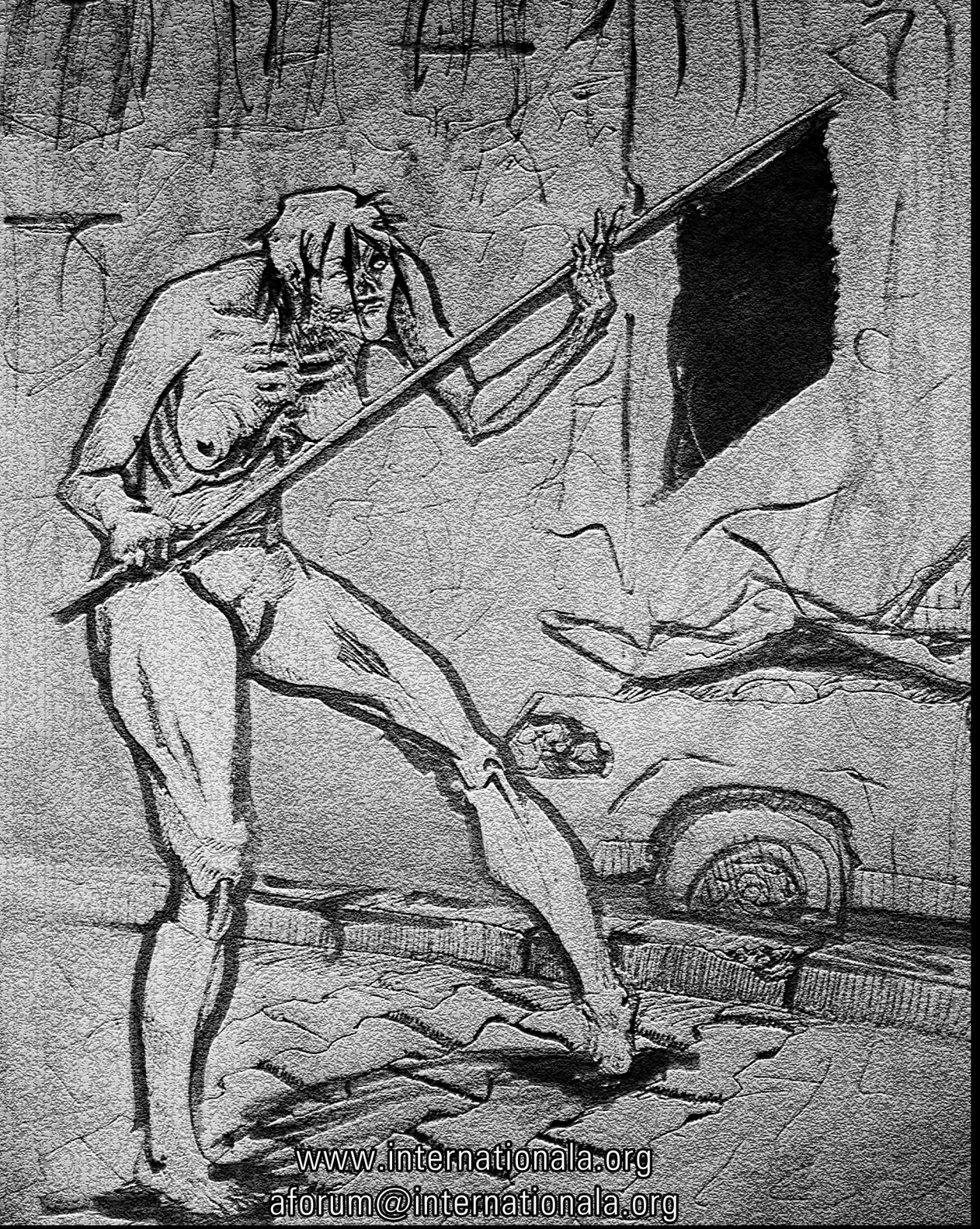

ASİYE

25 Haziran 2010 / Sayı : 3

HUZUR İSYANDA

www.internationala.org
aforum@internationala.org

GİRİZGAH	1
ÖZGÜRLÜĞE DOĞRU	2
ANARŞİST HAREKET	3-4
EVCİLLEŞME HABERLERİ	4
EN GÜZEL SANATLARDAN BİRİ OLARAK SABOTAJ	5-6
KÜBA : ENGEL VE YASAKLARIN REDDEDİLMESİ	7
SINIF MÜCADELESİ	8
MİLİTAN FEMİNİZM	9-15
HAYVAN DİRENİŞLERİ	16
DOĞA SAVUNMA MÜCADELESİNDE YÖNTEMLER	17-18
WARGASM KOLLEKTİFİ	19
CHAVEZ VE CUNTACILAR (GOLPISTAS) ARASINDA-	20-21
KALAN VENEZUELA İŞÇİ SINIFI	
DOĞA SAVUNMA MÜCADELESİ	22
KİŞİSEL İSYAN-CİNNET	22
GERONTOKRASIYE, DİNE VE EĞİTİLMEME KARŞI	22-23
SERVET DÜŞMANLARI-VANDALİZM	23
HAYVAN KURTULUŞU	23
POLİSE KARŞI	23-24
HÜKÜMETE-DEVLETE VE FAŞİZME KARŞI	24
HAPİSHANELERE KARŞI	25
MİLİTALİZME KARŞI	25
BARINMA HAKKI	25
POST-MODERNİZM SONRASI ANARŞİZM ÜZERİNE	26-27
TEZLER	
LUDDİTELERİN SANAYİYLE SAVAŞI	28-32
“HAKİM BEY,” POSTMODERN “ANARŞİST”	33
VATANSEVERLİK	34-35
İNSANLIĞA BİR AŞAĞILAMA DAHA... GDO...	36
İLLEGALİTE ÜZERİNE DÜŞÜNCELER	37-39
HOMOFOBİYE VE ATAERKİYE KARŞI	40
FİLİSTİN AŞKIM BENİM	40-41
ANARŞİST TAKILAR VE KİMLİKLERİN REDDİ	41

Asiye'nin 2. sayısının çıkmasından bu zamana 6 aylık bir süre geçti. Bu süre zarfında, 2. sayının çıkış aşamalarından ve çıkışından sonra süregelen bazı rahatsızlıklardan bahsetmek, ileriki sayılarla alakalı yoldaşlarımızın çeşitli yaklaşımlarına bir nebze olsun açıklık getirmek durumunda olduğumuzu dergi kolektifi olarak belirtmek istiyoruz. Asiye dergisinin, çıkışından bu zamana, anarşist hareketin içinde süregelen tartışma kültürünün dışında herhangi bir olumlu veya olumsuz eleştiri yada yorum alabildiğini ne yazık ki söyleyemiyoruz.

Açıkça belirtmek gerekir ki, Asiye dergisi, kitapçılarda yada yoldaşlarımız arasında bir tür hayır-severlik veya ticari bir kaygı doğrultusunda dağıtılmıyor! Herhangi bir karşılık olmadan dağıtmak hepimizin ortak hissiyatı olsa da, çıkışında, bu işe emek ve zamanını verenlerin üzerlerindeki yüküyle beraber, günümüzün gerçekliğiyle birlikte elinizde bulunuyor. Asiye'nin kağıda dökülmesinden, çoğaltılmasına ve dağıtımına kadar dergi kolektifinin elinde ne matbaa, ne toner, ne kağıt, ne de kolektif bir dağıtım ağı bulunmakta. Bu sebeple, afişte "*bunun birde ceremesi var*" derken, yoldaşlarımızın desteğine bu eksenle ihtiyaç duyduğumuzu bir nebze olsun belirtme ihtiyacı duyduk. Ancak, son sayıdan anlaşıldığı üzere, bu dayanışma çağrısına olumlu bir cevap alabildiğimizi söylemek pek mümkün değil.

Öncelikle belirtmekte faydası olan meselelerden biri de, kendi yaptığımız çeviriler kadar internette "*serbest*" dolaşımında olan yazı-makale-haber çevirilerinin de Asiye'ye eklenmesinin "*ceremenin bir yerlerine dahil edilmesi*" olarak algılanmasıdır. Aynı açıklamaları yinelemekle cevapladığımız bu argümanları Anarşist hareketin içinde bulunduğu durum açısından da bakıldığında, anlamakta gerçekten güçlük çekiyoruz. Üzerimizde oturan bu köhne kalıplaşmış sistemin yükünü omuzlarken, kolektif olarak yapılıp dolaşıma sunulan herhangi bir şeyin gerçekten kaçta kaçını gündelik yaşamımızda karşılıksız edinebildiğimizi ciddi anlamda düşünmemiz gerektiğini yineliyoruz dolayısıyla, bu tip argümanlara karşı tutumumuz açık ve nettir. Yine de Asiye'yi önemseyerek yazılarını ve çevirilerini paylaşan, kendi çevresinde dağıtımını yapan arkadaşların varlığını bilmek, pes etmeyip devam etmemiz için geçerli nedenlerden birisi olarak önemini koruyor.

Bir diğer konu ise, derginin çıktığından itibaren internet üzerinden edinilebilmesi ile alakalıydı. Bu konuda herhangi bir çekincemiz olmamasına rağmen, belirgin sebepler dolayısıyla derginin çıktığı ilk ay dolaşımını elden ve kitapçılardan dağıtmayı uygun gördük. Böylece ceremenin paylaşımını, günümüzde soyutluğu endişe verici boyutlara ulaşmış olan, sosyal ağ sitelerindeki "*... bunu beğendi*" vb. iletilerden öte bir düzeye taşıyarak, yoldaşlarımıza birlikte sağlamak amacıyla yöneldik. Asiye çıktıktan 15 gün sonra, yüksek veya düşük çözünürlüklü PDF dosyası olarak www.internationala.org'dan indirilebilir hale gelecektir.

Asiye geçtiğimiz sayıda olduğu gibi bu sayıda da çeşitli isyancı ve eylemci anarşist eğilimden metin ve makaleleri içeriyor. *Yeryüzünden anarşist hareket raporu, sınıf savaşımı, hayvan kurtuluş mücadelesi ve hayvan direnişleri, doğa savunma mücadeleleri, homofobiye ve cinsiyetçiliğe, faşizme, polise, okula, militarizme ve orduya, kapitalist-sosyalist tüm devlet ve hükümet biçimlerine, gerontokrasiye ve dine, kısacası uygarlığın tüm semptomlarına karşı patlak veren kişisel veya toplumsal isyan ve direniş haberlerini* bu sayıda da bulabilirsiniz. ***Gezegeenin her karışında yarattığı yıkımlardan dolayı tekno-endüstriyel uygarlığa karşı olan öfkemiz zaten bir yayın çıkartıp bu öfkeyi yaymak ve bu duyguları hisseden insanların yalnız olmadığı gerçekliği ön plana çıkarmak için gerekli nedenleri bize sağlıyor.***

Asiye dergisi, "*Anarşist hareketin sırtını sıvazlamayı amaçlayan*" bir yayın da değildir! "*aman kimse duymasın, bilmesin*" meselelerine inat, kaprisli tepkiler alacağımızı bilsekte, ***devrimci, anarşist ve anti-otoriter hareketin*** sorunlarından çekinmeden bahsedeceğiz. Çünkü biliyoruz ki, bizim hareketin içerisinde görmüş olduğumuz sorunlar, dışarıdan çok iyi bilinmekte ancak, ya kısmen kendi çapında aktarılmakta ya da hiç dillendirilmemektedir. "*o kadar sorun varken bir de kendimizle mi uğraşacağız*" demek yerine kendisiyle uğraşan ve içinde patlayan bir duruş kendi öz-eleştirisini utanmadan sıkılmadan yapmak değildir, aksine öz-eleştiri erdemliliği göstermeyerek kendini hayatın ve mücadelenin merkezinde görüp diğerlerini yok sayan, ego ve iktidar savaşlarını körükleyen bir duruş ancak bir hareket için en mide bulandırıcı olan şeydir. Dolayısıyla biz buna "*öz-eleştiri*" diyoruz. Çünkü hiçbirimiz bunun bir parçası olmadığımızı iddia edemeyiz.

Asiye'nin gelecek sayıları için ihtiyacımız olan yazı, çeviri, makale, görsel bir yana, yorum ve eleştirinizdir. Şayet düşüncelerinizi birileriyle paylaşmayı düşünüyorsanız ve yayılmasını istiyorsanız yorumlarınızı, eleştirilerinizi ve yazılarınızı bize ulaştırın. Hem www.internationala.org haber portalında hem de Asiye'nin gelecek sayılarında yayımlayalım.

ÖZGÜRLÜĞE DOĞRU...

Hiyerarşik-devletçi uygarlık sistemi ve onun ata-erk zihniyeti kapitalist modernitenin tüm gülyüzlü uygulamalarını yaşamımızın her yanına dayatırken direniş mümkün mü? Direnişe biçilen anlamlar kendine denk organizasyonlar yaratırken çok örgütlü ve sistematik saldırılarla güncel yaşamın her alanını işgal eden, algılayışlarımızın ve davranışlarımızın içine sirayet eden hiyerarşik-devletçi saldırılar ve onun ete kemiğe bürünmüş- bürünmemiş iktidar (cık) larına ne kadar cevap olunabilir. Kuşkusuz kendilğindenliği ve kapitalist modernitenin uzantısı olan “kendini kurtaran kaptandır” bireyciliğine saplanmış savunucu anlayışla bakanlara söylenecek bir şey yok. Yine J.C. Scoot’ın “gizli direniş sanatları”nda belirttiği gibi “efendimizin önünde yerlere kadar eğilirken sessizce osurmanın” bir anlamı var mı?

Sesten ve ışıktan yana olanlar karanlığa küfretmektense bir mum yakmanın duruşunu sergileyebilirler. Dolayısıyla “direniş mümkün mü?” sorusuna cevap aramak anlamsız kaçacaktır. Komünal-özgürlükçü değerlerin (buna doğanın kendisi de dahildir) tümü hem tarihsellik hem de güncellik boyutuyla direniş içerisindeyken bu soruyu sormak kuşkusuz direniş değerleriyle alay anlamına gelecektir.

“Başka bir dünya” düşünme ulaşmak için direnişi gerçekleştirmeye çalışanlara karşı, kendi döngüsünde “özgürlük” yanılmasını yaşayıp bunu toplumla paylaşma konusunda bencilce davranan Avrupa bireyciliği kendi yolunu çizmiş gidiyor. Ancak bir kuarkın negatif itimi ve pozitif çekiminin yarattığı karşılıklı bağımlılığı unutmadan, toplumsallığa derin anlam biçenler “kurtuluş”un tek başına mümkün olmadığını her fırsatta vurguluyorlar....

Elbette tek başına “kurtuluşçu” mantık karşı devrimcidir. Bu yanda da birilerini kurtarma kahramanlığından bir türlü sıyrılamayan kaba sol ve kaba özenci anlayışlar iflas etmekten bir türlü kurtulmasa da üzülerek görüyoruz: Kendinde ısrar eden bir kahramanlık çağının zihniyeti yaşamaya çalışıyor.... Bununla beraber dirilen ve direnen bir özgürlükçü kuruluş felsefesi her yerde mantar

2

gibi türeyen komünler gerçeğinde anlam kazanıyor....

Komünal kuruluş, tarih ve gelecek açısından özgürlükçü top-

luma doğru gitme anlamını da taşıyor.... Kapitalist modernitenin gülyüzlü iktidarcıklarına, onun toplumsal değerlerle cilalanmış (sözde sosyalizm, sözde anarşizm, sözde feminizm) bencilliğine takılmadan özgürlükçü topluma ışık tutan komünal feminizm, anarşizm ve ekolojik toplumsallık örgüsünde kalmak düşlerimiz açısından daha anlamlı olacaktır... Kaldı ki bunun koşulları oldukça olgunlaşmış durumdadır. Çağımızı özgürlükçü toplum çağı kılacak olan subjektif koşulları arayacaksak tam da bu mecralarda aramak daha verimli olabilir belki. Burada Foucault’un meşhur özdeyişine vurgu yapmakta yarar ve “iktidar her yerde, direniş de”yi tersinden okumak da mümkün...Direniş her yerde iktidar da...Bir yandan sızılmamış bir alan, ele geçirilmemiş bir sokak ve “ben”lik yokken öte taraftan direnmeyen bir köy ve “kişi” de yoktur fakat direnişe atfedilen rol de oldukça önemli olmaktadır....

Ancak direnişin toplumsallaşması, tek tek bireylerdeki gerçekleşmenin gerçek anlamda bir duruşa ve sistemi parçalayacak bir noktaya varması gerçekleşmeden “direnişin kalıcı zaferi” mümkün değildir. Bu da önemli oranda direnişe verilen rol ile ilgilidir. Hedefe kilitlenmemiş ve sistemin ana damarlarına yönelmemiş her duruşu direniş olarak okumak süregelen yanılmalara zincirinin ve günübürlük tatminlerin ötesinde bir şey değildir. O zaman kendimize sormakta yarar var: Direnişimizin başladığı yer bio iktidarımızın bittiği yer midir? Küçük iktidarlarımızı yitirdiğimiz anda mı başlıyor direnişimiz... Küçük işletmeciler kar-rant ilişkisi içerisinde nasıl ki toplumsal bir döngü kurmuşsa ve nasıl ki büyük sermaye dişlerini çıkarınca direnişe geçiyorsa, ama sadece kendi küçük sermayesi için, toplumsal özgürlük ve eşitlik için değilse bu duruş; Bio iktidar sınırlarımızın işgale uğradığı yerde başlayan ödireniş de bir iktidar biçimidir.... İktidarlar arası çatışma özünde özgürlüğe dayalı bir direniş değildir....Pay kavgasından öteye geçemez...Öyleyse özgürlüğe biçtiğimiz anlam burada açığa çıkar... Özgürlük “benin iktidarı” mıdır?? “Benim iktidar sınırları” işgale uğradığı için başlayan bir “direniş”, gerçekten o mudur? Bunun küçük sermayeyle büyük sermayeci arasındaki farkı nedir? Soruyu şöyle de sormak mümkün “Ben iktidarın kendisine mi karşıyım yoksa bendeki iktidarın işgale uğramasına mı?” Kendimize sorduğumuz bu sorular toplumsal özgürlük ile Avrupa

liberalizmi-bencilliği arasındaki farkı ortaya koyacaktır.

“Hiçkimsenin haklarının saldırı ve işgal altında olmaması” bir prensip olarak karşımızda duruyor. “Ben iktidarın kendisine karşıyım” algısı, bireyin diğer bireylerle ilişkisi ve toplumcu duruşu için önemlidir. Özgürlüğün, tüm toplum için “çalmış en temel hak” olduğunu idrak eden bilinç, direnişin kaynağıdır... Ötesi koruma altına alınmaya çalışılan iktidar biçimidir...Özgürlüğü kendinde ve bulunduğu anda yaşarken bunu toplumla paylaşma gerçeğini ertelememek kadar, toplum ve doğanın kapitalizmin çok yönlü sadrları altında olduğunu unutmadan “savunmadan saldırıya geçmek”, bunun kalelerini çoğaltmak direnişin güzergahı olabilir, ama henüz kendisi değildir...

Bunun tam da karşısında duran kendilğindencilik tehlikelidir ve kapitalist modernitenin işbirlikçisidir.

Kendilğindencilik direnişin reddi, gladyatör arenalarının şakşakçılığıdır... Özgürlükçü toplumu gerçekleştirmeyi “toplum mühendisliği”, “kurtarıcılık” olarak yaftalamak ve “toplum bize bu görevi vermedi ki” biçiminde tanımlamak lime lime edilen gövdemizi seyretmektir...Gerçek anlamda toplum üzerinde iktidar olmamak, toplum mühendisliği yapmamak için binbir yol-yöntem zihniyet ve vicdan gerçekleştirmeleri, algı ve uygulama seçenekleri varken kendindeki “özgürleşme”yi, ulaşılmış “bilinci-bilgiyi”, deneyim ve sonuçları paylaşmamak, baştan sona direnişin reddi anlamına geldiğinden tartışmak da anlamsız olacaktır...(sürecek)

Meso

ANARŞİST HAREKETİ

Santiago (Haziran) - Bizler, Avenida Pajaritos ve Calle Las Torres'in köşesindeki McDonalds'a molotof kokteylleriyle saldırdık. Yaklaşık 10 sülfürik asit ve benzin dolu şişeyi McDonalds'a salladık. Bu eylemle 22 Mayıs 2009'da bir eylem sırasında polis tarafından katledilen punk yoldaşımız Mauri'yi hatırlatmak istedik. Ayrıca tüm dünyadaki hapisanelerde günlük işkencelere ve 578 milyon güvenlik kamerasına yatırım yapılmasına karşı isyanımızı dile getirmek istedik. Antofagasta'da tutsak edilen Estela Cortez'e, Buenos Aires'de Yunanistan konsolosluğuna saldırmakla suçlanan Axel Osorio, Karina Germano ve 5 kişiye, İsviçre'de tutulan Sergio Maria Stefani'ye, İtalya'da Marco Camenisch'e ve Aachen'de Gabriel Pombo da Silva'ya ve tüm tutsaklara buradan selam ediyoruz. Hapishane toplumunun yıkımı için anarşiyi gerçek kıl!

Selanik (Haziran) - 14 Haziran'da anarşistler bir süpermarkete girdi, güvenlik sistemlerini parçaladı ve çeşitli ürünleri ve yiyecek alarak herhangi bir ödeme yapmadılar. Ayrıca kasadaki paraları alarak sokakta ateşe verdiler!

Kopenhag (Mayıs) - 13 polis ekibi aracı, devriye araçları ve sivil polis araçları Brøndby'deki (Kopenhag'ın banliyösü) Polis Akademisinde gece yarısı (14 Mayıs) ateşe verildi. Akademiye komşu olan birisi okulda bir patlama sesi duyduktan ve üç aracın yandığını gördükten sonra polisi aradı. Daha sonra itfaiye ekipleri olay yerine geldi ama diğer 10 araç da alev almıştı. Taşıtlar kompleksin arkasında duruyordu ve olayın failleri binanın dışındaki çöp konteynırlarını da ateşe verdiler.

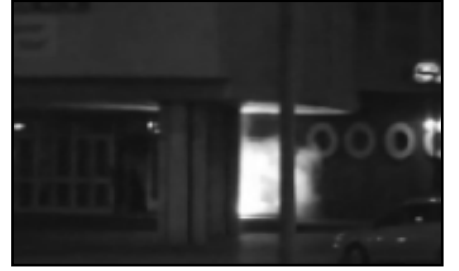
Portland (Mayıs) - "Dün polis birini daha öldürdü. Çok fazla detay bilmiyoruz ancak bu olay hakkında öfkeden köpürmek için daha fazla detaya ihtiyacımız yok (açıkça tüm olanların asla bize anlatılmayacağı kesin). Polisin, eğer hiçbir polis yoksa halen canlı olan başka birini şeytan gibi göstermesini beklemeyeceğiz. Geçen gece, insanların katledilmesinden bıkan bir kaç kişi, Denver'da bulunan bir "toplum" polis

merkezinin pencerelerini kırdık. Bununla şu mesajı göndermeyi umuyoruz: "Etrafta insanları katletmeye, dövmeye ve tehdit etmeye devam ettiğiniz sürece sizi yok etmek için insanlar çalışıyor olacaktır".

Ankara (Mayıs) - ODTÜ'de Fizik Çimlerini renklendiren takas pazarına ilgi yoğun. Kapitalizmin tüketimi ve tüketim ilişkilerini kutsallaştırın tavrına karşı değiş-tokuş usulü paylaşım ile dünyadaki iyi şeylerin hepimiz için mümkün olduğunu bir kez daha hissettik.

Prag (Mayıs) - Prag, Çekoslavakya (27.04.10) - "Anarşist Lambros, A. M. Bonanno, Stratigopoulos, Dimitrakis, Maziotis, Kortetis, Stathopoulos, Gournas, Poupa, Nikitopoulos ve isimlerinizi asla öğrenemeyeceğimiz bir çoğu medya tarafından terörist olarak yaftalanmaktadır çünkü onlar kapitalizm gibi terörist bir sisteme karşı mücadele ediyorlardı. Yunanistanlı anarşistler ve tüm proleterayla dayanışmamızı göstermek için, Prag'daki Yunanistan Konsolosluğunu tahrip ettik. Tutuklu anarşist yoldaşımız Giannis Dimitrakis'le dayanışmak için uluslararası dayanışma gününü tercih ettik. Tüm yoldaşlarımızın derhal serbest bırakılmasını istiyoruz! Öfkeli Tugaylar

Montreal (Mayıs) - "30 Nisan'ı 1 Mayıs'a bağlayan gece, Montreal'in batısında bulunan CN tren rayları ülkenin en yoğun tren hatlarından biri boyunca düzenli ray trafiğini felç etmek için bloke edildi. Bu demiryolları bu topraklara hakimleri, polisleri ve hapisaneleri taşıyan sömürgeciler tarafından inşaa edilmiş olan bir dünya destekleticilerinin tamamlayıcı bir parçasıdır. Bizler buna buna ve sermayenin diğer temellerine yıkım gözüyle yaklaşıyoruz: bütün demiryollarını bloke etmek için, bir kamera parçalandı. Her polis aracını tahrip etmek için, bir hapishane yerlebir edilir. Bizimkisi biçimde farklı olsa da, bizler kısmen de olsa geçen bir kaç yıl içerisinde Montreal-Toronto hattındaki diğer bir kaç demiryolu blokajından esinlendik. Bir uçtan bir uca, bu kafes dünyaya ve gözetlenmeye bir son vermek özlemimize olan koşumuz sosyal kontrolün nakliye trenlerini denize dökene dek, mide çukurumuzda, kalbimizin kabuğunda hissettiğimiz arzular üzerinde eyleyeceğiz."

Minsk (Mayıs) - "Otonom anarşistler" grubu **Belarusbank**'a molotof kokteylleriyle saldırdılar.

Rovereto (Mart) - Pazar'ı Pazartesi'ye bağlayan gece Rovereto yakınlarında bulunan Volano'daki bir ödeme noktasına yakılan kundaklama saldırısı anarşistler tarafından üstlenildi. Günlük L'Adige gazete ofisinin yerel ofisine gönderilen bir mektupta, kimliği belirsiz dinamitçiler genç bir Yunan anarşisti olan Lambros'un ölümüne ve isyancı anarşistlere karşı yasal saldırılara dikkat çekmek için eylemi gerçekleştirdiklerini belirttiler. Mektup Digos'ların [siyasi polis] incelemesi için Rovereto polis karakoluna teslim edildi. Sigara tutuşturulmuş yanıcı sıvı dolu bir şişe ile yapılan ilkel bir aygıt yoldan geçen birisi ödeme noktasında para çekmek için durduktan ve 112 (polisi) aradıktan bir kaç dakika sonra patladı.

Yunanistan'daki İsyanla ve Tutsaklarla Dünya Çapında Dayanışma Eylemleri

1 Mayıs, Napoli: Giannis Dimitrachis, Alfredo Bonnano, Christos Stratigopoulos ile dayanışmak için dört ATM 'ye boya ve çekiç ile saldırıldı. "Özgürlüğün hayaleti her zaman dışlarının arasında bir bıçak ile geri gelir."

28 Nisan, Prag: Yunanistan büyükelçiliği bahçesine molotof atılmasıyla yangın çıktı. Büyükelçilik girişine Dimitrakis ismi ve daire içinde „A“ çizildi. Basın benzer bir kundaklama olayının Brezilya'daki Yunanistan konsolosluğunda gerçekleştiğinden bahsediyor.

27 Nisan, Londra: „Hellenic Center“ işgal edildi. „Dimitrakis ve tüm anarşistlere özgürlük, Lambros Fountas'a saygı, Cezaevlerine yangın- Alfredo Bonanno ve Christos Stratigopoulos'a özgürlük!“ yazılı iki banner asıldı.

27 Nisan, Buenos Aires: Yunanistan büyükelçiliği önünde toplanıldı. Beş yoldaş tutuklandı (bir tanesi polisler tarafından ciddi bir şekilde yaralandı) ve evleri arandı. Basın, büyükelçiliğe molotof atıldığından bahsediyor. "Kamu otoritesine saldırı, tecavüz ve atak, ideolojik gücün suistimali" suçlamalarıyla 29 Nisan'da hapsedildiler.

26 Nisan, Roma: San Paola'daki üç ATM şubesine boya ve asitle sabotaj düzenlendi ve "Dimitrakis'e özgürlük!" yazılmaları yapıldı. „Yunanistan Devletindeki tüm tutsak yoldaşlara özgürlük! Cezaevlerine ateş!“

25 Nisan, Barcelona: Gracia bölgesinde Caixa Catalunya bankasının Atm şubesi ateşe verildi. „Bırakın dayanışma alevleri dağılsın, küllere dönüşene kadar!“

15 Nisan, Paris: Societe Generale bankasına boya ile saldırıldı, bankanın camı ve atm'si parçalandı. İnşaat halindeki emlak ajansına „-Bim!- Sermayeye savaş! Mülkiyete savaş!“ yazılmaları yapıldı. Bu eylem ile „hakimiyet“ e (domination) ve onun bütün formlarına karşı savaşan Yunanistan'daki ve başka yerlerdeki dostlarımıza dayanışmamızı gönderiyoruz!

30 Mart, Brüksel: Yunan kilisesi kırmızıya boyandı. „Devlet ve kilise öldürür ve hapseder!“ yazıldı.

28 Mart, Paris: Yunan ortodoks kilisesinin kapıları ateşe verildi. BNP bankasının (bu banka en büyük yunan bankalarından biri olan Piraeus bankasına sahip) camları kırıldı ve ATM şubeleri hasara uğratıldı. Eylem sonrası bildirimiz: „Tüm devlet rehinleriyle (ekme hırsızından, bombacıya...) dayanışma! Sizlere yolunuzda iyi şanslar. Krizleri derinleştirelim, burada olduğu gibi her yerde!“

18 Mart, Brüksel: BNP bankası tamamı ile parçalandı. „Yunanistan gibi her yerde, sermaye ölebilir. Yunanistan devleti tarafından rehin alınan bütün anarşistlerle dayanışma!“

15 Mart, Brüksel: Dexia bankasının camları kırıldı.

15 Mart, Brüksel: Yunan diplomatlarına ait iki araba yakıldı.

Güney Kıbrıslı anarşistlerden mesaj: "Bazı Türk Yoldaşlara"

Sevgili yoldaşlar

İlk olarak, yoldaşımız George Karakasian'ın 7 aylık mahkumiyetinin dört ayını yattıktan sonra Aralık ayında serbest bırakıldığını bildirmek için yazıyoruz. (Şayet önümüzdeki beş yıl içerisinde yeniden tutuklanırsa kalan 3 ayı yatması gerekecek.) Bu nedenle George'u tekrar yanımızda görmek çok sevindirici. Şimdi yargıcın (George'u yargıladıktan sonra terfi eden aynı kişi Papamichael). yüzünü görme sırası Sotitiris Marangos'da. Yargıcın kararı açıklayacağı son celse 28/01/03 tarihinde.

Bu arada bizler çeşitli bölgelerde etkinliklerimizi sürdürüyor olacağız – ulusal ya da uluslararası bayraklar olmadan tüm Devletlere karşı halkı başkaldırıya çağıracağımız 'Annan Plan'ının eleştirisi yaymak için, yaklaşan Irak savaşına karşı gösteriler yapacağız ve eli kulağında olan seçimlere karşı çalışmalarla başlayacağız.

Şu an bir web sitemiz var ve buradan etkinliklerimiz hakkında ve hatta el ilanlarımız hakkında daha fazla bilgi edinebilirsiniz.

Yukarıdaki bilgiyi size göndermekten ayrı olarak, sizlere şimdi yazmamızın sebebi şu ki; sizlerle yakın ilişkiler kurmak ve mümkünse mücadelede işbirliği çerçevesinde fikir alışverişi yapmakla ilgilenebilecek olan anarşistler veya gruplarla kontak kurmaktır. Bizler özellikle Kıbrıs'ın kuzeyindeki anarşistlerle kontak kurmak istiyoruz.

Welcome to Cyprus!

(<http://welcometocyprusselephant.blogspot.com/2010/05/letter-to-some-turkish-comrades.html>)

Evcilleşme Haberleri

John Zerzan

İngiliz dergisi Nature'un Mart sayısında (4. sayı) az ve öz bir makale dikkate değerdir. Orta Meksika'da hemen hemen 4,000 yıllık tarım, arkeolog O'Hara, Street-Perrot, ve Burt'un araştırma çabalarına dramatik bir resmi açığa vurdu. Geleneksel tarım metotlarının modern tarım metotlarından daha yararlı olduğu fikri kesin olarak çürütüldü.

ŞİDDETLİ toprak erozyonları ve diğer çevresel bozulma biçimleri, doğrusu tarımın kendisiyle başladı. İspanyol fethine kadar (1521 A.D.), yaygın inancın aksine aksine, Mezo-amerika eski zamana ait bozulmamış bir manzaradan başka bir şey bulunmuyordu. Yazarların incelediği "görünüşte geleneksel tarım metotlarıyla ilgili olandan daha ağır olan kapsamlı toprak örneklerinden "erozyona İspanyol saban tarımının neden olduğu" sonucu çıkmaktadır." Makalede daha sonra açıklayacakları gibi, M.S. 1521 yılından sonra İspanyolların saban tarımını ve yük hayvanı getirmelerinin belirli bir etkisini ayırtmak zordur.

DURUM basittir: evcilleştirme evcilleştirmedi, ve doğal dünya için nitelikli negatif mantığı temsil eder. Küresel toprak yıkımını bitirecek olan yararlı, 'yeşil' metotlarından ibaret evcilleştirmeyele bir arada yaşamayı tahayyül edenlerin arzulu düşüncelerine rağmen, tarım kendi başına yıkıcı ve tek yönlü bir etkiyi beraberinde getirir.

TAHRİBAT, gerçekliği ile yüzleşilmesi gereken çok daha fazla temel bir düzeyde varolur. Makale mümkün mertebe "çevre için daha iyi olduğunu addederken hem Meksika hem de başka yerlerde bir çok çevre makamı tarafından geleneksel tarım biçimlerine geri dönmek için bir hareketin mevcut olduğu neticesine varmaktadır. Bulgularımız geleneksel tarımcılık tekniklerinin mühim derecede erozyona neden olduğunu gösterirken, tarih öncesi tarımcılık metotlarına dönüşün çevresel bozulma problemini çözebileceği pek mümkün değildir."

Çeviri: k.u.

EN GÜZEL SANATLARDAN BİRİ OLARAK SABOTAJ

Sabotajın teori ve pratiği başlığına katkı

-1-

EĞER BİZ DEĞİLSEK ŞİDDETLİ BİR ANAFORU KİM DIRİLTECEK VE KARDEŞLERİMİZ DEDİKLERİMİZ DEĞİLSE? GELİN! YENİ ARKADAŞLAR: BU SİZİ MEMNUN EDECEK. ASLA ÇALIŞMAYACAĞIZ, OH ALEVIN GELGİTLERİ! BU DÜNYA PATLAYACAK. BU DOĞRU BİR YOL. YÜRÜYÜŞE DEVAM.

A. Rimbaud

Kendi artan pratiğinde, büyük veya küçük bir ölçekte, pazarın egemenliğine karşı uzakta ve geniş olarak sabotajın yayılması bilinen bir gerçektir. ATM gişelerini yakmak, alışveriş merkezlerinin kilitlerini bozmak, mağaza camları kırmak, geçici iş bulma kurumunun ofislerini ateşe vermek, kapitalizmin altyapısını (hızlı demiryolları, ekspres yollar, inşaat projeleri) sabote etmek... sömürgeciliğin -resmin bütünü- en gelişmiş biçimi tarafından yaşamlarımızın sömürgeleştirilmesine karşı saldırgan pratiklerdir.

Bu tamamen metalarla (yaşam ekonomik zorunluluklara indirgenmiş) olduğu gibi hayatta kalmaktan sıkılmış olan ve mevcutun inkarını her işaretini sakatlayarak bizi köleleştirmelerine yardımcı olan ve bizimle doğrudan bağlantılı olan kararlara katılımımızı engelleyen bir üretim biçimine bizi bağımlı kılan ve sefilliğimizi yöneten parti ve sendikaların oluşturduğu yanlış karşıtlıkla (geçen her gün daha yanlış ve daha az muhalif) hayal kırıklığına uğramış bireyler tarafından pratiğe dökülmektedir.

Görüntü senaryoyu yazar ve rolleri dağıtır: işçi, profesör, öğrenci, ev hanımı, anne, baba, çocuk, işsiz, polis, asker, artist, insancıl, entellektüel... 24 saatlik süreçte farklı rolleri üstlenen çoğunluk, bireyler, bunun mümkün olduğunu farz ederek kendi varoluşlarını halen daha berbat görürler. Nevrotik şizoid bakış açısıyla herkes daha önce beklenen biçimde iktidarın başlattığı uyarıcıya tepki verecektir.

Tüm sosyal aktivite böylelikle analizin durdurulamaz işleyişini yavaşlatan görüntüyü güçlendirmek için planlanmaktadır. Bizler her hangi bir örgütlenmenin militanlarının feryadını duymak istemediğimiz halde, açıkça böyle bir "örgütlenme" kavramına karşı değiliz, ancak herhangi bir ideolojinin kemikleştirilmesi ve bir sınıfa temsil eden bağımsız bir organ olarak kendi başına bir amaç olarak tasarlanmış, "örgütün" karşısındayız.

Bizler ezilenlerin kendi kendine örgütlenen otonomlarından yanayız. Tarih bize iki açık örnekten göstermiştir ki, geleneksel parti (Rus devrimi) ve sendika (İspanyol devrimi) kapitalizmi alt etmekten ziyade onu yönetmeye eğilimli iki girişimden başka bir şeyi ifade etmemektedir ve bu bilinçli veya bilinçsiz olarak herkesin bildiği bir gerçekliktir. İktidarın ele geçirilmesinde iktidar yok edilmemiş, aksine deneyimlenmiştir: ilk aşamada, bürokratlar sınıfı burjuvalarla yer değiştirdi ve sonraki aşamada, anarko-sendikalist liderler, taban pratikte sadece çalışmak için değil yaşamlarını tüm yönleriyle doğrudan kontrol ederek üretimin ilişkilerinin ve sosyal ilişkilerin üstesinden gelmeye çalışırken, sömürünün ve yabancılaşmanın kendi kendine örgütlenmesi şiarıyla burjuva iktidarına katıldılar.

Net olmak gerekirse, her iki biçim de emeğin yüceltilmesini savunmaktadır(nasyonal-sosyalizm ve kapitalizmin her politik biçimleriyle aynı şeyleri paylaşırlar). Niceliksel bakışları yaşamın nitelik olarak gelişmesini bir kenar bırakarak üretimde artış aradı. Bizi temsil ettiklerini iddia eden geleneksel örgütlerin bu (pratik ve teorik olarak) yenilgisi, çalışan sınıf tarafından sindirilememiştir (bu bizim sadece nasıl çalışacağımızı bildiğimiz anlamına geliyor), ve bizler gelişen dünyada, sadece bizim katılımımız olmadan değil, bize karşı da yaşamlarımızın temel yönleri üzerinde herhangi bir kontrol olasılığını sürdürmeden ilerliyoruz.

Ancak, yoldaşlar, tarih döngüsel değildir; bezgin ve yorgun vücutlarımızda ağır bir yük olan birikimsel bir süreçtir.

-2-

Alaycılar nefeslerini boşa harcamadılar.
—William Shakespeare

Bir Yaz Ortası Gecesi Hayali

Üretim araçlarının (bir çoğu işe yaramaz ve zararlı olduğu ve yok edilmesi gerektiğinden dolayı hepsinden haz almak için bir kaçının kullanımı) olasılıklarıyla üretim ilişkileri (ücretli sömür, metalaştırma ve sınıflı toplumun yok-sunlukları) arasındaki çelişki çatlgın aşılabilir noktasına ulaşmıştır. Görüntüde artan kullanım değeriyle ticari üretimin artmasından bu çelişkinin doğasını değiştirmek kolaydır. Bu atalet onu gerçek muhalif bir hareketin yeniden canlanması için kendi tüm metotlarını

sergilemeye ve görüntünün olağanüstü eleştirisini kendi avantajına çevirmeye zorlar.

Özeleştiril bir ikiyüzlü ayrıştırılmış düşüncenin kendi polisi tarafından yönlendirilir (situasyonist yanlısı, kadroşar, hükümet dışı örgütlenmeler, geri kazancılar, artistler, gazeteciler... politik olarak doğru alternatifler kligi).

İyi rahipler gibi, modernitenin bu tuvalet fırçaları, kendi yamalarıyla sistemin doğru gelişimi bizi zırlı beyinlerinin çürüklüğü ve yanlış bilinçleri tarafından planlanmış ideal bir dünyaya götürmeyi ümit eder; sanki bize şimdiye kadar bir şey vermişler gibi. On yıllarca kınanmış olan sosyal işlevleri, saldırı, dayak veya sükkastten daha fazla değerlidir ve eminiz ki bunlar önemsiz anektodlar olmayacaktır. Bizi kandırıyorlar ve maniple ediyorlar. Onların bir günleri daha geçirmelerine izin vermemeliyiz. Onlar gayri resmi zincirlerin anahtarlarının gardiyanlarıdır. Onlar bizi gereksiz tartışmalarda güldürüyorlar. Terörle onları titrettikleri çok basit sorulardan kaçarak kendi fikirlerini bize empoze ediyorlar: Yaşamak ne kadar iyidir? Kim ve ne bizi bundan uzak tutuyor? Derhal yalan profesyonellerinin maskesini düşüren sorular. Eleştirel tutarlılık ve tutarsızlığın eleştirisi bu işleyişe yardımcı olur.

-3-

Adaletsizlik isimsiz değildir; bir ismi ve bir adresi vardır.

—Bertold Brecht

Hayatta kalma koşullarının totallığının ve onları gerektiren ticari olağanüstü kapitalizmin tamamlayıcı eleştirisi olan Situasyonist teorinin, olaylarda yanlışlaması doğrulanmaktadır.

Yabancılaşmaya karşı yabancılaşmış araçlarla savaşamayız. Bu dünyanın sabote edilmesi sistemin bize dayattığı rolleri reddetmekle, yaşamda ölümümüzü sabote etmekle ve bizim için bölüş-türdükleri ve saptadıkları rolleri terk etmeğe başlar. Bu zamanlarda Devrimden bahsetmek, "birin ağzındaki cesede sahip olmaktır". Sürekli bize yenilgiyi hatırlatan senaryoyu görmemiz için sadece etrafımıza bakmamız gerekir. Sabotaj, bunun için bizi ezen gerçektidışılığa karşı hizmet eden bir eylemdir. Onu "terörizme" (kendi merkeziyetçi, hiyerarşik ve militarist karakterinden dolayı sistemi güçlendirmekten başka bir şey getirmemiş olan sabotajın profesyonelleştirilmesi) dönüştüren ideolojik yeniden kazanım yoluyla gözden kaçırılmış bir

5

pratikdir. Bugün, önerilen bu tip bir silahlı örgütün yaratımı değil, daha üst örgütlenmeler tarafından kontrol edilemeyen ve gelgitler gibi bir araya gelip çözülebilen küçük ilgi grupları tarafından gerçekleştirilen yaygın saldırdır. Olaylar gereği bizi bekleyen olanların ne kadar kötü olduğu ve kötüleşen şeylerin farkındalığından doğan gelgitler.

19. yüzyılda, yeni başlayan kapitalizmi kontrol altına alan bu gibi bir pratik mevcuttu. Luddit saldırılarının ötesinde, "proleterya kolları" katı bir yapısı olmaması ve saldırılardaki maksimum esnekliği nedeniyle hemen hemn imkansız bir rolü oynamış olan gelişmemiş sendikalarındaki baskı ve iyileşmelerini icra etti. Bir grup insan bir araya gelerek, saldırdı ve kalabalıklara karıştı, bu sırada başka bir grup o kalabalıklar arasında bir araya geldi. Böyle yaygın bir sabotaj düşmanın baskıyı örgütlemesini zorlaştırır. Böylelikle saldırı aydınlanmış holiganlar için tanımlanmasının veya fakirlerle banal cümlelerle iletişim kurmanın imkansız olduğu duyguların tatmin evrenine dönüşür.

Kurallarının sadece katılımcıları tarafından yazıldığı yıkıcılık oyunu, kapitalizme karşı tüm biçimleriyle etkili bir silah haline gelir.

İnşaa etmekten daha fazla yıkacak şey var.

-4-

Çağımız romantik sloganlara ihtiyaç duymuyor, fakat onları anlamaya ihtiyacımız var.

—Situasyonist Enternasyonel

Saldıran küçük grupların silahlı mücadelede içerisindeki daha büyük örgütlerden daha fazla zarar verdiği ispatlanmıştır. Öfkeli Tugaylar (Angry Brigade), insanlar tutuklandığında ve İngiliz devleti hareketin ayrı düşüğünü farz ederken eylemlerine devam etmiştir. Jarrai'nin (Bask ulusalçı sol gençlik örgütü, NDR) en son kontrol edilemez olarak açıkladığı Euskadi'daki Kale Borroka (sokak mücadelesi) başka bir örnektir. İktidar birbirini tanımayan tam güvenli küçük grupları baskı altına almakta ve bertaraf etmekte zorlanır ve bunları bir araya getiren şey onların yaşamalarını engelleyen ve hayatta kalmaya ve kararsızlığa mahkum eden bir sistemi yıkım arzusudur. Bazı kısaltmalar veya kökenin işareti olarak propaganda yapmak için gösterişçi eylemlere girişmezler. Asturya olayında, sabotaj özellikle bu teşebbüslerle emek çatışmalarında sayısız kez kullanılmış bir sınıf silahıdır: Duro Felguera, Hunosa, Naval ve Ciata... (1990'larda süren mücadelelerde sabotajın belirleyici olduğu Asturyalı işletme ve madenler);

her bezmiş birey, ideolojisi ne olursa olsun, bunu kullanır. Duro Felguera'nın sertifikalı profesyonelleri gibi plastik patlayıcıların kullanımının içinde geçerek ofis gereçlerini çalan memurdan zincirlenmiş olduğu makineyi tahrip eden işçiye herkes kullanır. Bugün, ETT'lerin (geçici iş bulma büroları) ateşe verilmesi örnektir. Sabotaj pratiği, kapitalist mantığın yayıldığı dayatılmış sınırları içerisinde varolan ekonomik taleplerle kısmi çözümleri hedefleyerek küresel perspektifler olmadan tam ve yerelleştirilmiş çatışmalar sınırlı kalmaktadır. Aynıısı bir girişimde çatışmanın geçiciliğinin ötesine geçen bir saldırı olan ancak ücretli köleliği sorgulatmayan ETT olayında mevcuttur. Sömürüye son vermeyi amaçlamadan ETT'ni en uç biçimini sorgulatmak yerine ETT'nin kendisini sorgulatır.

Bugün çatışma küreseldir ve kısmi mücadelelerle çözülemez, ancak total mücadele ve bu toplumu bir bütün olarak reddetmekle özülebilir. Yaşamlarımızın sadece ETT'ye değil metaya ve bizi tüketen ücretli köleliğe indirgenmesine son vermek zaruridir. Bizler sadece faşizme değil sınıflı topluma son vermek zorundayız. Diktatimizi kısmi hedeflere yönlendirmemiz sadece bir gün üzerinde hak iddia edecek olanlar ve sefaletin yöneticilerinin işine yarayacaktır ve hepsi sabotajın hedefleri arasındadırlar.

Benzer düşünen bireyler arasında yaygın sabotaj pratiği (engel tanımayan otonomi, maksimum esneklik, kendi kendine örgütlenme, minimum risk), sonsuz devrimci monoloğun miskinliği ve zayıflığını ortadan kaldırarak, olağanüstü iletişimi yok ederek gerçek iletişim olasılıklarının yolunu açar. Görkemli rolün reddinde diğer insanlarla ilişkiler ve iletişim kurma olasılıkları, hazırlık ve gelişiminin geri çekilmeyecek ve hayatta kalma koşullarını sindirecek olan devrimci durumun nitelik özünde taşıdığı geçici durumlardır. Bu, kitlelerin saldırıda görevlendireceği otoriter ve militarist karakterli uzman silahlı her grubun kendi içinde taşıdığı telafi olunamaz yabancılaşmış hiyerarşikleştirmeyle denk düşmez.

Bu pratiğin niceliksel olarak büyümesi bize görüntünün propagandistlerinin elleyle gelmez, aksine kapitalizm senaryosunun içinden geçerek ve kendi eğilimini yanımsız ATM, camları kırılmış ETT'ler, bir süper marketin camlarını değiştiren demircilerde bularak gelir. Bu görüşler suç ortağı gülüşlerimizi yeşertir ve bizi yıkım dostluğu yoluyla bilinmeyen suç ortaklarının yüzlerinde aynı gülüşlerin belirmesi amacıyla gece yarısı ateşle oynamaya sevk eder. Sayı önemli değildir, önemli olan saldırıların niteliğidir: sabotaj, kamulaştırma, kendi kendini tasfiye... onlar bize ve-rilmeyen hayatın kırıntılarını verdiler, ancak biz onu bütünüyle istiyoruz.

Yoldaşlar, oyun sizindir ve bizler onun kendi gündelik pratiğinde cesaret alıyoruz. Bunu kendi suç ortaklarınızla örgütleyin.

Tüm dışavurumlarıyla eski dünyaya karşı, onu tarih öncesine terk etmek için, saldırılara başlayın ve arttırın.

SINIFLI TOPLUMUN LAĞVEDİLMESİ İÇİN!
PAZARA VE ÜCRETİ EMEĞE KARŞI!
ANARŞİ İÇİN!
KOMÜNİZM İÇİN!
TAŞLAR VE ATEŞ!

Asturya Göreli Vandalizm Enstitüsü

<http://www.anti-politics.net/distro/download/sabotagefineart-imposed.pdf>

Küba : Engel ve yasakların reddedilmesi

“Önce Yahudiler için geldiklerinde sesimi çıkarmadım, çünkü ben bir Yahudi değildim. Sonra Komünistler için geldiklerinde de sesimi çıkarmadım, çünkü ben bir Komünist değildim. Daha sonra sendikacılar için geldiklerinde yine sesimi çıkarmadım, çünkü ben bir sendikacı değildim. Sonunda benim için geldiklerinde ses çıkaracak hiç kimse kalmamıştı.”
Niemoller

Tarihimizin “gri” döneminin kapsamlı “genel” analizinden kısa bir süre sonra, Küba’ya yeni bir “Pavonizasyon” dalgası ⁽¹⁾ gelmektedir.

Her hangi belirli bir kişi veya kuruma evrensel sorumluluklar yüklemeye niyeti olmadan, artan bürokratik otoriter kontrol iklimi ve sosyal insiyatiflerin engellenmesine tanıklık ettiğimiz bir dizi olayın notlarını alıyoruz. Her biri ayrı ayrı bize 70’lerdeki bilinen uygulamaları hatırlatıyor:

- 2008 1 Mayıs gösterisi esnasında ekolojist ve sosyalist öz yönetim sloganları atan bir grup yoldaşın katılımının engellenmesi. Bazıları daha sonra işlerinden atıldılar.

- Öğrencilere ülkemizin politik ve sosyal sorunlarını sosyalist perspektiflerinden tartışmalarının yasaklanması. FEU’dan (Üniversite Öğrencileri Federasyonu) bir öğrencinin uzaklaştırılması ve ilk olarak Bilim ve Uygulamalı Teknoloji Enstitüsünün Felsefe Bölümü’nden (INTEC) bir profesörün atılması.

- İnternet uygunsuz kullanımı iddiasıyla “Kaos en la Red” (sosyalist ve hegemonya karşıtı) adlı digital forumdan eleştirel taslakları almak ve/veya basmaktan bazı işçilerin işten atılması ve üye oldukları politik örgütlerden üyeliklerinin silinmesi.

- Yeraltı hip hop sanatçılarının kamu alanlarından, toplantı yerlerinden ve medyadan halen mahrum bırakılması ve dahası polis o artistlerden bazılarını işkence etmesi.

- “Temas” dergisinin sponsorluk ettiği açık Ultimos jueves tartışmalarının son oturumlarına halkın özür katılımına mani olunması.

- 6 Kasım 2009’da şiddete karşı otonom bir biçimde çağrısı yapılan yürüyüş-performans sonrası mani olmalar, alıkonulmalar ve engeller.

İlk adı “sosyal ve kültürel insiyatiflerin engellenmesi ve yasaklanmasının reddinin mektubu” olan bu döküman, aşağıdan otonom biçimde inşa edilen sosyal ve kültürel anlatımları bastırarak olan hükümet kontrolüne karşı Küba’da yükselen protestoyu yansıtmaktadır.

- Encuentro Teorico Medios Digitales y Cultura’yu örgütleyen Esquife projesine baskı uygulanması, halkın etkinliğe katılımının kontrol edilmesi.

- Kültür sektörü bürokratları tarafından “Sonu Olmayan Şiir Festivali” için desteklerin reddedilmesi de dahil, kendi kendini yürüten proje OMNI-Zona Franca’ya ve Alamar’daki Fayad Jamis Galerisini 10 yıldır işgal ettiği yerden çıkartılmasına karşı eylemde polis ve ambulansların katılma girişimi.

- Taşralı UNEAC tarafından (Kübalı Yazar ve Artistlerin Ulusal Sendikası) yapılan protesto deklarasyonunu okuyan “Pornografik materyalin” (ICAIC-Küba Sanat ve Sinemacılık Endüstrisi Enstitüsü’nün sponsorluğunu yaptığı bir kaç etkinlikte öncü yapıt ödülü kazanmıştı) yayınlanması iddiasıyla Granma Televizyonunda çalışan iki işçinin işten atılması.

Tüm bu olayların bir ortak noktası bulunmaktadır; bunların hepsi “resmi kurumsallığın” kendi aktivistlerinin dayanışmada otonomi sözü ile karakterize edilen kültürel insiyatiflere karşı eylemlerdir. Bu yanlış yolda ve soğuk uygulamaların genel eğilim olacağı olasılığı konusunda endişeliyiz. Onların ülkemizin kültürel yaşamından çoktan gitmiş olduğuna inanmak gibi bir düşünme biçimini cisimleştirdiklerini düşünüyoruz. Tek “hataları” yukarıdan yönlendirilmeyen” insiyatiflerde hareket eden insanları ve projeleri bozan sessiz baskıya karşı çıkıyoruz. Eğer kapitalizm, sıradan halka karşı bir sermaye iktidarıysa o zaman kapitalizmin karşısında dururuz, ve eğer “sosyalizm” toplumun geri kalanına karşı bir bürokrasi iktidarıysa, o zaman bu “sosyalizmin” de karşısındayız. Ancak sosyalizm böyle olmamalı, bize hayat veren sosyalizm, herkesin eşit güce sahip olduğu ve kimsenin ütopyadan bahsettiğimizi düşünmesine izin vermeyen tüm kaynaklarının sosyalleştirilmesi -paylaştırılması- projesidir: halen böyle

bir pratiği bir gerçeklik kılan bazı evler ve kolektifler bulunmaktadır. Muhafız, “çıkarıcılar” ya da “karşı devrimciler” olarak görmüş olandan farklı düşünen ve hareket edenleri yaftalama siyasetinin artması asla imajı “benimle veya bana karşı” sloganını içeren sosyalist eleştiri için yetersiz alan bırakarak güçlendirilen gerçek karşı devrimcilere dokunmamaktadır. Çeşitlilik anlayışına sahip olmamak devrimci sürecin birliği için yıkıcıdır. Öngördüğümüz öldüren sonuçların tek çaresi kültürel diyalogu ve toplumumuzda ortaya çıkan projeler ve insanların öz-yönetimlerine, kendi kendilerine örgütlenmelerine ve otonomi anlayışını teşvik etmektir. Bugünkü durumumuzun bu gibi dijital teknolojiler gibi yeni sosyal gerçeklerin geri dönülemez günleriyle veya ülkeyi “camdan bir kasede” izole etmenin imkansızlığıyla karşı karşıya gelmiş olarak Kübalı’nın politik-kültürel aktörleri arasında yeni biçimde bağlantılar istediğini kabul etmek zorunluluktur.

Bugünkü şartlarda, sosyal kurtuluş projemizin kapsamını muhafaza etmeye çalışmalı ve bunun gerektirdiği çabayı göstererek kendimizi riske atmamız olmazsa olmazdır. Bugün Martin Luther King’in sözleri halen günceldir: “Korkaklık bunun güvenli olup olmadığını soruyor? Rahatlık bunun politik olup olmadığını soruyor? Kibir bunun popüler olup olmadığını soruyor? Fakat vicdan bu doğru mu diye soruyor? Ve herbirimizin bir tutum sergilemek zorunda olduğu zaman geldiğinde, mesele ne emniyet ne politik ne de popülerdir, ancak doğru mudur değil midir onu ele almak zorundayız”. Bu deklarasyon tüm insanları ve “başka dünyaların mümkün olduğu” bir dünyaya doğru sosyal dönüşüm için çalışan projeleri susturma girişimlerini reddetmektedir. Devrim ve kültür, eğer eleştiri ve yaratıcılıkla eş anlamlıysa sadece akla uygundur.

Havana, 18 Aralık 2009

⁽¹⁾ Herhangi bir muhalefet göstergesine eziyet edilmesi ve katı bir şekilde sansürlenmesiyle karakterize edildiği “Gri dönem” (1970-1975) esnasında Ulusal Kültür Konseyi’nin yönetim kurulu üyesi olan Luis Pavon’a atf.

İmza sahiplerinin listesi:
www.observatoriocritico.blogspot.es

İspanyolcadan Çeviri: Luis Prat
İngilizceden Çeviri: k.u

İstanbul (Haziran) - Yaklaşık 50 günden bu yana sendikal haklarına sahip çıkmak için UPS'nin aktarma merkezleri önünde direnişlerini sürdüren UPS işçilerinin kararlı mücadelesi, süreç ilerledikçe UPS patronu ve patron uşakları polislerin saldırı ve tacizlerine uğruyor. Son olarak 17 Haziran Perşembe günü saat 18.00 sıralarında UPS'nin İstanbul Mahmutbey'deki aktarma merkezindeki direniş alanında bekleyen işçilere polis saldırısı gerçekleştirildi. Gözaltına alınan UPS işçileri geçirildikleri sağlık kontrolü ve ifadelerinin alınmasının ardından serbest bırakıldılar.

Liège (Haziran) - Bir kaç bin kişinin kablolu televizyonu şirkette gerçekleşen bir sabotaj eyleminden sonra kablolu kapandı. Yükselticiler çıkartıldı ve acil bataryaları daha uzun çalışmadı. Şirkette aylarca bir sosyal gerginlik var, işçiler daha fazla ücret istiyor. Mayıs'ta, işçiler üç haftalık greve gittiler.

Karabük (Haziran) - İlk özelleştirilen devlet kurumlarından olan Karabük Demir ve Çelik Fabrikaları (KARDEMİR)'nde sendikalaşmak isteyen işçilerden 29'unun kapıya konması üzerine bugün eyleme çıkan işçilere polis saldırı. Türk Metal'de örgütlenmeye başlayan işçiler, dün gerçekleşen işten atma saldırısı üzerine bugün 700 kişilik katılımı fabrika önüne bir yürüyüş düzenledi. Buradan genel müdürlük binasına yürümeye çalışan işçilere polis barikat kurdu. Fabrika girişinde özel güvenlik elemanları ve polis barikatına rağmen, barikatı aşmayı başaran işçiler Genel Müdürlüğe doğru yürüyüşlerini

sürdürdüler. Bunun üzerine polisler işçilere biber gazı ve copla saldırdı.

Cajabamba (Haziran) - Bölgedeki bir maden kampına baskın düzenleyen polisle madenciler arasında çıkan yeni bir çatışmada bir kişi hayatını kaybetti. Polis müdahalesi sırasında, madenciler polise dinamitle saldırı ve yaralanan bir kişi hızla hastaneye götürüldü. Bununla birlikte, işçiler polisin çatışmayı başlattığını, ölüme neden olduğunu ve insanların etkilenmemesi için bölgeden uzaklaştırılmaları gerektiğini söylediler.

Susurluk (Haziran) - Assan Gıda Sanayi ve Ticaret AŞ'de sendikal örgütlenme çalışması yürüten Tek Gıda-İş Sendikası'nın direnişi sürüyor. Kibar Holding'e bağlı Assan Gıda'da sendikaya üye oldukları için 11 Mayıs günü işten atılan 23 işçi işe geri alınma ve sendika hakkı talebiyle fabrika önünde bekleyişlerine devam ediyorlar.

Çorlu (Haziran) - Yeşil Kundura'da sendikalaştıkları gerekçesiyle işte atılan 3 kadın işçi ve Der-İş sendikası yöneticileri, "üretimi engelliyorlar" diye gözaltına alındılar. Yeşil Kundura'da işçilerin sendikalaşma faaliyetinden haberdar olan patron üç kadın işçiyi istifaya zorlamış, sonunda buna yanaşmayan işçileri işten atmıştı. Bunun üzerine 3 işçi, fabrika önünde direnişe başlamışlardı.

İstanbul (Mayıs) - Taraf gazetesinin iş güvencesi isteyen muhabiri Evrim Kepenek'i işten atması gazetesinin genel merkezinin bulunduğu Kadıköy Alkım Kitabevi önünde Evrim Kepenk ile Dayanışma İnisyatifi tarafından protesto edildi.

Paris (Mayıs) - Fransa'nın başkenti Paris'te yüzlerce kağıtsız işçiler (oturma izni olmayanlar), valiliklerin keyfi uygulamalarının son bulması için oturma kriterlerini belirleyen yazılı bir belge talebiyle geceyi ünlü Bastille meydanında geçirdi. Union syndicale Solidaires ve CGT sendikalarının destek verdiği kağıtsızlar 8 aydan bu yanadır grevdeler.

TEKEL Direnişi : Ölmek var, dönmek yok!

Mayıs ayı boyunca direnişçi işçilerin, sermayenin dümen suyundan çıkmayan sendikal bürokrasiye ve ihanet çetelerine dönük tepkisi artarak sürdü. İstanbul - Bu çerçevede, direnişçi TEKEL, itfaiye ve Esenyurt Belediyesi işçilerinin dün İstanbul'da Türk-İş Bölge Temsilciliği'ni işgal etmelerinin ardından, bugün başka illerden de işgal haberleri geldi.

İzmir - TEKEL işçileri Alsancak'ta bulunan Türk-İş 3. Bölge Temsilciliği binasını işgal ettiler.

Adana -Türk-İş 4. Bölge Temsilciliği binasına girmek isteyen TEKEL işçilerine polisler tarafından müdahale edildi.

Samsun - Türk-İş 6. Bölge Temsilciliği binası da işçiler tarafından işgal edildi.

Diyarbakır - Türk-İş 7. Bölge Müdürlüğü'nde bulunan sendika bürokratları ise TEKEL işçilerinin eylem yapacağını öğrendikten sonra kapıları kilitleyip binayı terk ettiler.

Ankara - TEKEL işçileri eylemdeydi. Türk-İş Genel Merkez binasına girmek isteyen işçilere önce sendikanın özel güvenlikleri ardından da polisler saldırdı. Minsk (Nisan) - 29 Nisan'ı 30 Nisan'a bağlayan gece, Minskli anarşistler Pobediteley'de işçi mücadelesine yönelik baskı uygulayan hükümet tarafından kontrol edilen Sendikalar Federasyonu'na ateşle saldırdılar. "Kahrolsun bürokratlar" yazılmaları yapıldı.

Militan Feminizm

Kanadalı bir Şehir Gerillasıyla Bomba bir röportaj
Comrade Black

1980'lerdeki anti-kolonyal, ekolojist ve feminist mücadelelerde patlayıcı ve kundaklama aygıtları kullanmış olan iki grup Doğrudan Eylem ve Kadınların Ateş Tugayları'nda bir aktivist olan Juliet Belmas ile yapılan iki bölümlü röportajın tamamıdır. Juliet, 1983 Ocak ayında, 19 yaşındayken Vancouver 5'lisinin diğer dört üyesiyle birlikte tutuklanmıştı. Bugün, Juliet bağımsız filmler yapıyor ve cezaevindeki kadınların karşılaştığı sorunlar etrafında çalışıyor.

Juliet Belmas, Ocak 1983'te, 19 yaşındayken tutuklandı ve militan gerilla grupları olan Doğrudan Eylem (DA) ve Kadınların Ateş Tugayına üyeliğinden dolayı 20 yıl hapse mahkum edilmişti. DA Vancouver adasında bulunan Cherokee Duns-mire Hidro trafosunun bombalanmasını ve nükleer kruvazör için rehberlik sistemleri inşa eden Ontariolu bir şirket olan Litton Sistemlerinin bombalanmasını üstlenmişti; diğer daha küçük eylemler arasında AMEX ofislerine yönelik boya bombalamaları da vardı ve Cold Lake'teki bir askeri üs dahil, açık deniz sondajı planları için kullanılan bir buz kırıcıyı batırma planları vardı.

Kadınların Ateş Tugayı, şiddetli ve sürekli olarak dövülen ve tecavüz edilen kadın ve çocukların filmlerini satan porno zincirini durdurmakta başarısız olan ana akım feminist grupların uzun erimli kampanyasından sonra pornografi zinciri Red Hot Video'nun (RVH) üç mağazasını yangın bombasıyla bombalamıştı.

Juliet'in şimdi sanat okulundan diploması bulunmakta, bağımsız filmler yapmakta ve hapisanedeki kadınların karşı karşıya kaldığı sorunlar üzerine çalışmaktadır. Juliet'le tanışmakta ve son günlerin en heyecan verici hikayelerini dinlemekte şanslıydım—diğerlerinin dinlemeye ihtiyaç duyduğu anlatacak bir çok şeyi var. Ona anarşizm, feminizm, punk rock ve militanlık arasındaki bağlar hakkında sorular sormak için fırsatım oldu.

Comrade Black: Peki şimdi artık bomba patlatmadığına göre, ne yapıyorsun?

Halen bir devrimci misin?

Juliet Belmas: Şimdi film endüstrisinde bir kamera teknisyeni olarak sürekli film boku patlatıyorum ve geçen bir kaç yıldır konuşuyorum—çoğunlukla bir devrimci olmanın nasıl bir şey olduğunu, herşeyin benim için nasıl başladığı ve neye benzediğini öğrenmeye hevesli genç insanlarla. Onlara kimseyi beklemeyin, bu sadece öyle gider, o halde dinleyin diyorum!

Bir devrimci olmaya gelince—bir konuşma özgürlüğümsüyüm. Kimseye yalalaklık yapmıyorum! Risklere rağmen gerçeği söylüyorum ve gerçeğe olan sadakatim bir insan olarak kendi kendimi incelemem ve olgunlaşmam için önemlidir. İkna etmektense samimiyeti, sahteliktense gerçeği, yaşam ve güveliktense ölüm riskini, dalkavukluktansa eleştiriyi ve kişisel çıkar veya ahlaki duyarsızlıktansa ahlaki görevi tercih ederim.

Mahkemeler sırasında, bir tutsak destek grubu senin diğerlerini yüzüstü bıraktığını iddia eden bazı bültenler yayımladı. Bunun bir geçerliliği var mı? Bu söylenti nasıl başladı? Bu hapisanedeki zamanını ve birlikte yargılandığın insanlarla ilişkilerini nasıl etkiledi?

Bu söylenti "Solcu Basın" ta-

rafından 1980'lerin ortalarında yayınlanan "Julie Öttü" başlıklı bir yazı ile başladı. Yazının isimsiz olması şaşırtıcı değildi. Gazeteci dürüstlüğü olan yazarlar her zaman kendi makalelerini imzalar (yazdıkları nedeniyle yaşamları tehlikeye girecek Meksika, Kolombiya veya Cezayir benzeri bazı ülkelerde olanlar haricinde!). Ancak bu makaleyi yazan kişinin neden altına adını yazmadığını görebiliyorum; çünkü içi yalan ve taraflılık dolu. Brent Taylor'u bir tür kahraman ilan ettiler ve okuyucuyu Julie'nin kendi kişisel çıkarı için diğerleri yani gerçek inananlar şimdi daha kötü bir kaderden ıstırap çek-

mek zorunda olan gruba ihanet eden bir hain olduğu sonucuna yönlendirmişti. Onlar suçu itiraf ettiğim ve 20 yıl tutukluluk için başvurmamdan yola göre otomatik olarak "ötmüş" oluyorum—lanet! Sadece tüm mekanın nasıl gizlice dinlendiğini ve insanların ne dediğini bilseydiniz, polislerin benden ve hatta başkasından istediğini öğrenebileceğini de bilirdiniz. Tuhaf, o makaleyi her kim yazdıysa diğerlerini günah keçisi aramak için cesaretlendirmekte—Bilmiyorum, ama bildiğim şey şu ki; Şanslıydım ki grupta tek kadın değildim, yoksa ışığı görmemiz daha da zor olacaktı. Tarih bağışlamaz!

Ayrıca, kendisiyle veya onun avukatıyla bile konuşmadan Julie Belmas hakkında katıksız bir makale yazdıklarına inanamıyorum. Kaynakları kimdi? Makalede bir kez bile bahsi geçmedi! "Dine sürüklenmekten" dolayı veya "Gerry'yi terk ettiğim" için ispiyoncu olduğum iması bile seviyesi düşük bir dedikoduya batmaktadır. diğerlerine kadınların hayatlarını tehdit etmelerine izin verdiği gerçeği hakkında ettiği tek cümle sevdiğini söylemeyişi ve buna inanılmazdı!

9

"Solcu Basın" beni seçip ayırmasının ve ispiyoncu ilan

etmesinin sebebinin dogma-dolu Sol hakkında çok şey anlattığına inanıyorum. Varoşlardan hiç kimsenin olmadığı kadar devrimci bir şevkle geldim. Eski yoldaşlarımdan herhangi birisini suçlayan veya onları “suçlu gösteren” devletin delilini asla almadım. Bir rehi neydim ve hareket edemiyordum; Hem ana akın hem de solcu habercilerin kendi haberlerini satmak için beni diğerlerine karşı çukura gömmelerini çaresizce izledim. Rezil medya, ve şu ki aldığım muazzam mahkumiyet, kimsenin eteklerinin arkasına asla saklanmadığımın ve hatta bazı insanları korumaya çalıştığımın kanıtıdır. Bu yüzden, özellikle hapisanede o “ispiyoncu” suçlamasına maruz kalmış olmakla daha ağır bir ceza yemiş oldum; bu yüzden diğer dört kişi ve hatta onların en hevesli destekçilerinden bazılarıyla neden çok samimi olmadığımı görebilirsiniz. Onların o “kötü kılıfı” çıkarılmakta, özellikle erkek arkadaşımın (o zamanki) sorumlulukları vardı ama hiçbir zaman bu sorumluluğu almadılar. Yanlış olduklarını ve açıkça buna muktedir olmadıklarını kabul etmeleri gerekiyordu. Onlar insan olmaktansa politik olarak katı olmayı tercih ettiler.

Militanlık ve Doğrudan Eylem senin için ne ifade ediyor?

Militanlık geri dönüşün olmadığı sürekli bir hazır olma durumu anlamına gelir. Doğrudan eylem komite tarafından gerçekleştirilen büyük bir fitil eylemi anlamına gelir.

Mülkiyete yönelik yıkım ve sabotaj şiddet midir? Şiddeti nasıl tanımlıyorsunuz?

Mülkiyete yönelik yıkım ve sabotaj şayet planlı bir hedefin merkez üssüne yöneltilmişse şiddettir; Şiddeti İ-N-S-A-N olmanın doğal bir parçası olarak tanımlıyorum.

Şu açık; politika şiddettir: politika kuvvete ihtiyaç duyar, politika İsa'ya ihtiyaç duyar, politika paraya ihtiyaç duyar, politika cahilliğe ihtiyaç duyar, politika aptallara ihtiyaç duyar, politika yoksulluğa ihtiyaç duyar—ilerleme yakalıyorsunuz—politika şiddettir.

Militan doğrudan eylem biçimi gerçekleştirmenin amacı neydi? Diğer taktikler arasında neden militanlığı seçtiniz? Ve hedeflerinizi nasıl seçtiniz?

Amaç insanları öfkelen-dirmek değildi, aksine onları korkutmak, uyandırmaktı. Grev sözcülüğü yapmak zaman kaybı gibi görünmüştü; hiçbir şey o şekilde değişmez. Red

Hot Video'yu hedef aldım çünkü Port Coquitlam'daki ailemin yanındaydı, ve bu yüzden çok fazla rahatsız edilmişim. Tek yapmak istediğim onu yok etmektir—onu yakıp yıkmak! Aslına bakılırsa, onu çaldığımız dinamitle patlatıp tuzbuz etmek istiyordum, fakat diğerleri aynı fikirde olmayacaklardı. Red Hot Video seçtiğim tek eylemdi ve biraz bile pişman olmadığım tek eylemdi!

Hakim görüşe sahip olan ve domuzlar gibi devlet için çalışan bir çok insan, sizi çoğu kez terörist olarak tanımlıyor. Yaptığımız şeyin terörizm olduğunu düşünüyor musunuz? Terörist olarak tanımlanmak sizi nasıl hissettiriyor? O kelime sizin için ne ifade ediyor?

İnsanlar bana terörist dediklerinde, bir taşa iki kuş vurmuş oluyorlar; birincisi, çağlar boyunca yanlış tarih anlayışımızla devam ettiğimiz bir kelimenin temsili dinamiklerini geri alıyorum; ikincisi, bu kendimi özel hissettiriyor. Mesala, maceralarımı aydınlatan hikayeler anlattığım zaman, insanlar her zaman bana: “Gerçekten mi? Neden hapse girdin?” diyorlar ve her zaman bunun politik aşırılık olduğunu açıklama fırsatı buluyorum; eğer terörizm kelimesini kullansam, onlar her zaman şaşırıyor ve , “Ah evet? Ve

Juliet Belmas tutuklandıktan bir saat sonra.

bunun üstesinden geldi mi?” diyorlar ve gözlerinde bir şekilde az önce onlara söylediklerimin onlara ümit verdiğini görüyorum. Bunu yüzlerinden “Bir insan yaptığı en kötü eylemlerden dolayı 6,5 yıl hapis cezasının ardından güzel bir hayata sahip olabiliyorsa, benim de güzel bir hayatım olabilir “gibi bir ifadeyle okuyabiliyorum. Bir şeyler yapabilirsin ve en iyisini yaparak bir fark yaratabilirsin. Bu insanların düşünme biçimidir ve eğer bir insanın algılarında herhangi bir etki yaratabiliyorsan, o zaman doğrusunu yapıyorsun demektir.

Litton Sistemlerinde güvenliğin ve bazı personelleri ciddi bir biçimde yaralanmasına neden olan hatalar yapıldı, bunlardan kaçınılabilir miydi?

Litton bombalamasından günler önce, bombanın digital zamanlayıcısında bir problem keşfedildi, sıfıra adam akıllı dönmüyordu. Eylemi orada iptal etmeliydik ve sonra, iptal etmedik. Yerine, eylemden önce Vancouver'da zamanlayıcıyı yeniden yapan kişiyle kontak kurmak için bir karar verdik. Gerçeği söylemek gerekirse, neden devam ettiğimiz bende ötedeydi.

Kaldı ki, bugüne kadar kimsenin ölmemiş olmasının bir mucize olduğuna inanıyorum, bizler 550 poundluk dinamitle asla sivil bir hedefe saldırmamalıydık (insanların çalıştığı bir mekan); bu kaçıklıktı.

Dinamiti ve patlayıcı başlıklarını taşıdığımız ve sakladığımız biçim sorumsuzluktu; kendim bir kenara koyuyorum, insanların güvenliğine çok az önem veriyorduk. Diğerlerinin daha önce dinamit kullanma deneyimlerivardı, oysa, benim yoktu. Cheekeye Dunsmuir bombalamasını benim yaptığıma dair genel bir yanlış bilgi var. Asla yapmadım. Litton eylemi için telefonla bomba ihbarı yapmam istenmişti, çünkü evvelce katılan kişi kişi sışmıştı. Sonuçlandığı gibi, dinamit giysimi kirletmiş (mahkemede torbalanıp delil olarak kullanıldı), kan dolaşıma girmiş ve beni gerçekten hasta etmişti.

Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, mazeret bulmuyorum veya bu noktada yolculukta sempati toplamaya çalışmıyorum; olaylara daha açıklıkla bakabilmem uzun zaman alabildi (travmatik stresten dolayı). Ancak verili gerçeklere bakarsak, bombalamaya zemin hazırlayan günlerde nitrat zehirlenmesine maruz kaldığım açıktı. Nitrat zehirlenmesi çoğunluklar dinamitle iki veya üç gün yakın temas içinde bulunan insanlarda ortaya çıkar. Tam iki hafta onun yanında uyudum (patlayıcı

başlıkları *Ann ve Brent'teyken*); *Dinamiti mekandan mekana taşırken yüzüme uçuşan zerrelere şikayetçiydim. Hatalardan kesinlikle kaçınılabilirdi!*

Çoğunlukla, militanlıktan bahsettiğinde, bu maço ya da seksist olarak düşünülür ve hatta bir çok feminist “şiddetin” doğal bir erkek özelliği olduğunu savunur. Bununla birlikte, güçlü bir feminist olarak sen militan bir grupta yer aldın. Bu bazı feministler tarafından taşınan teoriyi çürütür mü?

Şiddetin cinsiyetle hiçbir ilgisi bulunmayan bir insan özelliği olduğunu düşünüyorum.

Çoğu feminist teorilerin, çoğu kızın kendi cinsiyetlerini aktif bir şekilde inşa etme biçimini keşfetmekte başarısız olmalarına neden olduğunu ve sosyalizasyona karşı kız direnişine odaklanmaktansa sosyalizasyona odaklanmakta büyük hatalar yaptıklarını düşünüyorum. Akademik toplumun

büyük sorunu dönüştürümde çok fazla kaybolmasıdır.

Peki, o zaman, Militanlık ve Feminizm arasındaki bağlantı ne?

Militanlık ve Feminizm arasındaki bağlantı benim için bir kız direnişi ve D.I.Y. (Kendi kendine yap!) silah yetkisiydi. Başka bir deyişle, patriarkal kurumlara ve iktidara gerilla saygısızlığıydı.

Onyedinci doğumgünüm için, en büyük kız kardeşim bana Marilyn French'in yazdığı “Kadınlar Odası” kitabını hediye etti. Kitap, baş karakter olarak radikal militan bir feministi başrolde anlatıyordu, benim içindi, kadının boyun eğmesi ve erkek egemenliği üzerine yeni perspektifleri ateşledi. Bir arkadaş günde sekiz saat, haftada beş gün delik zımbalayacağım bir kapı fabrikasında iş bulduğunda, kahve araları ve yemek saatlerinde kitabındaki fikirler hakkın-

da konuşmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Patronu etkilemeye çalışmak ve kıcını yalamakla çok meşgul—o da patronu gibi çok çalışan bir dallamadır.

Şükür ki, o zamanlar müziklerinde erkek özellikleri taşıyan Patty Smith, Polystyrene of the X-Ray Spex ve Ellen McIlwaine'e benzer gitaristler gibi kadın rock ikonlarını dinliyordum ve o yeni ritim üreticiye hayrandım. Çok geçmeden, patrona onu nefesim altına tıktığımı söyledim ve kölelik pantolonlarındaki, dövüş botlarındaki ve sökkük gömlelerdeki Vancouver punk camiası için doğrudan bir çizgi yarattım. Seksi veya edepsiz olmaya çalışmaktan ziyade, kötü bir taklit yoluyla kadın cinselliğinin (sosyal normlar) taklidiyle ilgileniyordum. Punk rock'a başlamam beni, varoşlardan gelen bir montaj hattı işçisi ve kendi temsilinin kontrolüne sahip bir kişi olarak bir mağduriyet durumuna götürdü, .

Punk rock formundaki militan bir taklit, genç kadınlara dayatılan boyun eğdiren boktan rollere karşı bir kız direnişiydi. Kafamın okşanmasından ve “iyi kız” çizgisine düşmektense mücadele etmekten başka bir şey yapmaktan daha fazla korkuyordum.

Anarşizm tüm bunların içerisinde nasıl işliyor? Anarşizm ve feminizm veya anarşizm ve militanlık arasında nasıl bir bağlantı var?

Pekala, Port Coquitlam sidik fabrikasındaki o işten sonra, iş yeri kuralları ve düzenine -ya da bu konudaki her hangi bir kurala- artık fazla takmıyordum. Eğer halinden memnun kalsaydım ve berbat insanların ne yapacağını söylemelerine izin verseydim hayatımın kalanı için boyunduruk altında kalabilir ve bu aralıksız sürerdi diye düşünüyorum. Zamanımı ele ge-

çirmek ve insanların nasıl davranmam gerektiğini söyleyen fikirlerini bozguna uğratarak kadınlığımı ifade etmek istedim.

Altı kardeşten en küçüğü olarak çok fazla özgürlükle yetiştim. Ben 60'ların özgürlük havasında bir “hippi” olmak isterken, kardeşlerim aşırı kontrollü 50'lerde yetiştiler. Ebeveynlerim hepsini gördüler ve İngiliz punk rock'ının dört dörtlük uzlaşmaz vuruşlarından söz etmezsek, kendimi arzuladığım görüntüyle ifade etmeme izin verdiler.

Böylelikle kendi punk rock, anarko-feminizm stilime biçim vermeye başladım: yırtık file çorapları, emniyet pimleri, dar siyah deriler, çivili saç ve bileklikler. Giydiğim herşeye anarşi sembolleri çizdim. Hatta annemi güldüren kulaklar için Nazi sembolleri olan evin etrafında Mickey Mouse

şapkası taktım. O zaman kayıtlarını topladığım Sex Pistols ve diğer İngiliz grupların müziğine sığındım, çünkü sadece büyüdüğüm varoşlardaki normlardan her hangi bir sapmanın ifadesi sabit bir baskıyı içine çekiyor. Yakında bunun aynen doğru olduğunu öğrenecektim ve daha kötüsü Vancouver'in merkezinde bile. Punk, sonra şimdiki gibi olmasa da gerçekten oradaydı.

Bunun için, Commercial Drive'in yakınındaki bir punk evinde kalırken, beyzbol sopası taşıyan faşistler tarafından güpegündüz saldırıya uğradım. Ondan sonra, ben de bir şeyler zorlayıcı bir şekilde değişti. İlk, Port Coquitlam'a geri döndüm ve sessiz umutsuzluk içerisinde trauma sonrası stresle boğuşarak bir süreliğine çevrenin dışına çekildim. Sonra gazete okumaya (haberlerle asla

ilgilenmiyordum) ve kiliselerde kadın ve çocukların tuzağa düşürülüp katledildiği Üçüncü Dünya'da cezasız hareket eden paramiliter ölüm timleri hakkındaki medya haberlerini tanımlamaya başladım! Burada durumu idrak etmem tonlar tuğlanın çarpması gibi vurmuydu.

Opposition (Karşıtlık) adında kendi DIY (KKY) punk fanzinimi çıkarmaya başladım (punkları göt büyütmekten başka bir şey yapmadıkları için eleştirdim), *No Exit* adlı bir punk grubuna katıldım ve Vancouver punk camiasından çıkmış en iyi punk marşlarından biri olan "Nothing New"i kaleme aldım. Aynı zamanda, *Time* dergisinden kestiğim gerilla savaşçılarının resimlerini kullanarak savaş karşıtı ve anti-faşist afişler yaptım. Öfkemi yaratıcı enerjiye yönlendirdiğim büyük bir bağlantısallık zamanıydı ve bu beni militanlığa sürükledi.

Bazı insanlar bugün, feminizmin "çok ileriye gittiğini", kadınların artık erkeklerle eşit olduklarını ve artık feminizme gereksinim olmadığını düşünüyorlar. Bununla ilgili ne düşünüyorsun, bugün feminizme ihtiyaç var görüyor musun?

Eşit, hah! Feministlerin (kadın veya erkek), ne şekilde isterlerse istesinler gerçeği söylemek ve kendilerini güçlendirmek etrafında birleşmeye müthiş bir gereksinimleri var.

Feministlerin erkeklerden nefret ettiğini düşünen tüm o insanlara ne diyorsunuz?

80'ler çağırıyor ve dogmasını geri istiyor, derim.

İkinci dalga feminizm, üçüncü dalga feminizmin seks yanlısı duruşu benimsedikleri yerde çok fazla porno karşıtıydı. Red Hot Video'ların bombalanması bu porno karşıtı duruşa mı dayanıyordu? Bu

gibi bir eylem zamanının feminizminin ürünü müydü ya da bu eylem şayet tüm durum tam on yıl sonra Küçük Kız Kardeşlerin sansüre karşı mücadele ettiklerinde ortaya çıksaydı, RHV gibi bir dükkan seks yanlısı feminist bir hareketin doruğunda tecavüz ve öldürmeli filmleri satsaydı gerçekleşir miydi?

Hepimiz porno videoların yasaklanması (sansürlenmesi) gerektiğine inanan radikal militan ikinci dalgacıydık çünkü bu tehlikeli bir biçimde izleyiciyi hissizleştiriyordu ve kadın ve çocuklara yönelik artan derecede şiddetle doğrudan doğruya bağlantılıdır. Ayrıca, ana akım feminist gruplar mağazalara gözcülük yaparak ve doğrudan eylemin halka açık konuşmalarda ortaya çıkarabildiği kolektif bilinçte öldürmeli pornografin sorunuyla işe başlayarak iyi bir iş çıkardılar.

Bunun bugün benzer bir canlandırıcı etkisi olacağını düşünmüyorum, çünkü Üçüncü dalga feministler kendilerini daha farklı ifade ediyorlar. Onlar sansürün küllerinden kişisel yolculuklarını geri kazanıyor ve daha önce fuhuş ve pornografi gibi "kadınsı olmadığı" söylenmiş ve sansürlenmiş olan salahiyyet tanınan etiketler yoluyla kadın kimliğini yeniden inşa ediyorlar. Bugün, feminist üçüncü yolcular kendi üretim araçlarını parçalamaktansa kontrol etmeyi tercih etmektedirler. Bu çok güzel, çünkü benim gibi kırk, elli yaşlarda olanlar yapacağımızı yaptık, şimdi yirmili, otuzlu yaşta olanlar kendi yapacaklarıyla ilgileniyorlar ve bu durmadan devam eder.

Neden kadınlar kelimesinin yazımını Wimmin olarak seçtiniz?

Yazım olarak "wimmin"i bir kolektif olarak tugay seçmişim, çünkü bazı yoldaşlar bu kavramı kullanarak hareketin diğer bölgelerinde (Kanada dışında) dayanışmayı inşa edebileceğimizi düşünmüştür. Başka bir deyişle, bu kelimeyi Doğrudan Eylem mesajını daha anlaşılabilir kılabilmeyi düşündüğümüz için seçtik. Bugün, hedef kitlemiz "bu kelimedede ne var?" diye merak etmektedir.

Eylemlerinizi tüm hareketi nasıl etkiledi? Ana akım savaş karşıtı ve feminist unsurlardan her hangi bir destek alıyor musunuz?

Eylemlerimiz keder, gözyaşı, kafa karışıklığı ve baskının düzenli belirgin özelliklerine neden olmuştur. O zaman, çok büyük bir desteğe sahip değildik, ancak o hareketler içerisindeki kişiler bizi tutkuyla desteklediler ve halen desteklemeye devam ediyorlar.

Diğer taraftan, tutuklandığımda harekette hemen hemen kimseyi tanımyordum ve sonuç olarak diğerleri gibi benzer destekler almadım.

Ya ırk? Aslen beyaz, heteroseksüel, aktivistler ve genelde orta sınıftan gelenler sizin imtiyazlarınıza sahip mi? Kara derili insanlarla dayanışma durumunda bu nasıl işliyor, özellikle de toprağı için savaşıyan yerli insanlarla?

Smiling Buddha ve şehirdeki diğer punk ortamlarda takılmaya başladığımda yaşamı işlevi bozuk kültürdeki beyaz ekmeğimden daha fazlasını ifade ettiği konusunda bir önsezim vardı. Ben varoşlarda yaşadım, ailem ve arkadaşlarım şehrin merkezinde olmanın güvenli olmadığını söyleyerek şiddet ve evsizlik için hukuksal bir dava başlattılar. Yerel gazetelere, evsizlik ve bölgedeki yerli halkla rasgele şiddet arasında bağlantı kuran hikayeler anlatıldılar. Onlarla tartıştığımı ve kadınların hizaya gelip erkeğe itaat etmesini doğru kabul ettiklerini duyduğum aptal medya mesajlarını okurken onlarla mücadele ettiğimi hatırlıyorum. Ayrıcalıklı olduğumu biliyordum ve gerçeği -adaletsizlik, yoksulluk ve şiddetin uzlaşmaz gerçekliği- arayarak medyada yutacağımı farz ettikleri herşeye başkaldırma sorumluluğum vardı. Bu, benim beyaz ayrıcalıklı geçmişimin nasıl rol oynadığıyla ilgilidir.

Birinci Milletlerle dayanışma durumunda bunun nasıl işlediği dehşet vericidir! Bir kez, bizler (ben ve DA yoldaşlarım) bir R&R haftası için Ste-in Nehri Vadisine doğru gidiyorduk ve oraya gidebilmek için Birinci Milletlerin topraklarından geçmemiz gerekiyordu. Aniden yaklaşık yirmi Birinci Milletlerden genç ortaya çıkıp yolu geçemeyeceğimiz derecede kereste ve ağaçlarla bloke ettiklerinde, çalınmış dört tekerlek üzerinde —gözlerimiz dolambaçlı yoldaydı—yavaşça ilerliyorduk. Bunun keresteciler için son doğal sınırı işaretlemiş olan bölgedeki saldırgan kereste firmasını hedef alan beyaz olmayan bir doğrudan eylem kampanyası olduğunu fark ettik, böylelikle yumruklarımızı dayanışma için kaldırdık; yaşam deneyimleri hakkında konuşan John Trudell'in bir kaset teybiniyle bir barış önerisi yaptık. Yerli yol bloklarına saygı duyarak, beyazlar dünyayı korumak için kara derili halklarla dayanışma içerisinde çalışabilir. Dayanışma böyle işler!

Gereken becerileri nasıl öğrendiniz ve bu eylemlerde kullandığımız silahları, TNT'leri nasıl edindiniz?

1981'de Brent Taylor'la ta-

nıştıktan hemen sonra Ateşli Silahlar Edinme Sertifikası (FAC) aldım. Sonra, yaklaşık bir yıl sonra iki adet sertifikalı mini-14 saldırı tüfeği aldım, çünkü kendi kendimi korumak için nasıl ateş edeceğimi bilmek istedim. Gerry Hannah adının herhangi bir listede olmasını istemiyordu, o nedenle onun silahını kendi sertifikamla (FAC) aldım ... Gerry ve ben işte böyle silah edindik. Doğrudan Eylem (DA) cephaneliğinin kalını 30 Haziran'de DA'ya resmen katılmadan önce silah koleksiyoncularından kamulaştırılmıştı.

Bununla beraber, varoş semtindeki bir porno video dükkanını yok etmek için katıldığım halde, o zaman grubun önceliği Litton eylemiydi ve çift yönlü kısa dalga radyolar ve dinamitlere el atar gibi eylemin gerçekleşmesi için gereken materyali kamulaştırmaydı. Karayolları Müdürlüğü'nün dinamit dolu TNT zulasını bulmakta başarılı olana kadar yeni mini-14.223 kalibrelik Ruger'imi deneyimleyeceğim hedeften vazgeçmek zorunda kalmak ve sonra "Litton'dan sonrasına kadar bekle"mek benim için bir hayal kırıklığıydı.

Neyse, aniden önümüzdeki taşıtı doğrudan işaret ederek ve deli gibi gülerken başladığımdan Squamish ve Whistler arasında evden uzak başka bir sakin gün dinamit ararken hepimiz gerçekten çok yorgunduk. Bu, basit bir şekilde görebilmemiz için patlayıcı işaretlerle etiketlenmiş bir Karayolları Müdürlüğü servisi aracıydı! Doğal olarak, biz de onu bir mil kadar yolun sonuna ve sonra gece park edeceği karayolları yerleşkesine kadar takip ettik. Ardından, kontrol paneli üzerinde kolaylıkla görülebilen anahtarları çalmak için gecenin karanlığında yerleşkeye geri döndük ve kendimize 2,000 pounddan fazla dinamiti alarak hizmet yoluna giden girişin kilidini söktük. O kadar kolaydı ki!

Grubunuzla ilgili benzersiz olan şey Kızıl Ordu Fraksiyonu, Front de Libération du Québec, İrlanda Cumhuriyet Ordusu, Siyah Kurtuluş Ordusu ve Yeraltı Fırtına gibi bir çok diğer şehir gerilla grupları gibi Marksist değil anarşist olmanız. Genelde Marksistler tarafından şekillenmiş olan bir modeli kullanan bir anarşist olmak nasıl bir şey?

Bu katı modeller, nihayetinde bir çok gerilimi yaratmış ve sonunda medyanın sosyal kontrol amaçları için herşeyi yalan yanlış anlatan gazeteleri satarak siyah ve beyaz (didaktik) hikayeler kullandığı aynı şekilde bizi bölmüş olan grubumuzda bile bir öncü zihniyetine neden olmuştur. Ciddi olarak, Litton bombalamasında insanlar

yaralandığında işler boka sarar sarmaz, gruptaki herkes hızla katlaştılar! Muhakkak, biraz politik idealizm ütopya ve ona nasıl ulaşılabileceği tahayyülüyle ilgilidir, fakat devrimci illegal politik aktivitenin ardındaki pratik ayrıntılar büsbütün farklı bir şeydir. Şunu söylemeliyim ki; uyuşturucuya, silahlara ve sokakta sevişmeye kendini adamış gerçek bir kötü kız olmak beni cezbediyordu! Bu beni katı politik bir ideolojiye değil, şehir gerillası olmaya isten şeydi. İmkani yok! Ve başka türüsünü söylemeye ve özgürlük mücadelesinde bunun beni daha az devrimci yapacağını söylemeye çalışanlara meydan okudum. Aslında, bir çok alanda zamanın ilerisinde olduğuma inanıyordum.

Peki, yeraltı radikal harekete katıldığında sadece 18 yaşındaydın. O yaşta genç birisi nasıl olur da bu kadar radikal bir şeye karışırı? O kadar genç yaşta başlanman bir hata mıydı?

'K, "All Washed Up," a.k.a. "The Fabulous Stains." adına hepimizin figüran olduğu bir film setinde tanıştığım yeni punk arkadaşlarımla takılıyorum. Bir arabam vardı ve, 12. sınıftan mezun olur olmaz, aileme Commercial

Drive'nin ilerisindeki bu punk evinde yaşayacağımı söyledim. Çok mutlu olmadular, ama, çok fazla özgür olacak kadar büyüdüm gibi şey şey söyledim. Punk Malikanesinde büyük bir parti yaptık, taa ki punklardan birisi sarhoş olup, komşunun arabasını tekmeleyene kadar. Ertesi günü İtalyan Günüyü (1980) ve beyzbol sopası taşıyan maskeli bir grup adam tarafından saldırıya uğradık. Commercial Drive'dan geçen tören yürüyüşünden karnaval sesleri ön tarafta kırılan cam ve insan çığlıklarıyla karıştığı anları ve sonra yıllarca benimle kalan hassasiyet azaltan etkileri asla unutmuyacağım!

Neyse, o olaydan sonra, eve geri döndüm ve üçüncü dünyada cezasız ha-

reket eden ölüm ekipleri hakkındaki gazete rivayetleri hakkında burada da aynı şeylerin olabileğine işaret eden ailem ve arkadaşlarımla mücadele etmeye başladım.

Bu, benim genç yaşta bu işlere nasıl karıştığımı anlatır—ana akım normlara direnen bir punk kıızı olarak deneyimlediğim şiddetli baskı o kadar aşırıydı ki, muhtemelen diğer militan grupları ve beni cezbeden silah ve militanlık dürtüsünü fitillediydi. Bu, o genç yaşta nasıl o kadar radikal olduğumu göstergesidir ve bu yanlış mıydı? Yaşlandıkça, yanlış olmadığını düşünüyorum. Bence bunların hepsi olması gerekiyor.

Tutuklanacağımı ve hapishaneye gideceğinizi düşünüyor muydun? Hapishane sana göre neye benziyordu?

Evet ve hayır. Tuhaf, çünkü sözümün ve arkadaşlarımla/yoldaşlarımla arkasında durmak için ne yapmam gerekiyorsa hazırdım, ancak herhangi bir intihar anlaşmam yoktu—aynı zamanda, telefon dinlemelerde bazen hapishaneye girmektense ölmeyi tercih edeceğimi söylediğim duyulmuş olsada.

Adil bir yargılanma oldu mu?

Hayır! Yoldaşlarım hemen dinleme belgelerini sansürlemek istediler ve soruşturmam sırasında anahtar denebilecek herhangi bir kanıt görmedim. Yeraltı evimize iki gizli mikrofon konulmuştu: biri üst katta mutfakta, diğeri de alt katta Ann ve Brent'in odasında. Erkek arkadaşım dahil yoldaşlarım, alt kattaki dinleme belgelerini görmemin iyi olacağını düşünmediler ve ona karşı nasihat verdiler. Bu sorunludur, çünkü onlarla birlikte bir komployla mahkum edildim ve bu ülkedeki herkes gibi mahkeme sırasında ve öncesinde tüm delillere ulaşmaya hakkım olmalıdır.

Ayrıca, Kanada Haklar ve Özgürlükler Sözleşmesinin tutuklanmamızdan yaklaşık 30 gün önce yasallaştığını göz önünde bulundurduğunuzda, Eminim ki, içinde bulunduğumuz iklimi anlayacaksınız, adil olarak yargılandığım şüphelidir.

Uzun hapis cezasıyla karşı karşıya olan aktivistlere tavsiyen var mı?

Tavsiyem zamanınızı eğitime odaklamanızdır, çünkü eğitim yarı özgür bir dünyada eşit değer taşıyan tek şeydir. Bir çok hapishane aktivisti, hapis-

haneden çıkmadan önce el sanatları öğrenmek gibi bazı hünerlere sahip olacağını farz ettiğim tutsaklar için çalışma programlarına odaklanıyor, ama kim Oakalla veya 4 No'lu Kadın Hapishane'sinden kuaförlük rütbesi alanları ücretle çalıştırır? Gerçekten, bunun üzerine düşündüğünüzde acı bir şaka gibi.

Çilenizi diğerleriyle paylaşmak için zamanınızı geçirdiğiniz deneyimlerinizi not almak ve belgelemek önemlidir. Yine de, eşsiz bir deneyimler dizisi sizi oraya koyar.

Anarşist ve diğer devrimci tutsakları desteklemek için nasıl çalışabiliriz?

Eminim, anarşist ve devrimci tutsaklara destek mektupları göndermek ve onları ziyaret etmek yardımcı olacaktır, ancak ne cehennem olduğu konusunda soğuk bir hayret içerisine terk edilen aileleri moralman ve finansal olarak desteklemek daha önemlidir.

Punk ile bağlantın neydi, ve punk camiası politik eylemlerin üzerinde her hangi bir etkide bulundu mu?

Ben mi? Sadece havalı görünmek istemişim. Başta devrim gibi bir şey yapmaya çalışıyordum. İnsanların her zaman politika ve cinsiyetin sınırlarını aştığını düşünmek isteyeceğini biliyorum, fakat Gerry ve benim bunun için gerçekten zamanımız yoktu; birlikte kayıtlar, bira ve kira için yeterince para kaldırmak için gerçekten çok çalışıyorduk. Ama, kabul etmeliyim ki, 80'lerin başlarında, Vancouver'da çok fazla sosyal-politik faaliyet devam etmekteydi—daha

önceki zamanlardan daha fazla, şüphesiz: binlerin barış yürüyüşleri, bir çok sosyalizm temalı çeşitli politik nümayişler, her Ağustos Hapishanelere Karşı Rock, Sendikal hareket, genel grevler, falan filan. Hepsinin ortasında, ben kendimi punk olarak tanımlıyordum, çünkü kendimi diğer kızların aksine daha az “feminen” yollarda—kesin, agresif, dobra olarak—ifade edebileceğim ve yüzüme vurulduğunda ve ben de rahatsızlık uyandırdığımda o iyi kız bokunu reddedebileceğim güvenli bir yer istemişim.

Kendini bir tür alt-kültürel kimlikle tanımlayarak ana akım normları ve beklentileri reddetmenin ergen erkeklerde çok yaygın olduğunu bir kenara not etmek önemlidir ve Vancouver punk rock camiası farklı değildi. Bu, erkek için bir geçiş hakkı olarak kabul edilmiştir, oysa kadın için çok farklıydı. Şüphesiz, toplumun norm ve beklentilerini reddeden erkek yaşitlarım gibi hoşnutsuz ve asiydim, ancak, dahası, hem feminen normların inşasına hem de erkeksizliğin, kabadayılığın, isyankarlığın ve hatta punk kızlarının agresif sahipliklerinin bedelini görmüş seksist punk tavırlaraları da aktif bir şekilde reddediyordum. Punk erkeklerin aksine, kendi kimliğimi, DA ve doğal olarak bir erkek özelliği olarak şiddet üzerine düşünerek daha kapsamlı akıl yürütmeleri içeren iki kaşıt kurgudan inşaa ediyordum. Bunu bir süreliğine düşünmeliydim

Neyse, geriye bakarsam, ben ve punk arkadaşlarım, özellikle erkekler punk olmaktan dolayı beyzbol sopalarıyla saldırıya uğradıklarında, politikanın oyun alanında şiddetin nasıl rol oynadığını asilane bir şekilde pekiştirmiş

oluğuma inanıyorum.

Üzerindeki en büyük etkilerden bazıları neler?

Şiddet, aşk, punk rock müziği, DIY (Kendi kendine yap) etiği, '70'lerin epizodik televizyonu... bunlarla ilerleme sağlıyorsun.

Ann Hansen, Doğrudan Eylem, Bir Şehir Gerillasının Anıları adıyla kolektif hikayenizi kendi yorumuyla anlatan bir kitap çıkardı. Kitabı hakkında ne düşünüyorsunuz?

Beni nasıl romantik bir rakip, hem Gerry'yi hem beni nasıl birer aptal olarak tarif ettiğini okumak çok etkisi yarattı. Ayrıca hapishanedeki hayatından ve davadan sonra kalanımızla ilişkilerinden bahsetmiyor. Bana göre, hepsinin duygusal yönleri önemlidir, ve Ann'in kitabında eksik olduğunu hissettiğim şey buydu.

Peki, Robert Pickton'un yanında büyüdün, doğru mu? Ve daha önce bana hapishanede onun ellerinde kaybolan kadınları bildiğini söylediğine inanıyorum? Ayrıca, Pickton'la çalışan domuzların suçlamalarının doğru olduğunu düşünüyor musun? Bu fevkalade aptal insan yıllarca kadınlara tecavüz edip ve katledik nasıl cezalandırılmaz?

Evet, ben bir kaç blok ötede büyüdüm. Şubat 2002'de, o ve çetesi tutuklandıklarında ve resimleri her yere yapılandırıldığında, “Hey, Bir dakika. Bu benim köpeğimi çalan ve 97 yılında beni tekrar rahatsız eden adam bu!” dedim. Evet, tehlikeyi hissetmişim ve şükür ki, halen bir savaşçıydım,

plaka numarasını kaydetmişim ve onu aklımda tutacak kadar iyi hafızam vardı. O gün, çok da ilgili olmayan yerel polise bildirmeye çalıştım—onlar daha çok şartlı tahliye halindeki benle ve komşularımı rahatsız edip etmediğimle ilgileniyorlardı!

Kayıp bir kadının kemik parçalarından alınan DNA'ların 1982 öncesine uzanması muhakkak tüyler ürperticidir, aynı yıl silahı aldım ve komşularımı rahatsız eden bir porno video dükkanını suçladım. Sonra, pek çok yıl sonra ve şehrin doğu yakasında kaybolan hapishaneden tanıdığım pek çok kadın ve sonra yüzyıllık çiftlik alanına inen polis ve komşu suçladı, lanet! O kadınların sağlığını bilseydiniz... Ne olursa olsun size asla arkalarını dönmezlerdi! Ve ortak tek noktaları kendilerinden çok başkalarını önemsemeleriydi. Orada o kadınlara ne olduğu hakkında uzun zamandır bir mutabakata sahibim ve üstesinden gelecek miyim bilmiyorum.

Mahkemenin nasıl biteceği ve daha fazlasını göz önünde tutarsak bu suçlamalara katılma eğiliminde olurum. Ya medya aforozlarına ne demeli? Bu bana göre dizgesel düzeyde kapalı kapılar adından devam eden bir şeyin koskoca bir belirtisiydi. İnsanların bilmeleri gereken şey şu ki, tüm bu zaman içerisinde, polis ve kral tezgah çevirmiş, delillere girmek ve kamuya açmak istemedikleri şeyleri örtbas etmişlerdir. Delillerin kabul edilebilirliği kuralları suçla ilgili adalet sisteminizin nasıl yönetildiğini gösterir. Her neyse, bir kaç gün Pickton'un mahkeme öncesi argümanlarını dinledim ve herşeyin delilin ve medya tarafından davanın kabul edilebilirliğine kaldığı bizim dava ile benzerliklerini şaşırtıcı buldum. Ve bunun en sıkıntılı yönü, kolektif bilincimizin derinliklerinde, gerçekçi olarak yanlış eylemediğini bilmektir. Bizler çöp kutuları etrafına konulan vücut parçalarının, polisin buna dahil olduğunun farkına varmadıkları ya da varmak istemedikleri derecede duyarsızlaşmış olan insan toplumunun mevcut olduğunu biliyoruz. Bu ahlaki bir muammadır. Kendisini "çok çalışkan dallama" olarak göstererek paçayı yırttığını, polislerin ve herkesin onu yanlış bıraktığını düşünüyorum.

Olimpiyatlar için burada savaşa hazırlanıyoruz ve ona karşı büyük bir direniş hareketi var. Şimdiden Vancouver ve Victoria'da aktivistlerin evlerine gelip rahatsız eden ve muhbir arayan çok fazla polis baskısı var. Ayrıca Olimpiyat güvenliği için özellikle eğitim alıyorlar. Aktivistlerin bir şansı olduğunu düşünüyor musun? Olimpiyatlar ve Olimpiyat

karşıtı hareket üzerine genel düşüncelerin ne?

Olimpiyat hareketinin nereye gidiyorsa (sonraki durak Avrupa) onu takip eden polis terörü ve baskı imajını istemiyor olma olasılığı gibi şimdi başarılı bir aktivizm yaklaşımın zamanıdır diye düşünüyorum ve Olimpiyat karşıtı hareket baskıdan sızlansa da, insanların gelecek yıllarda Olimpiyatlar gibi sömürgeci/kapitalist görüntüye olan bakışını değiştirme şansı vardır.

Bugünün feminist, çevreci ve anarşist hareketlere dair genel izlenimlerin neler?

Hareketlerin Gezegen, queer hakları ve Birinci Milletlerin güçlenmesini korumak etrafında katalize olduğunu görmek bizi yeniden doğruluyor.

Geçen sene British Columbia'nın kuzeyinde gerçekleşen ENCARTA gaz boru hattı bombalaması hakkında ne düşünüyorsunuz?

İnsanların topraklarını ve yerel sağlık gereksinimlerini korumak için ne yaparlarsa yapsınlar erdemli olduklarını düşünüyorum!

Edmonton'da anarşist olduğunu iddia eden kim olursa olsun bir boku havaya uçurduğunda, harekete zarar verdiğini düşünen bir arkadaşım var. Sen ne düşünüyorsun?

Medyanın hikayeler satmak için her zaman kelimeleri ve görüntüleri gerçek anlamı dışındaki ullanıldığını ve seyirciye aslında ahlaki bir muhakeme veya başka bir toplumun ahlaki bilinci ve doğrudan eylem hakkında haberli bir karar yapabileceklerini düşünerek kancayı taktıklarını görüyorum. Aynı şekilde, arkadaşlarının "onları ayrı tut" ve "şiddet ben değilim" alt metni ahlakidir ve büsbütün sansürdür, çünkü inatçı öfke tüm sosyal değişimin arkasındaki asıl güçtür.

Gandici, şiddetsiz, doğrudan eylem hareketinin deneyimlediğimizden tamamen farklı bir zamanı ve kültürü idealize eden romantikleştirilmiş bir Hollywood nosyonuna dayandığını düşünüyorum. Bugünün post-kolonyal polis devletinin, insanları daimi itaat ve kapitalist norm ve kurumların sınırları içerisinde tutan mükemmel teknikler için çok fazla zamanı vardır. Örneğin, banka müdürü sendromunda bir kabarmanın farkına vardım: Bu, "Elle konuş" demek ve politik aktivistlerin her ne koşulda olursa olsun dahil olduğu, herhangi birindeki ilk öfke ton-

lamasını bertaraf etmek için gündelik yaşamın kabul edilebilir ve hak verilebilir bir parça haline geldi.

Hareketin kendi kolektif ruhundan militanlığı çıkarmak isteyen bu eğilime hitap edilmezse daha ilerilere gideceğini düşünmüyorum. Politik şiddet ve hapsedilme korkusu hareketi etkili bir biçimde kısırlaştırmıştır. İnsanlar özgürlük için savaştan korkuyor; aktivistler mücadele etmektense ikna etmeye çalışıyor, ve safi şiddet fikri kimsenin konuşmak istemediği oturma odasındaki mor fil haline gelmiştir.

Cezaevindeyken verdiğin bir röportajda, şiddet kullanımından vazgeçtiğin söylendi. Bu doğru mu? Yıllar sonra halen aynı mı düşünüyorsun?

Çok ilginç, çünkü, tüm bunların başlangıcında, neden bir şehir gerillası olduğuma gerçekten anlam veremedim ve bu durumun ileride yaşama nasıl etki edeceğini kesin olarak anlamamıştım. O zamanlar her şey kendiliğinden geliyordu ve anı yaşıyordum. Şimdi, bunca yıldan sonra geriye dönüp baktığımda, olayları daha net anlıyor, lafla peynir gemisinin yürümediği inancım daha da sıklaşıyor..

İşte milyon dolarlık soru: Her şeyi yeniden yapma şansınız olsa yapar mıydın? Pişman mısın?

Evet ve hayır; İnsanları incitmişimde gerçekten pişman oldum, fakat gemi tersine çevirilemez.

Bu röportaj, Victoria, British Columbia'dan cinsiyet ötesi bir yeşil anarşist olan Comrade Black tarafından gerçekleştirilmiştir. Victoria Anarşist Kitap Fuarını, Victoria anarşist okuma grubunun kurucusu ve Camas Kolektifi Bilgi Atölyesinin bir üyesidir. Röportaj, Earth First! Dergisi'nin Mart-Nisan ve Mayıs-Haziran sayılarında iki bölüm olarak ayrı ayrı yayınlanmıştır.

Çeviri: k.u.

Kaynak:

(1. bölüm)

<http://www.earthfirstjournal.org/article.php?id=497>

(2. bölüm)

<http://www.earthfirstjournal.org/article.php?id=493>

Gülsüm İnek Kemalizin Putunu yıktı!

Malatya (Mayıs 2010) - Malatya'da yaşanan bir olay Kemalîst ideolojinin ne olduğunu gözler önüne serdi. Yeşilyurt ilçesine bağlı Kadıruşığı Köyü'nde 'Gülsüm' adlı bir inek, sahibinin elinden kaçarak ilköğretim okulunun bahçesindeki büstü kırınca, Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından aile hakkında soruşturma açıldı. Soruşturma açılınca aile de, ineği, bitişik köydeki Ömer Aktaş isimli yakınına sattı. Gülsüm'ün sahibi, kendilerine ait büyükbaş hayvanın neden olduğu bir kazanın ardından açılan soruşturma nedeniyle korktuklarını ve ineği yakınlarına sattıklarını ifade etti. İneği satın alan İnekpınarı Köyü'nden Ömer Aktaş ise, 'İnek, büste süründü diye büst kırılmış. İnek suçlu ama, büstü dayanıksız yapanların hiç mi suçu yok' diye sordu. Kadıruşığı Köyü'ndeki İlköğretim Okulu bahçesindeki Atatürk büstü yeniden yaptırıldı ama olan ineğe oldu.

Boğanın intikamı ağır oldu.

Madrid (Mayıs 2010) - İspanya'nın başkenti Madrid'deki Las Ventas arenasında yapılan boğa güreşlerinde, boğazından girip ağızından çıkan bir boynuz darbesi alan matador Julio Aparicio, ağır yaralandı. Madrid'in ünlü San Isidro Bayramı çerçevesinde yapılan boğa güreşlerinde bu akşam ilk olarak arenaya çıkan matador Julio Aparicio, kılıcıyla boğayı öldüreceği sırada dengesini kaybedip düşünce çok ağır bir boynuz darbesi aldı. Boğanın boynuzu boğazından girip ağızından çıkan İspanyol matador, hemen ambulansla hastaneye kaldırıldı. İlk müdahaleyi yapan doktor Maximo Garcia Pardos, İspanyol matadorun boğaz, damak, dil bölgesinde ciddi hasar bulunduğunu ve çenesinin kırıldığını, durumunun "çok ağır" olduğunu belirtti.

Yorgo Tanoğlu, "milyonlarca" kurbağanın Selanik'in doğusunda bulunan Langada yakınındaki otoyolu kapladığını, yolun bu yüzden iki saat kapalı kaldığını belirtti. Tanoğlu, kurbağaların muhtemelen yakınlardaki bir gölden geldiğini söyledi. Yolun, üç aracın kurbağalara çarpmamak için yoldan çıkması üzerine kapatıldığı, olayda yaralanan olmadığı bildirildi.

Tilki için kiralık katil tuttular!

Sussex (Nisan 2010) - İngiltere'nin Sussex Kenti'nde bir golf kulübü, golf sahasına dadanan tilkiyi, kiralık katil tutarak öldürttü. Golf kulübünün bu tutumu bazı müşteriler ve hayvanseverler tarafından öfkeyle karşılandı. Yaklaşık 20 kişi bir araya gelerek kulübün bu eylemini protesto etti. Kulübün Genel Müdürü Dave Brooks ise "Yıllarca çevremizde tilkiler yaşadı, ancak bu tilki tam bir baş belasıydı" dedi.

Hamburg (Mart 2010) - Almanya'nın Hamburg kentinde yaban domuzları kente indi. Bir şirkete ait büronun içine camı kırarak giren aç yaban domuzu, polis tarafından vurularak itlaf edildi. Yaban domuzunun büroda enaz 15 bin Euro'luk zarara yol açtığı belirtildi. ZDF'nin haberine göre, metro istasyonu yakınındaki büroya akşam saatlerinde camı kırarak dalan yaban domuzu ortamlığı birbirine kattı. Görevliler canlarını güçlükle kurtarıırken, polis ve itfaiyeden yardım istedi. Gelen görevlilerin 2 uyuşturuculu iğne attığı yaban domuzu daha da hırçınlaşarak her yeri dağıttı. Bunun üzerine keskin nişancı bir görevli ateş açarak yaban domuzunu vurdu.

Florida (Şubat 2010) - "Tillikum" isimli dev balina 40 yaşındaki eğiticisi Dawn Brancheau'yu izleyicilerin gözü önünde öldürdü. "Believe" isimli şovda balinaların nasıl beslendiği gösterilen balina aniden sudan çıkarak 14 yıldır parkta çalışan eğitmeni dişlerinin arasına alıp akvaryumun dibine götürdü. Alarm sirenlerinin çalmasıyla görevliler hemen harekete geçerek eğitmeni sudan çıkardı. Bu sırada seyirciler de parktan tahliye edildi. Ancak, çabalara rağmen eğitici kurtarılamadı. Katil balina Tillikum'un daha önce de iki kişiyi öldürmesine rağmen şovlarda yer aldığı ortaya çıktı. Tillikum isimli orkanın terbiyecisini suyun içinde bir bez bebek gibi salladığını belirten görgü tanıkları, bunun üzerine alarm sirenlerinin çaldığını ve görevlilerin kendilerini dışarı çıkardığını anlattı. Victoria Binak isimli görgü tanığı katil balinanın aniden sudan fırlayarak kadını çenesinin arasına alıp akvaryumun dibine çektiğini söyledi. Hayvanları koruma örgütü "The Humane Society of the United States", 1992'den beri Orlando'daki su parkında tutulan balinanın, daha önce de 1991'de Kanada'da bir terbiyecinin ölümüne, 1999'da da Orlando'da bir başka kişinin ölümüne neden olduğunu açıkladı.

Eylem Kaçırmanın Köpek, Kanellos: Bazı köpekler "sahibinin sesi"ni dinlemez!

Atina özellikle son yıllarda anarşist ve işçiler tarafından gerçekleştirilen birçok protestoya ve isyana sahne oldu. İlginç olan ise 2008 yılından beri bu isyanlara katılan bir köpeğin olması.

Şemdinli (Haziran) - Şemdinli çarşı merkezinde başı boş dolaşan inekler adeta boy gösterisi yapıyor. Gün ortasında caddelerde dolaşan, rast gele çöplerden beslenen başı boş ineklere ilçe halkı tepki gösterdi.

16

Yunanistan'da kurbağalar, ülkenin kuzeyinde önemli bir otoyolu 'kapattı'.

Selanik (Mayıs 2010) - Selanik trafik polisi amiri

Bundan çok değil 500 yıl öncesine kadar doğa kendi kendisini idare edebiliyor, kendi iç dinamikleriyle kendisini yenileyebiliyor ve tehditleri savuşturabiliyordu. Ancak içinde bulunduğumuz zamana geldiğimizde durum farklılaştı ve doğa kendi kendisini yenileyemez bir hale geldi. Bunun en büyük nedenlerinden birisi elbette insanların nüfuslarının muazzam derecede artması, isteklerin ve tüketimlerinin tavan seviyeye gelmesi ve bu isteklerini karşılamak için modern aletlerle doğa büyük bir saldırı içine girmesi olarak karşımıza çıkıyor.

İlkel toplum zamanları ve göçebe yaşamın tercih edildiği zamanlarda doğaya verilen tahribat çok azdı. İnsanlar ihtiyaçları kadar ağaç kesiyor, balık tutuyor, avlanıyor ve bitki topluyordu. Ayrıca sürekli olarak yer değiştirmelerinden dolayı bir bölgeyi terk ettiklerinde, oradaki doğa da kendi kendisini yenileme imkanı buluyordu. O dönemlerde insanların kullandığı alet edevatlar da doğaya yıkım yaratmaya zaten pek elverişli değildi; basit baltalar, taştan oyulmuş mızrak uçları, ok ve yay gibi aletlerle zaten bu insanların doğadan alabilecekleri sınırlıydı.

Ancak modern topluma geldiğimizde işler değişti. 10 saniyede 3 metre çapında bir ağacı deviren makineler, tek çekişte onlarca ton balık avlayabilen balıkçı tekneleri, biçerdöverler, otomatik av silahları, oluk oluk benzin tüketen motorlu araçlar, vb. Modern aletlerle doğaya karşı neredeyse topyekün bir savaş ilan edilmiş durumda. Tabii bu adaletsizlik karşısında doğanın da yapacağı bir şey yok...

İşte bu noktada bilinçli insanlar da doğayı korumak ve kendisini koruyamayan doğanın saflarında bulunmak amacıyla doğa ve çevre hareketlerini örgütlemeye başladılar. Zaten yazımın konusu da bu mücadelede kullanılan yöntem ve stratejileri incelemek ve hangi yöntemin daha mantıklı olduğunu tartışmaya açmak. Bu kısa girişten sonra konumuza girelim...

Mücadelenin ilk başlangıcı hiç de bizi şaşırtmayacak bir dönemde; Sanayi Devrimi sonrasında denk gelmektedir. İlk olarak İngiltere’de 1850’lerde “Back To Nature” hareketini kuran birkaç sanatçı ve bilim insanı bu konuya dikkat çekmek üzere bir mücadeleye girmişlerdi. Tabii o dönemlerde çok da ses getirecek bir mücadele olmadığını dönemin kaynaklarından öğrenebiliyoruz. Bunun en büyük nedeni elbette o dönem insanların yeni gelen sanayi devriminin sarhoşluğu içinde

olmasını gösterebiliriz.

Ancak doğa hareketlerinin bugünkü halini almaya başlaması tam olarak 1960’ların sonu olarak karşımıza çıkıyor. Savaş Karşıtı hareketlerin içindeki birçok insan, Vietnam Savaşı’nın sona ermesi ve 68’ hareketinin bitmesinden sonra çeşitli doğa hareketlerinin kurucusu ve aktivisti olarak karşımıza çıktılar. Bu dönemde çeşitli metotları ve stratejileri benimseyen bu örgütlerin kimisi halen varlığını sürdürmekte, kimisi ise ismini

tarihe gömerek mücadelenin dışında kaldı. Şimdi bu mücadele metotlarını benimseyen yapılanmaları baz alarak bu metotları başlıklar altında irdeleyelim...

Hayvan ve Toprak Kurtuluşu Mücadelesi

Bu mücadelenin ortaya çıkışı 1963 yılında İngiltere’de kurulan Hunt Saboteurs Association ile başlamaktadır. Bu mücadelenin en önemli özelliği lidersiz olması ve merkezi örgütlenmeye karşı olmasıdır. Bu mücadeleyi benimseyen insanlar kendi yerlerinde “Hücre” adı verilen küçük ve gizli yapılanmalar kurarak eylem yapmaktadırlar. Mücadelede esas olan doğaya zarar verdiği bilinen kurum-şirket ve kişilere karşı, mal ve maddi kayba uğraticı “doğrudan eylem” yapmaktır. Yapılan eylemlere eko-sabotaj veya kısaca “ekotaj” adı verilmektedir. Eylemciliğin temelinde hiçbir şekilde hayvanlara, insanlara (doğa düşmanı olsa da) fiziki zarar verilmemesi esas alınmaktadır. Ancak yapılan eylemlerde bugüne kadar yaklaşık 20 aktivist karşı taraftan gelen saldırılar neticesinde hayatını kaybetmiştir.

Bugün dünyada bu mücadeleyi benimseyen Earth Liberation Front (Dünya Kurtuluş Cephesi) 1992’de kurulmuş ve 17 ülkede hücreye sahiptir, Animal Liberation Front (Hayvan Kurtuluş Cephesi) 1976; ki bu örgüt 1963 Yılında Hunt Saboteurs Association içerisinde çalışmaya başlamış ve 1972 yılında Band of Mercy adı altında kurulmuştur, Earth First! (Önce Dünya!) 1979 yılında kurulmuştur ve 19 ülkede örgütlüdür. Greenpeace ilk kurulduğunda birkaç eko sabotaj eylemi yapmış olsa da daha sonra değineceğimiz pasifist eylem modelini benimsemiş ve bu eylem tarzını terketmiştir.

Eylem metodu olan ekotajlarla bugün birçok ülkede doğaya karşı yapılan saldırıları püskürtmeyi başarmışlardır. Ekotaj’da kullanılan metotlara baktığımızda hayvanları çiftliklerden alarak güvenli bir ortama kaçırma, bombalama, kundaklama, doğadan acımasızca toplanan kürk-deri vb. Maddeleri boya ile kullanılamaz hale getirme, yumurta atma, ağaçlara çıkarak kesilmelerini engellemek, iş makinelerini bozarak kullanılamaz hale getirmek gibi uygulamalar karşımıza çıkmaktadır. Genel olarak deney laboratuvarları, ilaç firmaları, kereste şirketleri, mezbahalar, kürk ve besi çiftlikleri, bankalar, kargo şirketleri, sirkler ve hayvanat bahçelerini hedef almaktadırlar.

İlk başta her türden insanın bir araya gelerek kurduğu bu yapılanmalar, 1990’lı yıllardan sonra anarşist mücadeleye doğru bir kayma yaşamaya başlamış ve özellikle Yeşil Anarşist mücadeleyle etkileşim haline geçmiştir. Türkiye’de 2000’li yıllarda ilk hücreler ve eylemler yapılmaya başlamış ve bugün birçok ilde de hücreler olduğu bilinmektedir. Bu mücadele biçimi birçok devlet tarafından 2. dereceden Terör sorunu olarak kabul edilmekte ve aktivistler büyük hapis cezalarına çarptırılmaktadır. Ancak bu durum mücadelenin büyümesine herhangi bir olumsuz etki yapmamaktadır.

Bu mücadele biçimi şüphesiz ki en çok ses getiren ve en başarılı mücadele biçimi olarak göze çarpmaktadır. Bugün eylemlerin verdiği maddi zararlardan dolayı birçok doğa sömürücüsü tesislerini kapatmak zorunda kalmıştır. ELF’in 1998 yılında Vaşakların yoğun yaşadığı bölgeye kurulan bir kayak merkezine yaptığı saldırı sonrasında tesis 12 milyon dolar zarara uğramıştır.

Bu saldırı o kadar ses getirmiştir ki, daha sonra burada kamuoyu baskısıyla vaşaklar için koruma alanı

oluşturulmak zorunda kalmıştır. Bu konuda daha ayrıntılı bilgiyi bahsettiğimiz örgütlerin internet sitelerinden takip edebilirsiniz.

Pasif Direniş

Bu metodu kullanan örgütlerin temeli genel olarak 68'lerdeki hippie hareketi ve pasifist gruplara dayanmaktadır. Genel olarak bu örgütlerin hepsinin çalışma metotları ve yapıları birbirinin aynıdır. Zaten bu metodu benimseyen örgütlerin sayısı da çok fazla değildir.

Bu metodu uygulayan örgütlere baktığımızda karşımıza ilk olarak çıkan örgüt olarak Greenpeace çıkmaktadır. 1972 Yılında nükleer savaşa dikkat çekmek için ortaya çıkan Don't Make A Wave Comitee hareketinin devamı olarak kurulan örgüt şu anda 42 ülkede ofise sahiptir.

İlk başta bahsettiğimiz radikal hareketlerin aksine liderlik ve hiyerarşiye sahip olan örgüt, Amsterdam merkezli olarak dünyada çeşitli kampanyalar ve eylemler yapmaktadır. 1977 yılında Paul Watson önderliğindeki bir grup, Greenpeace'i fazla uzlaşmacı ve pasifist bularak Sea Shepherd adlı örgütü kurmuşlardır.

Bu eylem metodunu kullanan bir diğer grup ise Küreselleşme Karşısı hareketlerinin içindeki eski sosyalistler ve bazı dejenere Marksistlerdir. 1999 yılında Seattle ayaklanmasında anarşist grupların mücadelede aşırı şiddet kullandığını savunan bu gruplar, daha sonra yapılan küreselleşme karşıtı protestolarda pasif direniş eylem metodunu seçmişlerdir.

Diğer bir grup olan PETA'da bu metodu seçmiştir. Örgüt genel olarak eylem yaptıkları ülkelerdeki ünlü kişilere çıplak eylem yaptırarak konuyu kürk, deri ve et sanayisine çekmeye çalışmaktadır. Örgüt ayrıca vejetaryenlikle ilgili birçok bilgilendirici çalışma da yapmaktadır.

Bu metodu savunan gruplar hiçbir şekilde saldırıya uğrasalar dahi şiddete başvurmamayı tercih etmektedirler. Yaptıkları eylemlerde coplanırken, gaz yerken, gözaltına alınırken hareket-siz kalarak gözaltına alınmayı kabul ederler. Eylem şekli olarak ülkelerin ve şehirlerin büyük yapılarından ipe sarkarak pankart açmak, balina gemilerinin çevresinde botlarla taciz turları atmak, kendilerini firma ve devlet kurumlarına zincirlemek, eylemlerde çan-boru-düdük çalmak ve dansetmek, çıplak eylem yapmak, vb vb..

Bu örgütlerin bir diğer özelliği de çok büyük maddi güçleri olmasıdır. Özellikle PETA ve Greenpeace gibi örgütler "destekçi" adı verdikleri bireysel bağışlardan

çok büyük paralar kazanarak yukarıda belirttiğimiz eylemleri gerçekleştirmeye harcamaktadır. Yapılan büyük ve uluslararası kampanyaların sonuca ulaştığı da pek görülmemektedir. Örneğin 33 yıldır süren fok avlarına karşı kampanyada bugüne kadar olumlu bir yol alınmamıştır. Hatta durum daha da vahim bir duruma gelmiştir. Aynı şekilde balina avlarına karşı yapılan kampanyalarda da 20 yıldır herhangi bir gelişme olmamıştır. Bu metodu seçen grupların devletlerden, şirketlerden, kurumlardan sponsorluk kabul etmemelerine rağmen çok büyük maddi güce sahip olmalarının en büyük nedeni "reklam ve lansman" güçlerinden kaynaklanmaktadır. Özellikle Greenpeace örgütü ve küreselleşme karşıtları, yer aldığı her türlü eylemi sanki kendisi yapmış gibi lanse ederek kendi reklamını yapmayı (10.000 kişilik eylemde 50 kişi bile olsalar), basına geçilen haberleri manipüle etmeyi bir yol olarak tercih eder.

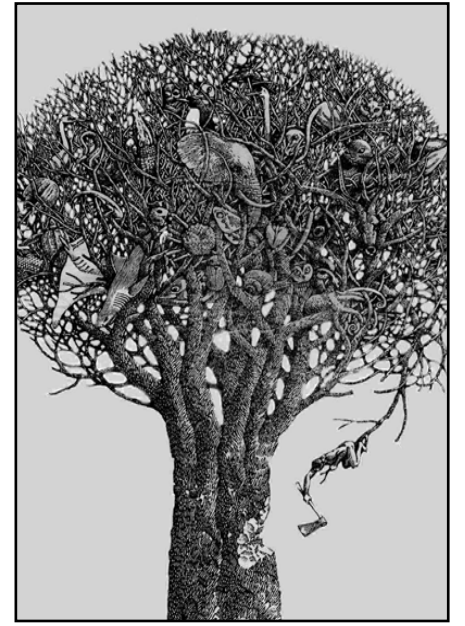
Yukarıda yazdığım sebeplerden ötürü bu gruplar bugün birçok ülkede doğa korumacı diğer örgütlenmeler tarafından "istenmeyen örgütler" ilan edilmiştir. Türkiye'de de durum aynıdır.

İdeolojik Olarak Doğa Mücadelesi

Bu aslında doğa koruma mücadelesinin içindeki diğer gruplarla ilintili halde olan kişilerin temsil ettiği hareketlerdir. Yukarıda irdelediğimiz örgütlerin eylemlerini desteklemek, teorik altyapısını ve lobi faaliyetlerini yürütmek gibi amaçları vardır. Örnek vermek gerekilirse Greenpeace ile Yeşiller Hareketi'nin; Earth First'le de anarşist grupların resmi olmayan bir bağı vardır. Genel olarak bakıldığında ilk göze çarpan politik hareket Yeşiller Hareketi olarak karşımıza çıkmaktadır. Özellikle Avrupa'da azımsanamayacak bir güce sahip olmasına rağmen, elitist yapısından dolayı gelişmekte olan ülkelerde ve 3. Dünya Ülkeleri olarak tanımlanan ülkelerde pek de taraftarı olmadığı söylenebilir. Genel olarak eskiden sosyalist olan ve daha sonra liberal mücadeleye kayan kişiler tarafından çalışmalar yapılmaktadır. Lobi faaliyetleri ve kamuoyu oluşturmak gibi stratejik politikaları benimserler.

Bir diğer grup ise anarşiyi savunan gruplar tarafından mücadele eden örgütlerdir. Anarşi'nin temelinde doğayla uyum ve ekosistemin devamlılığı gibi düşünceler olsa da, bu konuda esas mücadeleyi Yeşil Anarşi hareketi içerisinde bulunan kişiler yürütmektedir.

Yeşil Anarşistler içerisinde anarko-primativistler ve sosyal ekolojistler olmak üzere iki grup öne çıkmaktadır. Burada kısaca değineceğimiz grup anarko-prim-

itivistler olacaktır. Temelde ilkelciler Uygarlık Karşılığı, Tekno-Endüstriyel Sistemle Mücadele ve İlkel Dönüş üzerinden mücadele yürütürler. Eylem metodu olarak eko-sabotaj ve doğrudan eylemi benimseyen bu gruplar, birçok açıdan Hayvan-Toprak Kurtuluşu mücadelesi veren örgütlerle dayanışma ve eylem birlikteliği içerisinde olduklarıdır.

Sonuç Olarak...

Kısaca hem doğa koruma mücadelesi yürüten eylemci grupların kısa tarihine göz atmış olduk, hem de bu grupların metodları hakkında kısaca bilgi vermiş olduğumu düşünüyorum. Burada anlattığım gruplar dışında eylem grupları olmayan ve alan-tür koruma çalışmaları yapan STK'lar olduğunu da belirtmemizde fayda var.

Yukarıda anlattığımız metodlara bakarak en doğru ve işe yarar metodun ne olduğunu tartışarak en doğru yöntemi seçmemiz gerçekten de çok önemli. Ancak mantıklı bakıldığında ipe sarkıp pankart asmanın ya da çıplak olarak protesto yapmanın, düdük çalmanın ne gibi bir faydası olacağını da idrak etmemiz mümkündür. Esas olarak doğa ve çevre sorunu ilk başta da anlattığım üzere bir uygarlık ve nüfus sorunudur. Bu sebeple uygarlığın yıkılması için mücadele etmeden yukarıdaki hangi yöntemi uygularsak uygulayalım kesin bir sonuca ulaşamayacak, yalnızca günü kurtarmış olmakla kalacağımızı her zaman hatırlamamız gerekmektedir. Bir sonraki sayıda Hayvan ve Toprak Kurtuluşu ile ilgili daha geniş bir yazı yazarak bu konuyu daha detaylı bir biçimde sizlere anlatmaya çalışacağım...

Wargasm Kolektif bir çok politik alt kültürün bu topraklarda gelişmesi ve büyüyüp örgütlü bir yapıya dönüşmesi amacıyla kuruldu. Daha yeni kurulan Wargasm Kolektif’de daha çok punk kültüründen gelen insanlar bulunduğu ve Türkiye’deki punkların çoğu apolitik olduğundan daha çok punk kültürünün gelişmesi adına çalışıyor. Bireylerin hiç bir şekilde ekonomik çıkarı olmadığından bir organizasyon şirketi değildir. Sadece Wargasm Kolektif adına ekonomik eldeciliği vardır ve burada hem yurtdışından politik gruplar getirmek hemde anti-otoriter, anti-sexist, anti-hiyerarşik ve anarşist oluşumlara katkıda bulunmak amacıyla yapar ve bu amaçlarını aynı zamanda yaşam biçimini örgütleyerek yapmaya çalışır.

Bireyleri, şehirde buldukları halde çıkartabildikleri kadar kapitalizmin dışına çıkartmaya çalışır. Burada gerek sokaklarda afiş asarak, gerek stencil yaparak, gerek ticarethanelere gitmeyip sokaklarda içerek, sohbet ederek, yemek yiyerek, gerek bir arada eylemler yaparak, gerek kapitalist şirketlerden tüketmeyerek kendi kıyafetlerini kendi yaparak yapmaya çalışır.

Daha önce bir kaç yerel konser düzenleyen Wargasm Kolektif bunların dışında Fransa’dan Daily o.d., İskoçya’dan Oi Polloi, İngiltere’den The Restarts ve Bulgaristan’dan Bitov Terror ile konserler düzenledi. Türkiye’den ise Poster-iti, Malazlar, Standback, Ofisboyz, Sick Peaches ve Über-Dose ile konserler düzenleyen Wargasm Kolektif aynı zamanda Türkiye’den pek çok yeni ve eski; hardcore punk, ska, punk rock, crust, grindcore, rap, psychodelic, reggae ve etnik müzik yapan grup ve bireyleri desteklemektedir.

Kısa zamanda bu yaşamsal ve politik örgütlenmeyi yaymak amacıyla bir yer açmayı planlayan Wargasm Kolektif aynı zamanda orada bir distro ağı kurmak ve bu sayede DIY kültürünü daha da geliştirmeyi amaçlar. Uzun vade de bir stüdyo açıp ticari amacı olmayan bağımsız bir plak şirketi kurmayı hedefleyen Wargasm Kolektif burada politik müzik yapmak isteyen bütün grup ve bireylere hiç bir ekonomik çıkar talep etmeden yardım etmek istemektedir. Aynı zamanda çok kısa bir süre içinde ilk sayısı çıkacak olan fanzinimize ulaşip bir göz atmanızı tavsiye ederiz.

WARGASM KOLEKTİFİ

CHAVEZ ve CUNTACILAR (GOLPISTAS) ARASINDA KALAN VENEZUELA İŞÇİ SINIFI

Sendika Otonomisine Karşı Bolívar Hükümeti

Venezuelalı devrimci bir işçi lideri olan Orlando Chirino, Bolívar devletini “işçi ve sendika düşmanı” olduğunu ilan etti. Chirino’yu “golpista” (cuntacı) veya “emperyalistlerin dostu” olmakla suçlamak zor olurdu. 2002 yılında, yönetim tarafından devletin petrol endüstrisini iş durdurmalara karşı korunması için seferber olan askeri cuntayı kınamıştı. Ona sunulan her fırsatta, patronları tarafından kapatılan fabrikaların ele geçirilmesi girişimlerinden işçileri desteklemiş ve onların yanında bulunmuştur. İşçilerin içinde kök salmış ve başkanı olan Hugo Chávez tarafından desteklenen Unión Nacional de Trabajadores’a (UNT) lider seçilmiştir.

Şayet Orlando uzun yıllar sözde Bolívar hareketinin parçası idiyse, 2009’da bir zamanlar savunduğu hükümet hakkında bu tür açıklamalar yapmasına neden olacak ne olmuş olabilir? Cevabın esas kısmı şudur ki: Chirino sendika otonomisinin güçlü bir savunucusudur.

Tabandan yükselen işçi hareketini kontrol girişimi Hugo Chávez Venezuela başkanlığına seçildiğinde başladı. 1999’da Acción Democrática [merkez sol siyasi parti—AD] etkisiyle 1947’de kurulan ve ve 1959’dan beri devlet tarafından geliştirilen emek politikalarının baş arbulucusu haline gelen bir sendika olan geleneksel Confederación de Trabajadores de Venezuela (CTV) ile bir çatışma başladı. Yine de, Chavist’lerin bu organizasyonun usulsüzlükleri ve kusurları hakkındaki sorgularına rağmen, kendi işçi hareketleri yokken, 2001 Ekim’inde iş seçimlerine katıldılar. Balıvancı aday, Aristóbulo Istariz, CTV’nin başkanı seçilmiş olan AD adayı Carlos Ortega’ya yenilmişti. Bir buçuk yıl sonra, CTV’nin benzer tarihini tekrarlayarak, hükümet “gerçek emek sendikası” olarak tanımladığı kararnameyi çıkardı: mücadele edeceği yozlaşmayı hızla yeniden üretmiş olan Unión Nacional de Trabajadores (UNT).

20

Kuruluşuna katılmış olan tek Marksist örgüt,

Opción Obrera, bizden daha net bir şekilde açıklıyor: “UNT tabandan mutabakatla doğmuş ve halk için bir şans olarak öne sürülmüştü; bir kaç güvenilir işçi liderinin içinde güçleri vardı...” UNT, onu yükseltmiş olan hükümet korumasıyla doğmuştu. Eski CTV sendikacılığının eleştirilen “yan gelirleri” şimdi, hükümetin güvenilir destekçileri olan UNT liderlerine hibe edilmektedir.” Paradoksal olarak, işçi kitleleri içinde yeni sendikanın kısıtlı kabulüyle karşı karşıya bazı sektörlerin sendikalarının oybirliği ile seçilmesine karşı direniş sürerken, Bolívar iktidarı Frente Socialista Bolivariano de los Trabajadores (FSBT) olayında olduğu gibi UNT’nin yerine yeni organizasyonları desteklemektedir.

Bürokrasisini zayıflatma argümanı ile haklı gösterilmiş olan ikinci bir kilometre taşı da, ülkenin başlıca endüstrilerinde yapay olarak dışarıdan sendikalar yaratarak hükümetin koltuğundan sözümona “sendika koşutçuluğunun” [paralelismo sindical] ileri sürülmesidir. Bu şekilde Chavezizm, Bolıvancı sürecin daha önce hiçbir şeyi yapmadığı kadar işçi örgütlenmelerini desteklediği hemen hemen 700 kayıtlı sendikayla iftihar edebilecektir. Ancak, sendikaların bu yükselişi emek politikaları üzerinde büyük etkileri olacağı anlamına gelmemiştir. Tek gösterge, 2007’nin sonunda geçerliliği kalmış, durdurulmuş ve imzalan-

mamış 243 sözleşmesi olan, 2009 Mayıs’ında çeyreği özel sektörde olmak üzere 2,244,413 insanı çalıştırmış bir sektör olan kamu sektöründe toplu sözleşmeler tartışmaların sonudur.

Maaşlar, çalışma koşulları, ve çalışma yasasına dair kararları, UNT sözcüsünün mekanik olarak onaylamasının ardından tek taraflı bir şekilde devletin kurumları tarafından alınmıyor. Baskı ve müzakere için parçalara ayrılmaya ve kapasite kaybına ek olarak, “sendika koşutçuluğu”, sendikanın 100 kişiden yetmişini işe alabileceği petrol ve inşaat bölgelerindeki iş yerlerini kontrol etmek için anlaşmazlıkları daha da alevlendirmiştir. Bu, sendikalar arası sürtüşmelerde işçi liderlerinin ve işçilerin öldürülmesini arttırmıştır. Haziran 2008 ile bu metnin yazıldığı tarih arasında, 59 cinayet gerçekleşmiştir ve bu büyük bir cezasızlıkla yayılmaktadır.

Üçüncü unsur da, başkanın kendi sözleriyle bir partizan gövdesi olan sendikalar dahil Bolıvancı süreci destekleyen tüm örgütlenmeleri absorbe etmesi gereken Partido Socialista Unido de Venezuela’nın (PSUV) kurulmasıdır. Bir kaç kişi işçi örgütlenmelerinin bağımsızlığını savundu, ancak resmi hattan gelen muhalefet tolere edilmedi. 2007 Mart’ında Chávez bir konuşmasında bunu şöyle doğruladı: “Sendikalar

otonom olmamalıdır... Buna bir son vermeliyiz.” Bunun ardından, 2009 Mart’ında doruk noktasına ulaşarak, Guayana’nın başlıca endüstrilerinden -ülkenin en büyük endüstriyel kuşağı- gelen taleplerle dalga geçtikten sonra Chávez orada herhangi bir gösteri ve grev girişimi olursa bastırmak için polis kullanmakla tehdit ettiği aynı çizgide peşpeşe deklarasyonlar yayımlandı. Bir devrimci olarak Orlando Chirino için, bu tahammül edilemezdir. O zaman bunun “çalışan sınıfa karşı bir savaş ilanı” teşkil ettiğini ifade etmişti.

Ülkenin işçileri üzerinde kontrolü arttırmak için halen çeşitli inisiyatifler kuruluyor. Evvela, işçilerin miting ve gösterilere katılmasının yasaklanmasının - 13 Haziran’da ülkenin batısındaki El Palito’nun petrol rafinerisinin 5 sendika liderine uygulandığı gibi- yanısıra insanların periyodik olarak mahkemelere rapor vermesini gerektirerek protestoyu kısıtlayan ve kriminalize eden yasaları geçirdiler. [Beş rafineri işçisi “petrol kompleksi tesislerinin normal işleyişini riske atan toplantılar, bir araya gelmeler ve mitingleri desteklemek ve başlatmalarını” önleyen bir mahkeme kararı aldılar.]

Etki altında kalmış toplulukların sözcülerine göre, en az 2,200 insan şu an bu entrikaya tabi kılınacaktır. 80%’den fazlası ulusal hükümeti destekleme hareketinin parçası olduğu gösterilmek zorundadır. Bu deyim önemlidir çünkü 2008’den beri, işçilerin sefillikleri ve yaşam için gereken materyal kısıtlamalarının karşısında artan bir sosyal huzursuzluk vardır. Sosyal haklar için yapılan protestoların yerini 2002 ve 2006 yıllarında bazı beklentileri karşılayacağı belirtilen politik haklar için organize edilen bir araya gelmeler almıştır. Bolivarçı retorik tarafından üretilen beklentileri karşılamakta başarısız olunması, petrol gelirlerinin azalmasıyla yardım ağlarının zayıflaması ve popülist sosyal politikalarından (“görev” olarak bilinen) sapılması ve tıkanması ülkenin çoğunluğunun yaşam kalitesini önemli derecede arttıran derin dönüşümlerin yokluğunda biriken hoşnutsuzluğun gelişmesini daha da kolaylaştırdı.

Tekrar tabandan gelen kararlar seyir halindeki başka bir inisiyatif, “katı-

lımcı demokrasinin” bir şampiyonu olarak dünya çapında desteklenen bir gövde olan Ulusal Meclis’te gizlice tartışılmış Organik Emek Yasası (LOT) reformunda getirilen bir öneri olarak şirketlerdeki çalışma koşullarını tartışmak için sendikaların yerine “işçi konseylerinin” geçirilmesidir.

İş dünyasıyla herhangi bir bağlantısı olmadığı görülen başka yasalar da işçilerin haklarını kısıtlamaktadır. Bu, 74’üncü kısmında yaya ve taşıt trafiğine engel olmak için sokakların kapanmasını -özellikle kendi çalış-

ma haklarını talep eden kamu sektörleri tarafından tarihsel protesto pratiği- yasaklayan reforme edilmiş Kara Ulaşımı Yasası ile ilgili olan husustur.

Bu arada, 15 Ağustos’ta özel eğitim kurumları için katı düzenlemeler getirilmesi ve kendi sekülerizmi için karşıt grupları protestoya kışkırtan bir Organik Eğitim Yasası geçirildi. Bununla birlikte, bu merkez-sağ ve sosyal demokratik muhalefetin —Chavezizm şöyle dursun— sorgulamadığı şey, eğitim işçileri için garantisi verilmeyen birlik hakkı, sendikalaşma, ve toplu sözleşme kısıtlamasıdır. Yasanın gerici karakterinin tek işareti, öğretmen ve profesörlerin “amirlerine karşı fiziksel

saldırı, konuşma ve şiddetin diğer biçimleri yoluyla vazifeyi süistimal ettiklerini ifade eden ilk hükmü 5.f kısımdır. Sorunları daha beter hale getirmek için, beşinci hükümde grevleri ve iş durdurmalarını kırmak için “kanıtlanmış zorunluluğun nedenlerine” karşı grev kırıcıların kullanımını -sözümüne “Bolivarçı Venezuela’da” sürekli bir uygulama haline gelmiştir- usulüne uydurulmuştur.

Ayrıyetten, Chavist hareket ilkel kaygıları çelişkilerin, devlet ve devlet yanlısı medyanın -kendisini “alternatif ve toplum” olarak tanımlamış ancak editöryal ve finansal olarak bağımsız olmayan- dar kapsamına yönelik protestoların görünürlüğü olan ve hükümetle uyum sağlamayan bağımsız medyaya karşı şiddetli bir saldırıyı başlatmıştır.

Bolivar hegemonyasının bu çatlak anında Venezuela anarşist hareketi, tabandan ve halkla birlikte çatışmalara katılmalı, eşlik etmeli ve radikalleşmelidir—ve bu yolda sosyal hareketlerin dövüşken otonomisinin yeniden canlandırılmasını teşvik etmelidir. Anarşistler ayrıca aktif bir biçimde yer değiştirdikleri o politik partilerin potansiyel olarak yeniden ifade edilmesi olarak benzer dürtüsü olan iktidardaki Bolivarçı burjuvaziyle dövüşerek son yıllarda politik alanın girdabına girmiş olan petrol gelirlerinin kontrolü için burjuvazi arasındaki çatışmaya farklı ve devrimci bir alternatif inşa etmeye çalışmak zorundadır. Yürüdüğümüz bu yolda, her zamanki gibi, açık bir görüş olarak iktidara ödün vermeden ve eski değerlerimizi -öz yönetim, doğrudan eylem, anti-kapitalizm ve karşılıklı yardımlaşma- koruyarak..

Rafael Uzategui (Ağustos 2009)

Çeviri: k.u.

Kaynak :
<http://www.nodo50.org/ellibertario/english/Venezuelanlabor-august2009.txt>

Eskişehir (Haziran) - Eskişehir'de nükleere karşı bir eylem gerçekleştirdik. Eylemcilerden birisi caddede radrasyona uğramış gibi maske takarak yerde yatarken diğer eylemci de gaz maskesiyle yanında durdu. Diğer eylemciler de pankart tutup rüzgar olduk güneş olduk nükleerden uzak olduk, radrasyon vaaar, nükleer öldürüyor Sinop'ta Karadeniz'de Munzur'da nükleere hayır diye slogan attilar ve şarkı söylediler.

Gerze (Mayıs) - Termik Santrali yapmak için zorunlu olan Halkın Katılımı Toplantısında olay çıktı. Polis biber gazı sıktı. Gerze karıştı! Hastaneyi kaldırılanlar oldu!

Gümüşhane (Mayıs) - Gümüşhane'nin Torul ilçesindeki Harşit Çayı'nda inşa edilmesi planlanan hidroelektrik santrali projesine ilişkin, vatandaşların katılımıyla yapılması öngörülen toplantı, tepkiler yüzünden yapılamadı.

Şırnak (Mayıs) - HPG gerillaları Şırnak'ta doğal ve kültürel mirası yok edecek 11 barajın yapımını üstlenen şantiyelere baskın düzenledi. Edinilen bilgilere göre şantiyeciler, Kürdistan doğasını tahrip edecek, Kürt halkını göçe zorlayan 11 barajın yapılı başta olmak üzere benzer projelerde yer almaması yönünde uyarıldı.

Cramlington (Mayıs) - Banks Grubu Shotton açık kömür ocağı madenindeki tahrip edildi. 13 makine Bir kepçe, iki dozer ve 10 büyük iş makinesi tahrip edildi. Hasar yağ tanklarındaki elektrikleri, hidrolikleri ve kömür tozunu da etkiledi. Ayrıca 150 metrelik bir su borusu kesildi. Banks Madencilik 2008'de çalışmaya başladı. 8 yıllık bir süreçte 3.4 milyon tonluk kömür, 2 milyon tonluk killi yapraktaşı ve 750.000 tonluk ateşkilinin çıkartıldığı tahmin ediliyor. Bu eylem, kömür ednüstrisine karşı mücadele veren tüm insanlarla dayanışmak ve çevresel yıkım, iklim değişikliği ve uygar kültüre direnen otonom insanlardan oluşan bir grup tarafından gerçekleştirilmiştir.

Zürih (Nisan) - 15 Nisan'da eko-anarşist Silvia, Luca ve Costantino Zürich'de polis tarafından tutuklandı. 3 ayrı bölge hapisanesine ayırılan anarşistler, su an gözaltında. Zürich'in Rüsçlikon şehrinde kurulan yeni IBM binası (fotograf'taki bina) nano teknoloji laboratuvarı olarak kullanılmak isteni-

yor. Bu yüzden binayı bombalamak isteyen 3 anarşist italyadan yola çıkarak isvicreye gelmişti. Polis 3 eko anarşisti yoldayken, binaya varmadan az önce durdurup ve gözaltına alınmıştır. Arabada büyük miktarda patlayıcı ve "Il Silvestre" grubunun eylemi üstlenme yazisi bulunmaktadır.

İstanbul (Mayıs) - Fenerbahçe şampiyonluğu kaçırınca sarı lacivertli taraftarlar adeta çılgına döndü. Çevik kuvvet tazzikli suyla müdahale etti. Şükrü Saracoğlu tribünlerinin koltuklarını kırarak sahaya atan taraftarlar daha stadın dışında da tepkilerine devam ettiler. Olayların dinmemesi üzerine sarı lacivertli taraftarlara çevik kuvvet müdahale etti.

New York (Mayıs) - Yapılan açıklamaya gören, yerel saatte 18.30'da park halindeki siyah bir cipten duman çıktığı fark edildi. Bunun üzerine arama yapılan araçta, propan tankları, barut benzin ve zaman ayarı bulundu. Çevredeki binalar ve Times meydanı ile meydana çıkan caddeler boşaltıldı. New York Belediye Başkanı Micheal Bloomberg, araçtaki düzeneğin amatörce hazırlanmış olduğunu, ancak erken fark edilememesi halinde bomba yüklü araçla yapılacak saldırının ölümcül sonuçları olabileceğini iddia etti ve "New York belki de çok kanlı bir olayı atlattı" dedi.

İstanbul (Mart) - Sefaköy metrobüs istasyonunda bugün sabah saatlerinde, metrobüslerin durağı boş ve yolcu almadan geçmesi üzerine İstanbullu bir vatandaş kendini metrobüs yoluna attı. Yola oturarak metrobüslerin geçişini bloke eden vatandaş, "Bütün araçlar vatandaşın almadan bomboş geçiyor. Yeter artık!" diyerek tepkisini dile getirdi.

Hakkari (Mart) - Hakkari'de bir bakkala giren ve kimliği henüz belirlenemeyen hırsız ya da hırsızlar, veresiye defterini yaktı. Gece saatlerinde, Süleyman Kurt'a ait bakkalın camını kırarak, içeri giren hırsız ya da hırsızlar, raflardaki bazı kekleri yedikten sonra, çekmecece bulunan veresiye defterini sobada yaktı. Sabah iş yerine geldiğinde camın kırıldığını gören Kurt, yeni veresiye defterinin yakıldığını, eski deftere dokunulmadığını fark etti.

Colorado (Mart) - ABD Ulaştırma Güvenlik Departmanı'nda eski bir veri analisti ülkenin ulaşım ağının güvenlikli bölgesi ve hassas bilgisine ulaşmaları için insanları incelemek için kullanılan bir terörist izleme veri tabanını sabo-

te etmeye çalışmakla suçlanmakta. 5 yıl bir TSA müteahiti olarak çalışmış olan 46 yaşındaki bir kişi, Colorado'da ABD Bölge Mahkemesinde dosyalanan belgelere göre ay sonunda işten çıkarılacağı söylenmesinden bir hafta sonra Ekim'in ortalarında veri tabanını saklamak için kullanılan server'a kötü niyetli bir kod eklemiştir.

Adana (Mart) - Adana'da polisin şüphe üzerine aramak istediği Moldova uyruklu Lilia Zmo (29) adlı karateci kız, polise tekmeyle saldırarak karşı koydu. Sert darbeledriyle iki polisi hafif şekilde yaralayan kara kuşaklı karateci Zmo, takviye kuvvetin çağrılmasıyla güçlüğüle etkisiz hale getirilerek gözaltına alındı.

Baradero (Mart) - Polis kaynakları, bir belediye aracının bisiklet süren iki kişiyi ezerek öldürdüğünü bildirdi. Giuliana ve Miguel adlı gençlerin ölüm haberinin yayılmasının ardından komşuları ve arkadaşları belediye binası önünde bir araya gelerek binayı taşladılar.

Austin (Şubat) - ABD'nin Austin kentinde vergi dairesine (IRS) kızan bir yazılım mühendisi, küçük uçağıyla yaklaşık 200 memurun çalıştığı daireye intihar saldırısı düzenledi. ABD'nin Teksas eyaletinde gerçekleşen olayda "öfkeli" mühendisin uçağıyla çarptığı binada çıkan yangında iki kişi hayatını kaybetti. Bulunan cesetlerden birinin binaya çarpan mühendise ait olduğu tahmin ediliyor. Saldırıda en az 13 kişi de yaralandı.

Savannah (Haziran) - Bölgesel Çocuk Islah Evinde kalan çocuklar isyan çıkardılar. Gençler odalara barikat kurarak kendilerini binaya kilitlediler. Polis 11 gencin 9 başka genci rehlin aldıklarını belirttiler. İsyancıların 13 ila 17 yaşları arasında oldukları söyleniyor. Polis ekibi binaya girerek eylemi bir kaç dakikada bitirdi.

Ohio (Haziran) - Bir rahibin ayrıca evi de olan "Umut Topluluğu" kilisesi ateşe verildi. Polise yapılan eylemin arkasındaki nedeni ve failleri araştırıyor.

Grace-Hologne (Mayıs) - Bilinmeyen şahıslar bir okulunun yanındaki çöp koteynirlerini ateşe verdi. İtfayeciler binaya zarar vermemesi için yangını söndürdü (17.05.2010)

Keerbergen (Mayıs) - Okulun bütün kapı kilitleri zamlanarak öğretmen ve öğrencilerin okula girmesi engellendi.

Wilsle-Ilsele (Mayıs) - Bilinmeyen şahıslar bir okulu ateşe vermeye çalıştı. Fazla hasar yok. *

Rotselaar (Mayıs) - Bir okulun pencereleri bilinmeyen şahıslar tarafından kırıldı.

Bogotá (Haziran) - Pedagoji Üniversitesi öğrencileri, Telefonica şirketinin kurduğu dev bir ekrana patates bombaları ve molotof ile saldırdı.

Springfield (Haziran) - Polis Doğu Laurel caddesi 2200. sokakta park halindeki 1999 model bir Ford Expedition'un ateşe verilmesini soruşturuyor. Spor aracın zengin sahibi arabalarının neden yakıldığı konusunda herhangi bir fikri olmadığını söyledi.

Newtown (Haziran) - Şort ve tişört giyen beyaz bir adam Newtown Tasarruf Bankasının ana cadde üzerindeki bir şubesine girerek veznede duran banka çalışanına elinde silah olduğunu yazan bir notu uzatarak paraları istedi. Gizlenen miktarda para alarak giden soyguncunun Shane Parsons olmasından şüpheleniyor.

İstanbul (Mayıs) - Avrupa Anaharcılar Federasyonu (ELF) Başkanı Dave O'Toole, Türkiye'de her 6 dakikada bir hırsızlık olayı yaşandığını, Avrupa'da ise bu sürenin 60 saniye olduğunu söyledi.

Pleven (Mart) - Pleven şehrinde bir kadın banka soydu. Üç banka çalışanını silahla tehdit etti ve bilinmeyen miktarda parayı alıp çıktı. Geçen ay başka bir kadın Sofya'da benzer bir soygun gerçekleştirmişti. Şubat ayının ilk günü yalnız bir kadın başarılı bir soygun gerçekleştirdi. Güvenlik görevlisini bağladı ve olay yerinden uzaklaştı. Hala yakalanamadı.

Basel (Mart) - Silahlı bir grup Basel şehrindeki bir gazinoyu basarak yüz binlerce İsviçre frankını çaldı. Savcılık, Pazar sabahı siyah giyinimli 10 kişinin 2 araçla gelip, içinde 600 müşterinin olduğu gazinoya baskın yaptıklarını belirtti. Bir adam ön kapıyı balyozla kırarken diğerleri de makineli tüfek ve tabancayla içeri koştular. Fransızca konuşan adamlar müşteri ve çalışanlara yere yatmalarını söylediler. Bazıları bodruma girip kayıtları sildi. Kilidine ateş etmelerine rağmen kasaya giremediler. Bir müşteri ve bir güvenlik görevlisinin darbe alarak hafif yaralandılar.

Madrid (Haziran) - Eczacılık endüstrisine liderler yetiştiren EP-HOS akademisinin kapısı ateşe verildi. "Burası toprağın tahrip edildiği ve hayvanların katledildiği bir yerdir." notu bırakıldı. Krizlere inanmıyoruz çünkü bizler doğduğumuzdan bu yana krizdeyiz: okulda, ailede eğitilerek, işte sömürülerek ve hastanelerde veya hapishanelerde katledilerek. Krizimiz özgürlüğümüzün alınmasıdır. Tüm hayvanlara özgürlük! Mauricio Morales, mücadelenin bir örnektir, bu senin için. Tierra Salvaje

Denver (Mayıs) - Denver'da bir koyun derisi tüccarını tahrip eden gizemli yangından daha fazla haber ve fotoğraflar ortaya çıktı. Dedektifler koyun derisi satıcısını tahrip eden kundaklamanın 500,000 dolarlık hasara yol açtığını tahmin ediyor.

Fransa (Mayıs) - ALF, Fédération Départementale des Chasseurs du Gard [Gard bölgesi avlanma federasyonu] ofislerini binadaki lastik yığınlarını tutuşturarak ateşe verdi. "Hayvan ve insan katilleri...ALF'i hesaba katmak zorundasınız. Yakında görüşürüz. ALF, Fransa'da her yerde."

İsveç (Mayıs) - Andreassons kürk mağazasının sahibi ALF tarafından bir kere daha ziyaret edildi. Evine kırmızı boya fırlatıldı. Ya kürkle işini bitir ya da biz işini bitirelim.

İsveç (Mayıs) - 8 Nisan- Andreassons kürk mağazasının sahibi ALF tarafından ziyaret edildi. Pencerelerine tuğla fırlatıldı.

Guadalajara (Mayıs) - Bu sabah, General San Martín ve Colonia Americana Guadalajara kavşağı yakınındaki bir caddede bir bomba bulundu. tingdon Life Sciences'la birlikte çalışan Novartis'in bulunduğu binanın yanına dinamit ve bütan gazından yapılan bir patlayıcı yerleştirdim. Bu laboratuvar kozmetik ve tıp ürünü ya daha onaylanmamış gıdasal ürünlerin denenmesi olarak satılmak üzere hayvanların köleleştirilmesinden ve onlara yapılan işkencelerden sorumludur.

İsveç (Mayıs) - 16 Mayıs 2010. Anonim bildiridir: yaban hayatı uğruna yapılan bir eylemde 4 av kulesi yıkıldı. Mekan:Scania ormanları.Ardından kuleler tamamen kullanılamaz hale getirildiler.Kulelerden ikisi büyük ve ince yapıları, yıkılması zaman aldı ama sonuçta yıkıldılar ve yerine yenilerini koymak için bayağı para harcamaları gerekecek. Bu eylemler sadistler ormanlarımızda avlanmaya devam ettikçe sürecek. Hay-

vanları rahat bırakın !

İsrail (Mayıs) - İsrail'in merkezinde bir kasap dükkanı gece vakti ziyaret edildi. İşyeri sahibi sabah işe geldiğinde pencerelerinin kırıldığını ve duvarlara da hayvan hakları graffitileri çizildiğini görecek. Herkes özgür olana dek durmaya çağız. ALF

Almanya (Mayıs) - Medyaya göre Kürbitz ve Weischilt arasındaki iki av kulesi yıkıldı ve kullanılamaz hale getirildi.Zararın 1500 euro civarında olduğu belirtiliyor. Ayrıca Groswinternheim yakınlarındaki bir av kulesi de 8-9Mayıs tarihleri arasında kullanılamaz hale getirildi.Kule 20 senedir kullanılıyordu.Kulenin sahibinin 300 euro zararda olduğu söyleniyor.

İsveç (Mayıs) - Medyaya göre İsveç'te yaşanan en büyük tavuk kurtarma operasyonu 16 Mayıs'ta meydana geldi, toplam 214 tavuk Lornmarps Lantagg'daki kafeslerden kurtarıldılar. Bu kafeslerde binlerce tavuk iki penceresiz bölmede tutuluyor. Eylemciler şunu yazdılar: "bu eylem dikkatle planlandı ve hayata geçirildi, hayvanların sayısı çok ve zaman olsa da amaca ulaşıldı. Eylemciler kilitli bir kapıdan içeri girdiler, tavukları kafeslerden aldılar ve onları yeni evlerine getirdiler."

İngiltere (Mayıs) - Leicester'da Büyük İngiliz Sirkini hedef alındı. Bu pişliğin reklamları ortadan kaldırıldı. İngiltere'de bir daha sirk olmayabilir biz de bu son senenin kolay bir sene olmasını garantileyeceğiz.

İstanbul (Haziran) - İstanbul Küçükçekmece'de polis servisinin geçişi sırasında patlayan bomba 15 kişiyi yaraladı. Yaralılar hastanede, olay inceleniyor.

San Carlos de Bariloche (Haziran) - 29 yaşında bir kişinin polis tarafından katledilmesi ve bir kişinin de ciddi bir biçimde yaralanmasının ardından polisle protestocular arasında şiddetli çatışmalar başladı. 15 yaşındaki bir çocuğun polis tarafından vurularak öldürülmesinin ardından San Carlos de Bariloche (Arjantin) çalkalanıyor. Polise karşı öfke dinmek bilmiyor.

Moskova (Mayıs) - Moskova'nın kuzeyinde işçi tatili dört bankaya atılan taş ve molotof kokteylleriyle kutlandı: Aynı gün, gün ortasında Moskova'nın güneyindeki Konkovo'da bir polis karakoluna taş ve sopalarla saldırıldı: Bildiriye

göre; “Bu saldırının arkasındaki nedeni açıklamayı uzunca anlatmaya gerek yok, bir kaç dakika kendinizi düşünün ve polisten nefret etmek için bir sürü neden bulacaksınız”.

Atlanta (Mayıs) - Otoriteler, bir Watkinsville polis memurunun evinin ve arabasının sevgiliyle uyurken gece yarısı kundaklandığını bildirdi. Horton'un Chevy Trail Blazer ve bir golf aracı tahrip edildi. Evde ise az bir zarar meydana geldi.

İzmir (Nisan) - 7.4.2010 Çarşamba sabahı 10:00 civarı Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi bahçe duvarında emniyet müdürlüğünün astığı “Halkın Huzuru Polisin Gururudur” yazılı pankartı gören anarşist ve anti-otoriter öğrenciler pankartı indirip, “İşkence ve Cinayet Polisin Gururudur” şeklinde düzelterek okulun girişine astılar. Pankartı sökmek için gelen dekanlık ve Özel Güvenlik Birimini elleri boş gönderen öğrenciler, saat 18:00 civarı okuldan ayrıldı. Ertesi gün de 09:00 ‘da “Polis Üniversiteden Defol” yazılı pankartla toplu giriş yapan anarşist, anti-otoriter ve sosyalist öğrenciler eylemlerine okulun içinde sloganlar eşliğinde devam etti. Öğle saatlerinde okulun önüne gelen polisler, okula girip çıkan öğrencileri taciz ederek canlarının ne kadar sıkıldığını ama bu sıkıntıya rağmen her zaman görevlerinin başında olduklarını gösterdi.

Brüksel (Nisan) - 12 Nisan Pazartesi gecesinden 13 Nisan gecesine kadar Bethlehem meydanındaki Saint-Gilles'te çatışmalar yaşandı. Günün erken saatlerinde polis bir aracı durdurmak istedi. Araç hızla uzaklaştı ve bir saat kovalamaca yaşandı. Polis bir adamı ve arkadaşını 20 metrelik bir köprüden atlayarak kaçmak isterken vurdu. Şu an hastanede yaşam savaşı veriyor. Ölen kişi Bethlehem meydanında öğleden sonra çatışmaların çıktığı yerde yaşıyordu. Bir polis aracı ateşe verildi ve polis karakolunun camları kırıldı. Akşam ise, Polis manevrasını güçleştirmek için yollara benzin döküldü. Bir kaç araç ateşe verildi ve polise taş ve molotoflarla saldırıldı. Polis on kişiyi gözaltına aldı ve bölge helikopterlerle kontrol altına alındı.

Moskova (Nisan) - Butovo'da bir polis karakoluna molotflu saldırı düzenlendi.

Montreal (Mart) - St. Henri bölgesinde bulunan bir polis karakolu bilinmeyen kişilerce saldırıya uğradı. Polis karakolunun ve 11 polis aracının camları

büyük taşlarla kırıldı. Ayrıca masaüstü bilgisayarlar da hasar gördü. Olay yerinde yazılan sloganlar: ‘Fuck the Police’ and ‘Bütün Polisler Piçtir’...Pazartesi, Montreal'de polis şiddetine karşı bir yürüyüş gerçekleştirilmişti.

Colmar (Mart) - Cumartesi günü 00:30 civarında Colmar'da bulunan 600 m²'lik jandarma garajındaki 20'ye yakın araç yakılarak tahrip edildi. Haut-Rhin jandarma komutanı yarbay Pascal Hurtault'a göre, çıkan yangında (EDSR) otoyol güvenlik ve asker toplama karargahına ait 9 araç ve on motorsiklet tamamen tahrip edildi.

Makassar (Şubat) - Yüzlerce sivil ve anarşist 23 Şubat Salı günü Güney Sulawesi, Makassar, Padang Raya'da (Endonezya) 4.900 m²'lik toprağın tahliye edilmesi sırasında polislerle çatıştı. 400 polise molof ve taş atıldı ve komşularına sahip çıkan insanları hedef alarak attıkları gaz bombaları polise geri döndü. Çevik kuvvet polisi geri çekildi ve militan siviller kazandı. Bu güne kadar tahliye karşı blokaj ve mücadele sürüyor.

HÜKÜMETE-DEVLETE ve FAŞİZME KARŞI

Berlin (Haziran) - Ekonomik kesintilere ve kapitalist krize karşı gerçekleştirilen 50,000 kişilik güçlü bir hükümet karşıtı gösteride, Berlin çevik kuvveti kalabalığa copla saldırdıktan sonra patlayıcı bir aygıtla saldırıldı. 13 polis çok hafif yaralanırken, iki polis hastaneye kaldırıldı.

Ordu (Haziran) - Fındık toplamak için her yıl Kürt illerinden giden işçilere Karadeniz'in kapıları kapatıldı. Son yıllarda Ordu, Giresun, Samsun'da ırkçı uygulamalara maruz kalan Kürt işçilerin yerine fındık toplamak için Gürcistan'dan işçi getirilmesine karar verildi.

Giresun (Haziran) - Bulancak ilçesi Kovanlık beldesi Jandarma Karakolu'na saldırı düzenlendiği bildirildi.

Mersin (Haziran) - Türk ordusunun Kürdistan'daki operasyonlarını protesto eden gruba polis gaz bombasıyla müdahale etti.

Hakkari (Haziran) - Yüksekova ilçesinde Kürdistan'daki operasyonlarını protesto etmek için düzenlenen yürüyüş sonrası polisin saldırısı sonucu eylemcilerle polis arasında çatışma çıktı.

Muğla (Haziran) - Muğla'da Şerzan Kurt'un polis destekli faşist saldırıda polis kurşunuyla katledilmesinin ardından birçok ilde faşist saldırılar yaşanmış, özellikle Tokat'ta Kürt öğrenciler faşistler tarafından hedef alınmıştı. Geçtiğimiz haftalarda iki öğrenci faşistler tarafından ağır yaralanmış, saldırıyı gerçekleştirenler hakkında herhangi bir işlem yapılmamıştı. Faşist saldırılar Tokat'la beraber Isparta ve Giresun'da da sürdü. Giresun'da yaralanan öğrencinin durumu ciddiyetini koruyor.

Ankara (Mayıs) - 14 Mayıs Cuma günü sabaha karşı 03.30'da çalıştığı bardan çıkarak eve doğru dönen Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi öğrencisi İlker Z., Kızılay Adakale Sokak'ta kar maskeleri takmış, satır ve döner bıçağı kullanan 5 faşist tarafından saldırıya uğradı.

Ljubljana (Mayıs) - Öğrenci protestoları sırasında 9 polis, bir kaç eylemci yaralandı ve 30 öğrenci gözaltına alındı. Öğrenciler, bursları ve yemeği kaldırmak ve çalışan öğrencilerin zamanlarını azaltmak için yapılan yasa teklifine protesto etmek için sokağa çıkmışardı. Göztericiler palamento binasının önündeki polis kordonundan molotof kokteyli, kaldırım taşı- yumurta, şişe ve sopalar fırlattılar.

Bankok (Mayıs) - Tayland'da ordu Kırımızı Gömleklilerin barikatlarına zırhlı araçlarla saldırı. Göstericiler eylem alanını terk etmek zorunda kalırken birisi İtalyan gazeteci 5 kişi katledildi. Göstericiler Bankok borsası ve bankaları ateşe verdiler.

Kürdistan (Mayıs) - İran'da 4'ü PJAK'lı 5 siyasi tutsağın idam edilmesi, Van, Hakkari, Diyarbakır, Mersin, Başkale, Lice ve Çaldıran'da binlerce kişi tarafından protesto edildi. Binlerce kişi Esendere Sınır Kapısı'na yürürken, sınırın her iki tarafından yoğun güvenlik önlemleri alındı. Bir grup, kapıdaki İran görevlilerini taşlarken, sınır kapısında yapılan açıklamada, ‘Suriye, Türkiye ve İran’ın Kürt halkı üzerinde bir katliam uyguladığı’ kaydedildi.

Agrinio (Nisan) - Sosyal mücadelelere ve mücadele edenlere yönelik bu baskı cümbüşünde ve hükümetin çamur savaşında, bizler terörize edilemez ve baskı altına alınamaz özgürlük dünyasını gösteren her enerjiyi selamlıyoruz.

İstanbul (Haziran) - Maltepe Çocuk Cezaevi'nde tutuklu bulunan Çetin Taş, yaşadıklarını anlattığı mektubunda, 'adli' tutukluların kaldığı koşullarda kalmaları yönünde baskı gördüklerini kaydederek, bunu kabul etmedikleri için dövüldüklerini belirtti.

Belgrad (Haziran) - Geçen sene Yunanistan Büyükelçiliğine molotof kokteyliyle saldırmakla suçlanan 6 anarşist beraat etti. Sanıklar; Ratibor Trivunac (28), Tadej Kurepa (25), Ivan Vulović (25), Sanja Dojkić (20), Ivan Savić (26) ve Nikola Mitrović (30) başlangıçta uluslararası terörizmle suçlanıyorlardı, ancak savcılık iddianameyi "tehlikeye neden olmak" ile değiştirdi.

İstanbul (Haziran) - Avusturya Başkonsolosluğu Önünde Toplanan Yeryüzüne Özgürlük Derneği Üyeleri, Avusturya'nın 13 Hayvan Koruma Hareketi Aktivistini Tutuklamasını Protesto Etti. Yüzlerinde Hayvan Maskeleri Taşıyan, Hayvan Sesleri Çıkararak, Davul ve Zil Çalan Yaklaşık 30 Kişi Konuyla İlgili basın açıklaması yapmak yerine basın açıklamalarını basın mensuplarına dağıttı ve hayvan sesleriyle çığlıklar attılar.

Amed (Haziran) - Barış gruplarının tutuklanmasını protesto eden gruplar, bu akşam Bağlar ilçesinde caddeyi trafiğe kapatarak eylem yaptı. Alınan bilgilere göre, dün barış gruplarının tutuklanmasını protesto eden yüzlerce kişi, Bağlar ilçesi Emek Caddesi'nde yolu trafiğe kapatarak eylem yaptı. Göstericilerden bir grup da Bağlar Nühket ve Coşkun Akyol Caddesi üzerinde bulunan postaneyeye molotof kokteyli attı. Polis müdahalesine havai fişeklerle karşılık veren göstericiler ile polis arasında gerginlik sürüyor.

Gradisca (Mayıs) - 8 kişilik hücreye kapatılmış 40 kişi, Gorizia'daki Gradisca gözaltı merkezinden kaçmayı becerdi. Bu, sadece iki haftada göçmenlerin kaldığı yapıdan bu şekilde ikinci kitlesel firardı.

Atina (Mayıs) - Polonyalı anarşist, Michal Pawlak, 6 Aralık 2009'da Yunanistan'da tutuklanmıştı ve Atina'daki Koridallos cezaevinde patlayıcı yapmaktan duruşmasını bekliyor.

Atina (Nisan) - Ateş Hücreleri İşbirliği olayıyla bağlantılı olarak Volos şehrinde başka bir genç daha tutuklandı. Bu sabah dayanışma toplantısı yapılacak olan Atina'da savcı karşısına çıkacak. Polis hakkında daha fazla bilgi edinmek için

tutuklanan gencin fotoğrafını yayınladı. Bir kaç dakika önce, medya haberlerine göre, Atina, Kolonos'taki devletin işlettiği Kamu Enerji Şirketi binası yaklaşık 25 kişilik bir grup tarafından saldırıya uğradı. Cam cephesini kırarak boya attılar ve bildiriler dağıttılar: "Kamu Enerji Şirketi yaşamlarımızın asalaklaştırılmasından ve değerinin düşürülmesinden, onlarca cinayetten, yüzlerce işçinin boğazlanmasından, doğamızın yağmalanmasından ve talanından sorumludur. Lambros Foundas yaşıyor ve mücadeleimizde yanımızda duruyor. Komünizm için, anarşi için."

Atina (Nisan) - Cuma gecesi 00.00'da, Londra'da Enfield bölgesindeki hükümet servisi ofisi "Serc"ya 3 molotof kokteyli atıldı."Serc" endüstriyel hapisane sisteminden kar sağlayan dev bir şirket. Hapishanelere ateş ve Atina'da polis öldürdüğü Labro Fountas'ın başladığı noktadan devam etmek istiyoruz. Cezaevindeki tüm yoldaşlara, Giannis Dimitrakis, G. Boutzis, H. Nikolau, P. Georgiadis, B. Chrisohoidis, C. Stratigopoulous ve Alfredo Bonanno'ya özgürlük. Massura Hadjimikelaki, derhal özgürük. Ateş Hücreleri Koalisyonu'na üye olmakla suçlanarak tutuklananlarla ve herhangi bir yerdeki tüm tutsak anarşist yoldaşlarla dayanışma. Silahlanıyoruz, Deniyoruz, Saldırıyoruz...Kara Ateş Çetesi

Sofya (Mart) - Bulgaristan'daki Anarşist Federasyon (FAB) ilk defa Busmanci'de (Sofya) bulunan göçmen hapishanesini protesto etti. yaklaşık 40 kişi katıldı. Çok fazla polis vardı. Göçmenler pencerelerden el salladılar ve ailelerinin fotoğraflarını gösterdiler.

Atina (Mart) - Otobüs durağının kalmatıları Cumartesi öğlen saatlerinde ev yapımı bir bombanın patlamasının ardından Petrou Ralli caddesinde bulunan Atina Yabancılar Bürosunun yıkık çeper duvarının etrafında yatıyor. Geçtiğimiz gece hiçbir örgütün üstlenmediği patlama yerde 1,5 metrelik çukur açmış ancak her hangi bir yaralanmaya neden olmamıştır. Düne kadar iki patlamayı da kimse üstlenmedi. Patlamalar aşırı sağcı Chryssi Avgi (Altın Şafak) örgütünün Atina merkezdeki ofisinde patlayan güçlü bir bombadan bir gün sonra gerçekleşmişti. Eleftherotypia'yı patlamadan 25 dakika önceden arayan ve polislin Omonia Meydanının yakınında bulunan Socratous caddesindeki binayı boşaltması konusunda uyararı kimliği belirsiz bir kişi, aynı zamanda yandaki bir hoteli ve çevredeki yolları boşaltmasını söylemişti. Chryssi Avgi ofislerindeki saldırıyı halen üstlenen olmadı.

Selanik (Şubat) - Cumartesi geceyarısı saatlerinde ve Pazar günü (27-28 Şubat), Millenium Bank'ın ve Belediye Dairesi'nin aracını kundaklanmasıyla ilgilendik. Devlet intikamcı mı? Bizim ne kadar intikamcı olabileceğimizi göreceksiniz. Alfredo Bonanno'yu hala hapishanede yok etmek istiyorsunuz? Elimize daha fazla ateş almamız için zorluyorsunuz. Tutuklananlara özgürlük.

Ankara (Haziran) - Bugün (17 Haziran) yapılan karar duruşmasında; Volkan Sevinç'e "Türk Silahlı Kuvvetlerini aşağılamak" ve "Halkı Askerlikten Soğutmak"tan toplam 1 yıl 6 ay, Halil Savda ve iki kişiye "Halkı Askerlikten Soğutmak"tan 6'şar ay hapis, yargılanan diğer 15 kişi için ise beraat kararı verildi.

Ankara (Haziran) - Vicdani retçi Enver Aydemir GATA'ya sevk edilmesinin ardından, GATA'dan verilen "anti-sosyal kişilik" tanısıyla "Askerliğe elverişli değildir" raporu verilerek serbest bırakıldı.

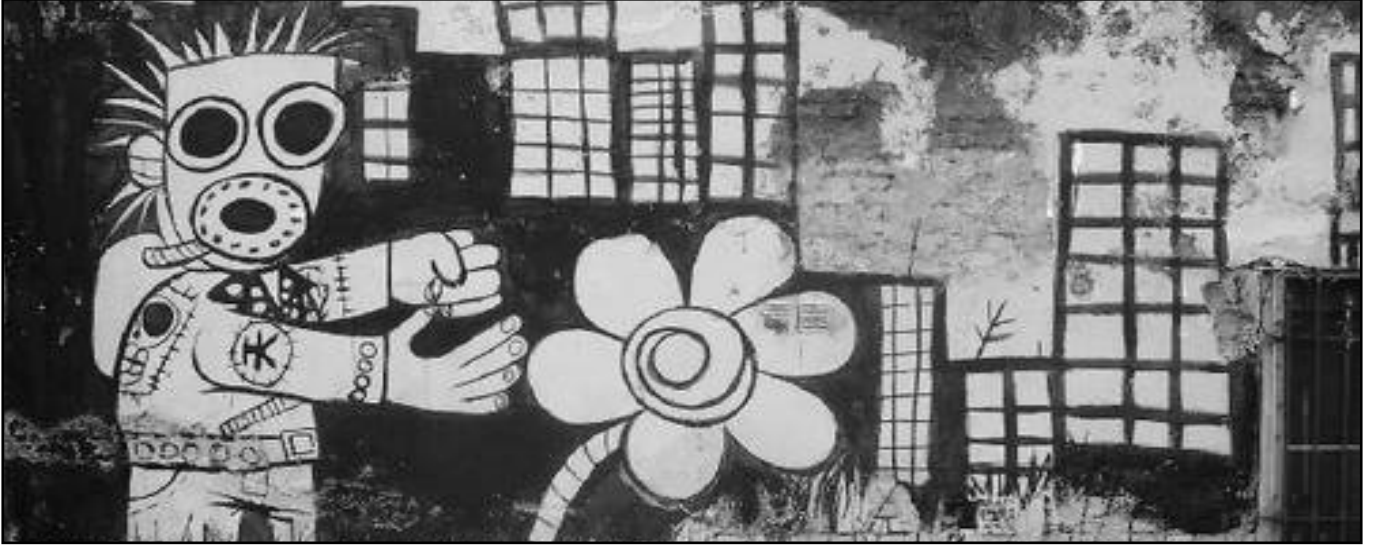
Derby (Mayıs) - "Geçen gece Rolls Royce fabrikasının dağıtım merkezi savaş makinasına karşı olan otonom bireylerin hedefindeydi. Giriş kilidi açıldı ve duvarlar "Rolls Royce savaş makinesinden kar ediyor." ve "Kahrolsun Rolls Royce." yazılamalarıyla kaplandı.

Doğu Pikeland (Nisan) - Rapps Dam Road.Lt. Col. Corey gölündeki, ABD Ordusu Pennsylvania Ulusal Ordu Güvenlik Cephaneliğin'de Salı sabahı çıkan kundaklama yangınına araştıran itfaiye memurları saat 04:30 civarında Phoenixville, Kimberton, Valley Forge, Liberty Fire, Ridge ve Lionville gelen itfaiyeciler yangına müdahale ettiklerinde alarmin çaldığını söylediler.

Zürih (Nisan) - 7 Nisan tarihinde saat 24.00 sularında Zurich'de Anarşistler ve otonomlar blok halindeki binaları işgal etti. İşgal edilen binalar İsraili kişilere ait olduğu söylenmektedir. Şimdiye kadar yapılan ev veya bina işgali sonrası bina sahibi polisle birlikte gelip anlaşma yoluna giderken veya bina sahibi gocukmeden polisi gönderirken bu işgal binalar için hiç kimse gelip konuşmadı. Polis sadece seyirci kaldı.

Post-Modernizm Sonrası Anarşizm üzerine Tezler

Bob Black

(1) Anarşizm, n. 1.Devletsiz bir toplumun mümkün ve cazip olduğu doktrin. Demode olmuş. 2. Anarşistlerin yönetimi.

(2) Doğru dürüst anlaşılmiş anarşizmin ahlaki bir anlamda standartlar ve değerlerle işi yoktur. Ahlak, devletin topluma dayattığı düşüncedir: özgürlük üzerindeki yabancı ve yabancılaştıran bir kısıtlamadır ve amaç ile aracın yer değiştirilmesidir. Anarşistler için, standartlar ve değerler – çok kullanışlı– yaklaşımlar, kısaltmalar, kolaylıklar olarak iyi anlaşılmiştir. Sosyal deneyim yoluyla kazanılan belirli pratik bir bilgeliği özetleyebilirler. Üstelik, otoritenin kendine hizmet eden emirleri, ya da değişen durumlarda bir zamanlar faydalı olmuş ancak artık her hangi bir anarşist veya iyi bir amaca hizmet etmeyen formülasyonlar olabilirler.

(3) Anarşist standartlar ve değerlerden bahsetmek, o zaman, ille de saçma değildir – ancak çoğu kez kaçınılmaz risklere girer. Hıristiyanlığa ve dünyevi vekillerine doymuş bir toplumda, risk bu ahlaki kelimelerin geleneksel olarak mutlakiyetçi kullanımını anarşistlerin kullanım biçimine aktarılmasıdır. Standartlarımız ve

26

değerleriniz mi var yoksa onlar mı size sahip? Anarşistler için ahlakçılığın tehlikeli kelime dağarcığından kaçınmak

ve ne istediklerini, neden istediklerini ve neden herkesin istemesini istediklerini doğrudan söylemek genelde daha iyidir (ancak, elbette, ille de veya mutlaka daha iyi değil). Başka bir deyişle, kartlarımızı masaya koymak.

(4) Standartlar ve değerler gibi, eski ve yeni anarşist “izimler,” kısıtlama olarak görülmektense zenginlik olarak görülmektedir. Onar bizim için varlar, biz onlar için değil. Örneğin başka bir anarşist, feminizm, Marksizm veya İslamdan daha uzakta dururken, şayet ben sendikalizmden ziyade situasyonizme daha çok uzak duruyorsam bu sorun değildir. Nereye uğradığımız ve hatta nereden geldiğimiz nerede olduğumuzdan ve olsa olsa ancak nerede olacağımızdan - veya aynı yerde olup olmaya- cağımızdan- daha az önemlidir.

(5) Anarko-solculuğu adlandırmak için “1.Tip” deyin. Anarko-kapitalizmi adlandırmak için “2.Tip” deyin. Meta-tipiği (“isimler beni tanımlamaz”) adlandırmak için “3.Tip” deyin. 3. Tip anarşist kategorik olarak kategorizasyonu reddediyor. “Varoluşu özünün önüne geçmektedir” (Sartre). Onun için, hiçbir şey zorunlu olarak zorunlu değildir, ve herşey imkan dahilinde mümkündür. O acilciliğin çok zaman aldığını düşünüyor. “Garip kanarlar üzerinde uçuyor” (Shocking Blue). Winston Churchill’in eşi bir keresinde eşinin içmesinden şikayet etmişti.

Churchill, alkolün kendisine değil kendisinin alkole eşlik ettiği cevabını vermişti. 3. Tip anarşistin kendisi anarşizme değil anarşizm 3. Tip anarşiste eşlik eder. Ve yaşam kendisinden değil kendisi yaşamdan uzaklaşmaya çalışır. Sevgi gösteren, düşünceli, kendisini onaylayan, yırtıcı bir yönelimin kendisine önerilen 3. Tip’in beceri ve hayal gücü gibi bir çok pratik uygulamaları mevcuttur.

(6) Prensipite, evrensel uygulamanın ilkelerinin reddi evrensel bir uygulamadır. Pratikte, her bireyin kendi sınırları vardır ve şartların gücü değişir. Başarı için bir formül yoktur ve bunun teşhisinin de. Ancak mantık ve deneyim önceden kestirilebilir faydasız oluşun belirli bölgelerinde bölgelerini teşhis eder. Anarşistlerin, misal, seçim politikalarından kaçınması kolay ve akla yatkındır. Bu daha iyidir ama çoğunlukla işten imtina etmek mümkün değildir, bunla beraber gereksiz risk olmadan bir iş yeri direnişine dahil olmak genelde mümkündür. Suç, kara borsa, ve vergi kaçırma devlet onaylı sisteme bazen gerçekçi alternatifler ya da tamamlayıcılarıdır. Herkesin kendi koşullarını açık bir zihinle değerlendirmesi gerekiyor. Yapabildiğinizin en iyisini yapın ve yakalanmamaya çalışın. Anarşistlerin yeterince şehitleri var zaten.

(7) Anarşizm değişim içindedir ve bir çok anarşist kaygı duymaktadır. Dünyanın değişmesini savunmak

çok kolaydır. Konuşmak kolaydır. Dünyadaki kendi küçük köşenizi değiştirmek kolay değildir. Geleneksel anarşist eğilimler arasındaki farklılıklar önemsizdir çünkü geleneksel anarşist eğilimlerin kendileri önemsizdir. (Şu an ki amaçlar için ABD hariç hiçbir dikkate değer varlığa sahip görünmeyen ve hatta kalanımızla çok az diyalogu ve daha az etkisi olan serbest pazar anarşistleri olan 2. Tip'leri önemsemeyelim.) Solun dünya çapında, dönülemez ve vadesi çoktan dolmuş düşüşü anarşistler arasındaki güncel bunalıma zemin hazırlamıştır.

(8) Anarşistlerin bir kimlik bunalımı vardır. Halen ya da sadece solun solunda mıdır? Ya da anarşistler daha fazlası mı ve hatta başka bir şey mi? Anarşistler her zaman, solun geri kalanına onların yaptığından daha fazlasını yaptılar. Sola borçlu her hangi bir anarşist borcunu çoktan eksiksiz ve daha fazlasını ödemiş durumda. Şimdi, nihayet, anarşistler kendileri olabilmek için özgür. Ancak özgürlük korkutucu, belirsiz bir beklentidir, oysa eski biçimler, solcu klişe ve ritüeller, bir çift eski ayakkabı (ağaçtan yapılanlar) gibi rahattır. Dahası, artık bir tehdit teşkil etmediğinden beri, anarko-solcular antika ve efsanevi şanlarını yeniden hatırlayıp sahnelediklerinde devlet baskı tehlikesinde değildirler. Bu esrar içmek kadar devrimcidir ve devlet aynı nedenden ikisini de tolere eder.

(9) Dünya ne kadar “anarşistiktir”? Bir bakıma, çok anarşistik; bir bakıma, hiç değil. Kropotkin insan toplumunun ve insan yaşamının kendisinin her zaman devlet düzenlerinden ziyade daha çok gönüllü işbirliğine dayandığını iddia ettiği manada çok anarşistiktir. Ciddi olarak devletçi rejimler altında – Sovyetler Birliği veya bugünün New York Şehri gibi – rejimin kendisi iktidarda kalabilme ve yaşamın devam etmesini sağlamak için kendi yasalarının alabildiğine ihlal edilmesine dayanmaktadır. Başka bir şekilde, dünya hiç de anarşist değil, çünkü bugün artık hiçbir insan popülasyonunun bir dereceye kadar devlet kontrolüne tabii olmadığı hiçbir yer mevcut değildir.

Savaş generallere terk edilmek için

çok önemlidir ve anarşi anarşistlere terk edilmek için çok önemlidir. Her taktik, kanıtlanmış hataların – oy vermek, kitapları yasaklamak (özellikle benimkileri), rasgele şiddet ve otoriter sol ittifak – en kolay kaçınılabılır olanlar olmasına karşın onu denemeye eğilimli herhangi bir insan tarafından denemeye değerdir. Anarşistler şayet dünyayı devrimleştirmeyi öğrenememişlerse, umarım bazı biçimlerde nasıl devrimleştirilemeyeceğini öğrenmişlerdir. Yetmez, ama bu da bir şeydir.

(10) Önceliklerden bahsetmek, kelimenin arkasındaki ahlaki anlamla daha az yüklü olduğu için, standartlar ve değerlerden bahsetmekte bir ilerlemedir. Fakat yine de, önceliklere sahip misiniz, yoksa öncelikler mi size sahip?

(11) Fedakarlık karşı-devrimcidir. Bir nedenden kendisini feda etmeye muktedir birisi bunun için başkasını da feda etmeye muktedirdir. Bu yüzden, kendinden ödün verenler arasında dayanışma mümkün değildir. Fedakar bir kişiye tam anlamıyla güvenemezsiniz. Onun ne zaman felaket getiren bir sadaka eylemi gerçekleştirebileceğini asla bilemezsiniz.

(12) “Baskıya karşı direniş” – ne güzel ifade! Her solcu gayeyi örtmek için yeterli bir sirk çadırı, lakin budala ve gündelik yaşam devrimiyle daha az ilgili, daha iyi. Mumia’ya

Özgürlük! Doğu Timor’a Bağımsızlık! Küba’ya İlaç! Kara mayınlarını yasaklayın! Kirli kitapları yasaklayın! Yaşasın Chiapas! Esrarı legalize edin! Balinaları kurtarın! Nelson Mandela’ya Özgürlük! – beklemek yok, bunları çoktan gerçekleştirdiler, şimdi devlet başkanı, ve herhangi bir anarşistin hayatı aynı olacak mı? Herkes tek bir koşulda -diğerlerinin ve herhangi birinin tüm eleştirilerinden çekindiği- büyük sirk çadırına hoş geldi. Sen benim dilekçemi imzala, ben de seninkini...

Baskıya karşı yaygın bir mücadelenin kamuda yaratılmış olan imajını sürdürerek, solcular, ancak – paradoksal olarak – gerçekten paylaştıkları sadece kendi güncel parçalanma, tutarsızlık ve zayıflıklarını gizlemiyorlar: devletli/sınıflı toplumu asli unsurlarındaki uysallık. Toplum ilüzyonundan hoşnut olanlar alçakgönüllü memnuniyetsizliklerini ve belki de daha fazlasını kaybetme riskini almaya isteksizler. Bütün gelişmiş sanayileşmiş demokrasiler, makul olan sadık bir solcu muhalefetini tolere etmektedir.

Çeviri: k.u.

Kaynak :
<http://www.insurgentdesire.org.uk/theses.htm>

Cesur Robin Hood hakkında o eski şarkılarını söyleme artık Yiğitliğini takdir ederim elbet ama pek az General Ludd'un başarılarının şarkılarını söyleyeceğim ben artık o Nottinghamshire kahramanının

Bu makale bir araştırma olarak başlayıp kısa sürede her ikisi de radikal ekolojistler tarafından yazılmış iki kitabın bir özetine dönüştü. Bu kitapların ilki olan KirkPatrick Sale'in 'Rebels Against the Future' [Geleceğe Karşı Asiler] kitabı 1995'te yayınlanmış. Bu kitap konu üzerine ayrıntılı son kitap ve hem heyecan verici hem de kaynaklara dayanılarak yazılmış, sayfalarını çevirmek için sabırsızlandığınız o çok iyi romanlar gibi. John Zerzan'ın 'Who Killed Ned Ludd?' [Ned Ludd'u Kim Öldürdü?] ve 'Industrialisation and Domestication' [Endüstrileşme ve Ehlileştirme] isimli iki makalesi daha sade ama analizleri keskin. İlk olarak 1988 yılında kitap formatında yayınlanmışlar.

Ondokuzuncu yüzyılın ikinci onyılına ilk on beş ayında [1811-12] zanaat işçileri ve onların destekçileri, o dönem ortaya çıkmaya başlayan endüstri toplumuna karşı bir savaş başlattılar. Hareket, Kuzey vilayetleri olan Yorkshire, Lancashire, Cheshire, Derbyshire ve Nottinghamshire'da yayıldı. Binlerce makine parçalandı, pazarlar yağmalandı, fabrikalar yakıldı ve hareket, kasvetli geleceği yararak, İngiliz halkının büyük bir kısmına umut verdi. Merhum radikal tarihçi E.P. Thompson'ın sözleriyle bu hareket, "İngiliz tarihinde nadiren görülebilecek yaygınlıkta saf bir isyankâr hiddete" sahipti.

Bu noktada endüstrileşmenin doğuşunu bilmek önemlidir. Mevcut sistemi başarılı bir şekilde parçalayacak nasıl ve neden kurulduğunu anlamak hayati bir öneme sahip.

Yeni Toplumun Doğuşu & Eskisinin Yok Oluşu

Endüstriyi yaratan seçkinler güçlerine güç katmaya devam ediyor ve onların bu gelişmesinin önünü açan fikirler ve teknoloji de bir iltihap gibi yayılıyor. Kökenleri belki çok daha eski olabilir

fakat doğumu, toplumdaki değişimi benzeri görülmemiş bir oranda hızlandıran ani bir felaketti. Kabaca 1780 ile 1830 yılları arasında gerçekleşen

Endüstri Devrimi her şeyi değiştirdi. Önce İngiltere'de sonra bütün dünyada insanların büyük kısmının yaşayışlarında kökten bir değişiklik yarattı. Dünyanın her yerinde toplumları bir tek-kültürlülikle şekillendirirken gezegenin yaşam biçimlerini tanınmayacak şekilde değiştirdi. O elli yılda doğan toplumun sonuçları milyonlarca yıllık evrimsel gelişime bedel olacaktı. Bio-çeşitlilik üzerine önde gelen bilim adamlarından olan Norman Myers konu üzerine şöyle söyler:

"Evrimin gidişatındaki yaklaşımda olan büyük değişiklik paleontolojik zamanlardaki en büyük biyolojik devrimlerle aynı kefeye konulabilir. Ölçek ve

önemlilikte, oksijenli solunumun gelişmesi, çiçek açan bitkilerin ortaya çıkması ve uzuvlu hayvanların görülmesiyle karşılaştırılabilir".

Tasavvurun Ötesinde bir Değişim

Ne var ki değişim bir yerlerde patlamak zorundaydı ve burada, İngiltere'de patladı.

Lancashire, 1780 civarları:

"Dokumacının atölyesi, işinden sıkıldığına küçük bahçesine kaçabileceği bir kır kulübesiydi ve bu küçük bahçede kürek ya da çapasıyla mutfağının ihtiyaçlarını da görürdü. Kumaşının atkısını oluşturan pamuk yünü küçük çocuklarının parmakları tarafından temizlenirdi ve pamuk ipliği daha büyük kızlarının yardım ettiği karısı tarafından taranır ve bükülürdü. Pamuk ipliğini de oğullarının yardımıyla kendisi dokurdu..."

Bir ailenin genellikle hiç işçisi olmazdı fakat dokuma tezgâhlarını kiralar, daha sonra bitmiş ürünü satacak olan işadami tarafından temin edilen hammaddeyi kullanırlardı. İşçilerin

kendi emekleri üzerinde geniş çaplı bir denetimi vardı. Sadece kendilerini rahat ettirecek kadar üretir ve keyifleri istemezse günlerce çalışmayabilirlerdi. Umumi arazilerin büyük kısmı otlak olmak üzere çevrildikten sonra bile büyük ölçüde kendi bahçelerinde ürettikleriyle geçinmeye devam ettiler. Temel olarak çalışmak için yaşamak yerine, işlerini kendi yaşamları çerçevesinde şekillendiriyorlardı. Güçlü insanlardı. Lancashire, 1814 civarı:

"Manchester'da beş altı kat yüksekliğinde yüzlerce fabrika vardı. Her fabrikanın yanında siyah bir duman kusan devasa bir baca bulunuyordu ve bu güçlü buhar makinelerinin varlığına işaretli. Bacalardan çıkan siyah duman şehrin kilometrelerce ötesinden görülebilen büyük bir bulut oluşturuyordu. Evler dumandan siyaha dönmüştü. Manchester'ın üzerine kurulduğu nehir, renkli materyallerle o kadar kirlenmişti ki su bir boya fiçisinin içi gibi görünüyordu... Ücretlerden tasarruf etmek için iş makineleri öyle yapılmışlardı ki altı yüzdenden fazlası, bir yetişkin ve iki çocuk tarafından çalıştırılıyordu... Çeşitli türlerden eğirme makineleri bir ordudaki askerler gibi yan yana dizilmişlerdi."

Geçtiğimiz yüzyıllar boyunca buradaki ayaklanmalar ve isyanlar o kadar yoğun ki İngiltere'deki fakirler, tüm zamanların en önemli çeteleri olarak tanımlanmıştır. Fransa ve Amerika'daki devrimlerin hayaleti, İngiliz zenginlerin bıçak sırtında yürüdüklerinin farkında olmalarını sağlıyordu; ya da daha doğrusu bir giyotin ucunda.

Lancashire Değirmenleri ve Kolonilerin Yok Edilmesi

Endüstri toplumunun ilk aşamalarında bile kapitalistler, çıkarlarını uluslararası düzeyde korurlardı. O zamana kadar Doğu'dan ithal edilen lüks bir mahsul, İngiliz değirmenlerinde işlenmeye başladı: pamuk. Büyük çiftliklerin kurulması tüm dünyada milyonlarca küçük çiftçinin tahliye edilmesi anlamına geliyordu. Hayvanların otlatılması için çiftlikler kurulması işlemleri İngiltere'de çoktan başlamıştı. İngiliz fabrika sahiplerinin, evlerinde çalışan bağımsız Lancashire işçilerini kasten yok etmeye niyetlenmeleri gibi Hindistan'da da İngilizler, planlı bir şekilde yerli endüstrinin çökertilmesine giriştiler... İngilizlerin sahibi olduğu Doğu Hindistan Şirketi, Hindistan'ın

el tezgâhı işçilerinin üzerinde cebri bir denetim kurmayı başardı. Bunlar üretici olarak bağımsızlıklarını hızla kaybederek birer ücretli çalışana dönüştüler ve ücret ve çalışma koşulları üzerinde hiçbir denetimleri yoktu... Doğu Hindistan Şirketi'nin tekelisi 1813 yılında kırıldı. Hindistan dokumacılığı, Lancashire değirmenlerinden gelen ikinci kalite ürünlerin doldurduğu pazarla mücadele etmek için çok güçsüz düşmüştü... [bu süreç bütün dünyada bu şekilde devam etti ve] Yüzyıldan kısa bir süre içerisinde Lancashire pamuk endüstrisi, teknikleri ve tasarımları yüzyıllardır gelişme gösteren sayısız yerel tekstil sektörünü yok olmaya sürükledi...

Yirminci yüzyılın başlarında Gandhi, İngiliz yapımı giysilere yönelik bir boykot örgütledi ve yerel ekonominin canlandırılmasının bir aracı olarak çıkışın savunuculuğunu yaptı. Mitinglerde "insanlardan yabancı kıyafetleri çıkarmalarını ve onlardan bir yığın yapmalarını istiyorduk. Tüm şapkalar, ceketler, gömlekler, pantolonlar, iç çamaşırları, çoraplar ve ayakkabılar yeterince büyük bir yığın oluşturduğunda Gandhi diplerine bir kibrit çakıyordu"... Çıkrık, pamuk endüstrisinin tükettiği geleneksel endüstri ve pazarın bir yadigarı olarak Hindistan bayrağının üzerinde durmaktadır.

"Whose Common Future?" dan,
The Ecologist, s. 28.

Tarım arazilerinin otlaklara çevrilmesi, yeni yönetici sınıfa toprak üzerinde daha geniş bir kontrol imkânı vermişti fakat zanaatkarlar hüküm süren düzen için ciddi bir karşı akım oluşturuyorlardı. Ehlileştirilmeliydiler. Fabrikalar teknolojik yeniliklerden dolayı değil daha çok 'fakirlerin' güçlerini sınırlamak üzere bir toplumsal denetim projesi olarak kuruluyorlardı. Onların cesaretlerini kırmak için.

1770 yılında bir yazar, fakirlerin üretkenliğinin sağlandığı bir dünya tasavvur etmişti: sakinlerinin günde on dört saat çalışmaya zorlanacakları ve açıklıkla kontrol edilecekleri bir "Dehşet Evi". Bu fikir o kadar da zamanın ilerisinde değildi, bir nesil sonra Dehşet Evi, basitçe fabrika diye adlandırılmaya başlanacaktı. Endüstrinin en büyük savunucularından Andrew Ure 1835 yılında şöyle yazar: "Eğer bilim sermayenin hizmetine verilirse dik başlı işçilerin sindirilmesi garanti edilebilir".

Fabrika, gözetim altında olmak ve sınırsız iş saatleri, aşırı kirlilik, tehlikeli çalışma koşulları, öldürücü hastalıkların kol gezdiği sağlıksız yaşam alanı, erken ölüm, açlık ve özgürlükten tamamen yoksun olmak anlamına geliyordu.

Kimse fabrika sistemine gönüllü olarak girmiyordu. Yorkshireli biri 1830 yılında, erkekler, savaşlarda eşlerini yitirmiş dullar, genç kadınlar ve sıklıkla çocukların içinde bulunduğu sistemi şu şekilde tanımlamıştı: "bir kölelik hali, sömürgecilerin o cehennemi kölelik sisteminden daha kötü bir sistem". Manchester'da bir doktor 1831 yılında etüt ettiği bu işçiler hakkında şunları söylüyordu: "dejenere olmuş bir soy; güdük, zayıf düşmüş ve ahlaken yozlaşmış bu insanogulları yok olmuş bir toplumun mütecileri".

Küçük çiftçilerin topraklarından kovulması gibi zanaatkarlar da kasıtlı olarak görece özerk konumlarından, bir bağımlılık durumuna itilmişlerdi. Tüm ülkede binlerce cemaat dağılmış ve fabrika sahiplerinin arzularına uygun bir şekilde yeniden örgütlenmişti. Halkın büyük kısmı açlığa terk edilmiş ya da kelimenin tam anlamıyla hapisaneleri model alan fabrikalarda ücretli köleler olmaya zorlanmıştı. Şehirlerle birlikte sefalet de katlanmaktaydı. Meclis'e dilekçeler sunuldu, gösteriler ve toplantılar düzenlendi fakat bunlardan bir şey çıkmadı. Tutunacak dalları kalmayan dokumacılar doğrudan eylem yolunu seçti.

Luddizm'in Doğuşu

"4 Kasım Pazartesi gecesi bulutlu-ydu ama öyle kara kış soğuğu yoktu. Nottingham'a altı kilometre kadar uzaklıktaki küçük Bulwell köyünde, ufak bir grup karanlıklar içinde toplandı ve yüzlerine kara çaldı ya da mendil bağladı; askerler gibi sağdan saydılar, çekiç, balta, pistol, (ve birilerinin söylediğine göre) kılıç, tüfek ve benzeri saldırı silahlarını kuşandılar ve iyi kötü asker gibi gidecekleri yere doğru yürüyüşe geçtiler. Hollingsworth adında bir dokumacı ustasının evi olması muhtemel bir evin önüne geldiklerinde, hiçbir komşunun işlerine karışmamasını sağlamak için dışarıda bir nöbetçi bıraktılar. Kapı, kepenk önlerine ne çıkarsa yıkarak içeri girip yarım düzine kadar tezgâhı yok ettiler... Daha önceden belirledikleri bir yerde tekrar buluşan grup sayım yaptı. Herkesin mevcut olduğu anlaşılınca bir pistol ateşlendi ve grup evlerine dağıldı.

Bir hafta sonra, bu sefer bir Pazar gecesi işçiler aynı hedefe, aynı şekilde tekrar saldırdı yalnız bu sefer Hollingsworth hazırды. Yeni saldırıya hazırlık için tezgâhlarından bir kısmını Nottingham'a göndermişti ve işçileri ve komşularından yedi ya da sekiz kadarıyla kalan yedi tezgâhın başında tüfeklerle nöbet tutuyorlardı. Saldırganlar eve yaklaştığında, Hollingsworth'den kendilerini içeri almalarını ya da tezgâhlarını teslim etmelerini istediler ve bunu reddettiğin-

de bir silah ateşlendi ve karşılığında on sekiz ya da yirmi ateşlik bir salvo geldi.

Yakın köylerden birinden John Westley adında genç bir adam, "girişin önünü açmak için pencere kepenklerinden birini kırarken" vuruldu... "ölmeden önce 'ilerleyin cesur yoldaşlarım, ölüme se-verek gidiyorum!' diyecek zamanı buldu". Yoldaşları cesedini yakınlardaki bir ağacın yanına taşıdılar ve "kendilerine karşı kullanılan güçten dolayı hisimla" geri döndüler. Aile ve korumalar arka kapıdan kaçarken kapıyı kırarak içeri girdiler.

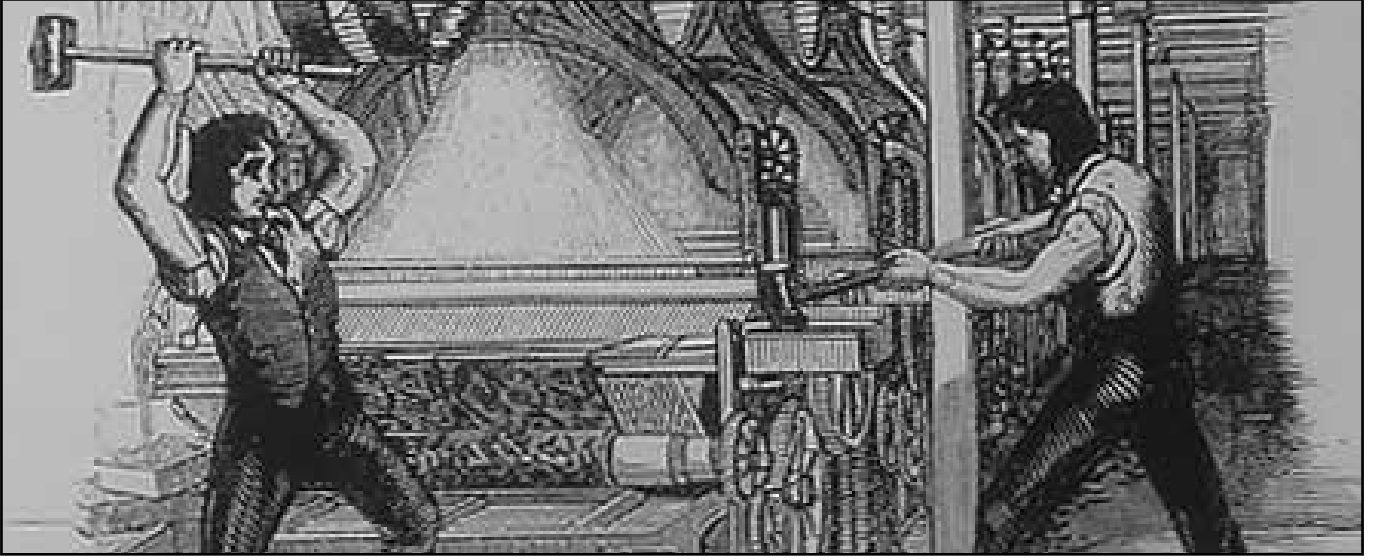

Tezgâhları ve muhtemel ki bazı mobilyaları parçaladılar. Evi ateşe verdiler. Ev bir saat içerisinde kül oldu; adamlar karanlığa karışıp kayboldular. Hiçbir zaman kimlikleri tespit edilemedi ve yakalanamadılar.

Aynı gece birkaç kilometre ötedeki Kimberly'de bir başka grup bir dükkâna saldırdı ve on ila on iki tezgâhı yok etti...

Salı günü, sekiz ya da dokuz dokuma tezgâhını, Nottingham'ın yirmi kilometre kadar kuzeyinde bulunan Sutton'daki Maltby and Brewwet firmasından güvenli bir yere taşıyan bir at arabası durduruldu... ve yüzleri örtülü adamlar ağır çekiçlerle taşıdığı yükü parçaladılar, madeni parçalarını kullanılmaz hale getirdiler ve ahşap kısımlarını yolun ortasında yaktılar.

Aynı gece bin kadar adam civar köylerden Sutton'a aktı, ana yolun kuzeyinde kalan bir köşe taşında toplandılar ve ellerinde baltaları, kazmaları ve çekiçleri olduğu halde kasabaya doğru yürüyüşe geçtiler.

Üç yüz kadarının tüfek ve pistollerle silahlanmış oldukları söyleniyordu. Kırdıkları makine sayısının otuz yedi ile yetmiş arasında olduğu belirtilir. Kasabanın 'önde gelen dokumacılarından' olan ve dükkânı tamamen yok edilen Betts adında birinin 'delirdikten' hemen sonra öldüğü de rivayet edilenler arasındadır.

Luddizm başlamıştır.

Galeyana Gelmiş Bir Kargaşa & İsyân Ruhı

Dokumacıların hanları buluşma noktası görevi görürken haberler köyden köye yayılıyordu. İlk eylemlerin başarısından esinlenen topluluklar Kuzey'in her yanında harekete geçmişti. Kasım'ın son haftası en az yüz tezgâh saldırıya uğrarken bu sayı Aralık ayında yüz ellinin üzerine çıktı.

Nottingham sulh hâkimi 1811 Kasım'ında halka yönelik yaptığı bir konuşmada "galeyana gelmiş bir kargaşa ve isyan ruhu mevcut" demişti. "Silahlı kişiler evlere giriyor, örgü makineleri kırılıyor, silahlara el koyuluyor, otluklar yakılıyor ve özel mülkiyet yok ediliyor".

İsyân ruhu hızla Kuzey'deki Yorkshire, Lancashire, Cheshire, Derbyshire ve Nottinghamshire'a yayıldı. Sorunlu görülen atölyelerin kapılarına, 'Ned Ludd'un Ordusu'nun taleplerini kabul etmelerini ya da sonuçlarına katlanmalarını bildiren afişler asıldı. Birçok işadama için tehdit en az eylemin kendisi kadar işe yaradı.

Birçok Luddite kaynağında 'General Ludd'dan bahsedilmektedir fakat aslında böyle bir lider yoktu. Bu isim o dönemin bir halk

hikâyesine atıftı (en muhtemeli bu görünmektedir). Hikâyeye göre bir önceki yüzyılın sonlarında Nottinghamlı bir delikanlı dokuma tezgâhına öfkelenmiş ve onu çekiciyle kırmıştı.

Makine kırıcılığı, dokumacılar ve yakın meslek erbabının en az on dokuzuncu yüzyılın ortalarından beri kullandıkları bir yöntemdir. Ludditeler hususunda farklı olan insanların onları tahayyül ettiklerinin tam tersi bir tavır içerisinde olmalarıydı. Başta işçi sendikalarının destekçileri olmak üzere onların haklarındaki birçok kaynak Ludditelerin, birkaç yüzyıl sonra doğmuş olsalar muhtemelen otobüs duraklarında tepelenecek olan akılsız ve örgütsüz bir topluluk olduğunu söyler. Evet, Luddizm örgütlü politik grupların bir faaliyeti değildi. Öte yandan tehdit altındaki bir toplumun savunmacı bir tepkisi olarak onlardan çok daha güçlüydü.

Tarlalardan nefret edilen fabrikalara doğru yürüyüşe geçmiş yüzü örtülü adamlar muhtemelen birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı. Çocukken muhtemelen çeteler halinde aynı oyunları oynamışlardı (mesela 'Fransız Avı'). Kahramanları, genellikle babalarına, dedelerine ya da kasabalarındaki meyhanede rastlayabilecekleri birine benzemeyen savaş hikâyeleri dinleyerek büyümüşlerdi.

Yakın köylerdeki eylemler askerleri atlatmak için genellikle aynı zamanda gerçekleşmesine rağmen kasabalar arasında ciddi bir koordinasyon olduğunu varsaymak için yeterli kanıt yoktur. Öte yandan bu nevi bir koordinasyonun gereksiz ve tehlikeli olması muhtemeldi.

Birçok Luddite saldırısına (teamül bunun tersi olmasına rağmen) kadınlar da dâhil olmuştu. 24 Nisan

1812'de Bolton'ın dışında bir değirmene, burayı korumak üzere gönderilmiş askerlerin çekilmesinden bir saat kadar sonra çok başarılı bir saldırı gerçekleştirilmişti.

"Elli kadarı değirmenin yakınında toplandı... [değirmene hücum ettiler]... kapıları kırıp içeri girdikten sonra değirmenin pencerelerini indirmeye başladılar. Başlarında iki genç kadın vardı, on dokuzundaki Mary Molyneux ve on beş yaşındaki kız kardeşi Lydia. Mahkeme kayıtlarına göre "ellerindeki paslı oraklar ve kömür kazmalarıyla binanın pencerelerini kırıyorlar"... adamları cesaretlendirmek için "hadi gençler" diye bağıryorlardı. Camlar kırıldıktan sonra adamlar ahırlardan saman alıp içeride bir dizi yangın başlattı: yıllık sicil tezkeresinde "tüm değerli makineler, kumaşlar ve diğer şeylerle birlikte tamamen yok oldu" yazmaktadır.

İsyân ruhu dokuma işçilerinin ötesine de taşı. Birçok kasabada ayaklanmalar baş gösterdi ve yiyeceklerin yeniden dağıtımı sağlandı. Tüm Kuzey-Batı isyanın eşliğindeydi.

Cellat, Mahkum Gemileri, Ajanlar ve Taburlar: Devletin Cevabı

Kuzey'e kıtalarca asker gönderildi. Fakat halkın desteğini arkasına alan Ludditeler hep bir adım öndeydi. Dünyada toplumun müşterek dayanışmasından daha iyi bir istihbarat sistemi yoktur. Devlet önlemleri çarpıcı bir biçimde arttırdı. Tezgâh kırmanın kendisi on dört yıllığına Avustralya'ya gönderilerek cezalandırılmak için yeterliydi. 5 Mart 1812'de makine kırıcılığını idamla cezalandıran bir yasa çıkarıldı (bknz. Love and Machinery). Normal baskı yöntemleriyle Kuzey-Doğu'da bir işgal ordusu oluşturmakta

başarısız olan devlet sürekli daha fazla asker gönderdi. 1812 Mayısında bölgede, aralarında binlerce sipahi ve ağır silahlının bulunduğu 14.400 asker bulunuyordu. Üç ay önce İçişleri Bakanı, Nottinghamshire'daki Luddite isyanını bastırmak üzere gönderilen kuvvetin, ülke tarihinde kullanılan en büyük güç olduğunu itiraf etmişti. Fakat 1 Mayıs itibarıyla 'Luddite Üçgeni'nde görev yapan asker sayısı yedi katına çıkmıştı. Asker mevcudiyeti o denli yüksekti ki bu kasabalarda bulunan her yetmiş insandan biri askerde. On bin kişilik bir kasaba olan Huddersfield'de bin asker bulunuyordu.

Aşk mı Makineler mi?

Tezgâhları kırmayı ölümle cezalandıran yasa, Lordlar Kamarasında itirazsız kabul edilmişti. Kendisi de büyük bir şair olan ve Luddite öksüzleri için bir fon oluşturan Percy Shelley'nin yakın arkadaşı romantik şair Byron hariç. Büyük oranda Luddizme bir tepki olarak, Percy'nin eşi Mary Shelley, bugün hala makine karşıtı en dokunaklı ve güzel kitap olan Frankenstein'ı yazmıştı. İlgi çekici bir şekilde Mary'nin ebeveyni anarşizmin kurucularından William Godwin ve feminizmin kurucusu Mary Wolfenscraft'tı.

Bir tarihi ironi daha; Byron ilk karısını terk etti ve kızı, Byron'ın savunucusu olduğu değerlerden, doğa ve aşktan nefret ederek; bunun yerine makineler ve matematiğe takıntılı bir şekilde yetiştirildi. İlk bilgisayarın mucidi Babbage'la çalıştı ve programlamayı icat etti. Bu yüzdendir ki Birleşik Devletlerin füze kontrol sistemlerinde kullanılan bilgisayarlara onun adı verildi.

Ordunun en üstünde bölgesel ordunun erken bir versiyonu olan gönüllü milisler yer alıyordu. Bunlardan mevzubahis bölgede yirmi bin kadar vardı. Bunların üzerinde sulh yargıcına bağlı küçük bir miktar polis gücü, onların da üzerinde özel polisler vardı.

"Söylendiğine göre Mayıs itibarıyla Bolton'da 400 kadar özel polis her gece, genellikle silahlı olarak devriye geziyordu. Manchester'ın bir banliyösü olan Salford'da 1.500 (erkek nüfusunun %10'u); Manchester'ın kendisinde 4.000 ve Nottingham'da 1.000 civarında idiler".

Silahlı belediye gözcü birliklerinin yanı sıra işverenlerin kiraladıkları serseriler her kasabada kol geziyordu.

Profesyonel casuslar da getirilmişti ve jurnalcilere ödeme yapılıyordu.

Bilgi için cömert teklifler verileceği söylenmişti ki insanların çoğu için bu para çok değerliydi. Topluluklar genellikle sağlam durdular. Şaşırtıcı bir şekilde pek azı ihanet etti. Öte yandan hareketteki birçok insan korkarak eylemsizlik haline geçti. Tezgâhlara yönelik Luddite saldırıları azaldı. Fakat bunun tek nedeni devlet değildi. Evet, kasabalar askerlerle dolup taşıyordu fakat kırılacak pek fazla tezgâh da kalmamıştı.

Luddizmin Ölümü

Önceki ayların eylemlerini tekrar etme girişimi çılgınlık olacaktı. Hala ciddi bir sayıya sahip ve hâlihazırda faal olan Ludditeler taktik değiştirdiler. Zenginlerin kelimenin tam anlamıyla savaş ilan ettiğini fark eden Ned Ludd'un ordusu silahlanmaya başladı. Luddite çeteleri kasaba kasaba dolaşarak bulabildikleri her yerden zorla silah toplamaya başladılar.

"[John Lloyd, bir hükümet ajanı] İçişleri Bakanlığı'na 'sayıları

yüzlerce ve artıyor... her gece evlere girip silahları gasp ediyorlar' demişti. Asteğmen Wood da aynı ay 'yüzlerce vaka var' diye bildirmiş, tüm olanların 'hükümete karşı açık bir isyana dönüşeceğinden korktuğunu' söylemişti. Temmuz ayında bir Meclis Komitesi birçok kasabada 'kayda değer sayıda' silah ve cephane hırsızlığı olduğunu rapor etmiş ve West Riding'le bir muhaberede, Huddersfield'de 'tüm silahların... silah olabilecek her türlü eşyanın' çalındığını, 'pomparların, su olukların ortadan kaybolup kurşuna dönüştüğünü' yazmıştı.

Bir Luddite mektubuna göre:

"O [General Ludd] benden şunu belirtmemi istiyor ki her ne kadar birlikleri şu an burada bir eylemde bulunmuyorsa da bu güçleri yetmediği için değildir – örgüt Yorkshire'da oldukça güçlüdür – öte yandan hâlihazırda en büyük saldırılarını planlıyorlar".

Açıkça devrimci bir stratejiye dönülmesi, umutlarını reformizme bağ-

layan birçok Luddite'in hareketi terk etmesine neden oldu. Britanya'nın geri kalamıyla iletişim en alt seviyedeyken bölgesel bir ayaklanmanın üreticileri mağlup etmesi pek muhtemel değilse Meclis'e yazılan dilekçelerin bunu başarması nasıl muhtemel olabilirdi ki?

Sendikalar, Birlik Kanunu gereği yasak olmasına rağmen mahkemeler genellikle bunları yasadışı addetmiyordu. Kurulu düzen içerisindeki birçok çevre, sendikaları, işçileri pasifize etmenin bir yolu olarak görmekteydi. Konuşurken kavga edemezsiniz! Sendikaların kendileri de (bugün olduğu gibi) işçilere sabotajdan uzak durmalarını ve sistemle savaşmak yerine fabrika sahipleriyle müzakereye gitmelerini söylüyordu. Zerzan'ın sözleriyle:

"Sendikacılık [Luddizm'de] hayati bir rol oynadı... bölünmeler nedeniyle yenilgi, kafa karışıklığı ve hareketin enerjisini tüketmesi hep sendikaların marifetiydi".

On yıldan daha kısa bir süre sonra, 1825'de sendikalar, İngiliz devletin çoğunluğu tarafından desteklenen bir önlem olarak Birlik Kanununun feshedilmesiyle resmi olarak tanınır hale geldi.

Ayaklanma hiçbir zaman bir isyan ve ihtilala dönüşmedi ve Luddizm yavaş yavaş öldü. Bu ölüm öyle büyük bir final şeklinde değil hareketin aktörlerinin birer birer sahneden çekilmesiyle oldu. Kesin bir şekilde bir Luddite eylemi olarak adlandırılacak son olay Haziran 1817'de gerçekleşti. Oliver isiminde bir devlet ajanı Pentrich, Derbyshire'dan iki yüz kişiyi, 'bir insan bulutu' oluşturarak yürüyüşe geçmeye ve Londra yolu üzerinde Yorkshire'a saldırmaya ikna etti. Yolda iki sulh yargıcı ve onlara eşlik eden bir birliğe rastladılar. Kırk altısı tutuklandı, bunların üçü idam edildi, on dördü Avustralya'ya sürüldü ve dokuzu tutuklandı.

Luddizm, İngiliz alt sınıfının ehlileşerek ücretli köleliğe geçmeden önceki son kesintili savaşıydı. Sonraki zayıf mücadeleler nadiren insanların işe karşı yaşam hakkını savunmayı amaçladı ve kazanımları kölelikten ancak biraz fazlası oldu.

Fakirler kendilerini, gittikçe artan bir şekilde, kendilerine elli yıl önce iğrenç gelen iş fikriyle birlikte tanımlamaya başladılar. 'Emeğin saygınlığı' ve 'tembelliğin günah olduğu' gibi kavramlar katlanarak arttı. Leopold Roc'un belirttiği üzere 'intikamın gerçek-

leşmediği yerde daima bir hakaretleri rasyonalize etme eğilimi mevcuttur'. İtaati teşvik eden teknolojilerin ve seçkinlerin iktidarının 'tarafsız' ve özgür bir dünyada mevcut olmasının mümkün olduğu gibi garip düşünceler yaygınlaştı ve anahtar rolü gören de bu durum oldu. Hayatlarımızı bir iş çevresinde örgütlememiz gerektiği düşüncesi Ludditelerin uğruna savaştıkları şeyin tam tersidir.

İşçilerin, endüstri mantığını enternasyonalleştirmelerinin sonuçları, üreticilerin toplayacağı her ordudan daha zarar verici oldu. İşçi hareketinin, iktidarı ele geçirmesi durumunda bile amacı, endüstrileşmenin kendisini sürdürmek olacaktır. Devrimler geçip gider fakat Seçim Karşıtı İttifak'ın belirttiği üzere 'indirdiğiniz kim olursa olsun, endüstri sistemi her zaman yürürlükte olacaktır'. Parti ve sendika liderleri kolaylıkla fabrika müdürlerine dönüşebilirler.

Endüstri mantığının 'özgürlükçü' hareketler tarafından enternasyonalleştirmeleri bizi, Sovyet köylülüğü ve ona bağlı gulagların ve yirminci yüzyılın en kötü hareketlerinin 'devrimci kolektivizasyon'una götürebilir.

Luddizm'in Yeniden Doğuşu mu?

Öte yandan birçoğumuz son yıllarda endüstriyi olduğu gibi görmeye başladık: endüstriyel mantığı reddetmek ve arzularımızı kucaklamak. Hem Sale hem de Zerzan olumlu çıkarımlarda bulundular. Sale, Luddite hareketinde, doğrudan eylem/radikal ekoloji ya da birçok üçüncü dünya ülkesindeki kendiliğinden mücadeleler benzeri bir durum görür. Zerzan, 'yeni toplumu' reddedenlerin aynı za-

manda solun eski ideolojilerini de reddettiğini söyler. 'Yeni toplum' yeni olan ne varsa ona tapar. Fakat problemin boyutu ve karmaşıklığı dışında hiçbir şey tam olarak yeni değil. Mücadelelerimiz de eski bir savaşın yeni cepheleri.

İçinde yaşadığımız büyük sirk kendi gerçek tarihini yok etmeye çalışıyor ve karşıtları geçmişin zıvanadan çıkmış bir versiyonunu yaratırken, onu bir mal olarak tüketicilere geri pazarlamaya çalışıyor. Tarihimizden, atalarımızdan bir şeyler öğrendiğimizde bu hem ilham verici hem de öğretici olacak. Geçmişteki çatışmalara bakarak 'yeni' hakkında daha fazla şey öğrenebiliriz. Geçmişin hatalarından ders alarak bunları gelecekte yapmaktan sakınabiliriz.

İsyankârlar, devrimciler ve romantikler olarak biz, kendi yaratacağımız müstakbel bir toplumun vatandaşlarıyız. Bu toplumda nefes alacak yer bırakmayan yabancılaşma son derece acı verici. Maymundan geldiğimiz daha çok farkında olsak maymunlardan, yaşamın geri kalanıyla içkin bir ilişki oluşturmayı öğrenebilirdik. Makine kırıcılarının, ücretsiz yemek dağıtanların, hapisane kaçkını kalabalıkların yürüdüğü Manchester ya da Leeds'in sokaklarında yürümek bize bir kökümüz olduğu hissini veriyor.

Goodair için İyi Bir Gün Değil

John Goodair'in Stockport, Cheshire'da, sekiz yüz eğirtmeçli ve iki yüz tezgahlık bir fabrikası vardı. 14 Nisan 1812'de iki ila üç bin kişilik bir çete (on beş bin kişilik şehirde), diğer sanayicilerin fabri-

kasına ve konağına saldırdı. Öğle vakti, 'General Ludd'un karıları' olduğunu söyleyen kadın gibi giyinmiş iki erkeğin başını çektiği grup konağa hücum etti. Aşağıdaki kısım karısı tarafından yazılmış bir mektuptan alıntıdır:

"Her şey yakıldı ve evin iskeletinden başka bir şey kalmadı. Çete daha sonra fabrikaya yöneldi ve camları kırdı, tezgâhları yok etti ve hâlihazırda sürmekte olan işi durdurdu. Evimizden alevler yükselmeye başladığını gördüklerinde tezahüratlarla kutlamaya başladılar. Şu an saat gece dokuz buçuk ve çete şimdiye kadar olduğundan daha ölçüsüz..."

Politik atalarımızın hayaletleriyle dans ettikçe yaşam mücadelemiz gelecekteki dünyayı aydınlatacak.

"Tüm Krallar yerin dibine geçsin, Kral Ludd'dan başka!"

Alıntı: *Bu makale, Do or Die dergisinin 6. sayısında yayınlandı.*

Çeviren: Ö.B.

ⁱ Hindistan bayrağının ilk tasarımında bulunan bu çıkırcık daha sonra Aşoka Çakra'sıyla değiştirilmiştir, çakra ve çıkırcık kelimeleri etimolojik olarak ilintilidir. çn

ⁱⁱ The House of Terror. Aynı kitaba Kapital'in I. cildinde Marx da atıfta bulunur.

ⁱⁱⁱ Combination Act: Sendikaları ve toplu sözleşmeyi yasaklayan 1799 tarihli kanun. çn.

Bey'in kasım kasım lafsalatalarına gitgide artarak sinirim bozuluyor ve "İlkeller & Extropianlar"ı bu postmodern liberalin zayıf sunumlarından biri olarak görüyorum. Kendimi yanlışlar, baştan savma cevaplar, ahkam kesen, ego okşayan ve sığılıklarla doldurulmuş göze çarpan bazı salaklıklara cevap vermekle sınırlayacağım.

İçerik düzeyinde "İlkeller & Extropianlar" saçma demek azdır. Eserini esasen daha çok, iki bakış açısının (iki anarşist eğilimin) karşılaştırması olarak sunuyor. Ancak en kuş beyinli birinin bile extropy'nin aşırı tekno-faşist emperyalizmini nasıl "anarşist" bir eğilim yaptığı beni tamamen aşıyor. Aslında, duyusal, otonom bireyin her izinin silinmesini ve doğaya topyekün egemen olmanın yüksek teknolojik dışavurumunu ilahlaştırmaktadır. Carnegie-Mellon'un rahiplerinden biri olan Hans Moravec'den bir alıntı yaparsak, "Son boş bölge eninde sonunda her etkinliğin anlamlı bir hesaplaması olduğu bir arenada kentleştirilecektir: evrenin iskan edilmiş kısmı sanal gerçekliğe dönüştürülecektir... O zaman en içteki bazı ruhsal süreçler ile daha fazla sanal gerçekliğin yer değiştirmesini özendiririz - Yapay Zeka'dan satın alınmış uygun programlar, ve dahası, azar azar, kendimizi onlara benzer bir şeye dönüştürecek. Eninde sonunda, düşünme yöntemlerimiz, asıl gövdemizin, sahiden herhangi bir gövdenin izlerinden tamamen özgürleştirilebilir." (Extropy, #10, 1993). Bir şeyi acımasızca kötü "anarşist" olarak isimlendirmek, kötü inançla karışık bir aptallığı akla getirir.

Bey'in metodu doğruluk iddiası kadar berbattır ve esasen postmodernizmin ders kitabına uymaktadır. Estetiklik artı hiçbir şey bilmemezlilik bir PM formülüdür; "İlkeller & Extropianlar", anlamın olasılığına gelince alaycı, analize hassas, moda kelime "oyun"a müptela olan özellikleri zarifçe sergiler.

Tutarlı, olmaya çalışan bir bakış açısı

ve iyi araştırılmış deneysel araştırma mutlakiyetçi, katı, saldırgan ve "saf olanın muhtemel bir öncüsünün" ürünü sayılır. Bey, buna karşın, tutarsızdır, karmakarışıktır, açıktır, saf ve özel değildir. Çeşitliliği, şartların çokluğunu, dünyanın basit formülasyonlara uymasının reddini yüceltir. Havalı laf salatası bir kenara, yaralayıcı olanın durumumuzun gerçekten nasıl yalın, hatta kabus gibi olduğudur. Frederic Jameson Zamanın Tohumları'nda (1994) bunu ustaca şöyle koyuyor: "Tarihteki en standart ve tekdüze sosyal gerçeklik için mini resmin en ufak karesi yoluyla mutlak çeşitliliğin ve insan özgürlüğünün tasavvur edilemez ve sınıflandırılmaz biçimlerinin, zengin yağ lekeli parlaklığı olarak yeniden meydana çıkması nasıl mümkün olabilir?"

Bey, toplumun derin bir ithamda bulunmak için fazlasıyla "kompleks" olduğu fikrini devralarak PM ilüzyonuyla tümüyle bir alışveriş

içine girmiştir. İleride moda yazarımızın örtüsünün açılması "ütöpik" geleceğinin 'uygun emisyon standartları' veya orman koruma için kavga edebilecek bir liberali açığa vurmaktadır. Ayrıca, "ekonomi ve teknolojinin insan (hayvan/canlı) ölçeklemesi-- buna, ancak düzensiz bir ütopya derim." Aslında ne kadar reformist! Bey'in "anarko-primitivistlerin kendilerini totalitenin topyekün yok edilmeden asla tatmin olamayacakları bir duruma hapsedtiklerini" ifade ederek bir makalenin tüm bu darmadağınıklığını açması küçük bir keremettir.

Bey gibi bir liberalin totaliteyle kavgası yoktur, oysa tamamen bozuk düzenden nitelikli bir kopuş için can atan bir radikalın eşik tanımının totaliteye tam olarak duyulan bir memnuniyetsizlik olduğunu düşünmüş olmak enayilikti.

Bu dokunaklı yorumun yarından fazlası, Bey'in etrafta dolaşarak sattığı patentli Geçici Otonom Bölge (TAZ) reçetesiyle ilgilidir. TAZ, "radikal eğlencenin tek göstergesi" olarak görünüyor ve bu "sanal gerçeklikle yabanılı uzlaştıracak" "önemsiz fikirlerden" fazlasıdır. Bu, bana anti-ideolojik ve hayalperest bir ruhla köklerimizden öğrenmeye ve gerçekte hapsedilmemizin temellerini tanımlamaya çalışanları değil Mutlak Doğruluğa adanmışlığını koyan Bey'i anlatıyor. Kurtuluşçu analiz ve pratiğin, tutarsızlığın şanına dair biçimsel tekrarlar ve havalı görünen, büyük karakterlerle üç harfli çözümlerdense açık düşünen ve sınırsız arzudan gelen başarının daha fazla şansı olduğunu söyleyebilirim.

Not: *John Filiss'e hatırı sayılır Extropy literatürünü bana sağladığı için teşekkürler.*

Çeviri: k.u.

<http://www.insurgentdesire.org.uk/pmanarchist.htm>

İsrail katletti... Dünya devletleri deklarasyon yayınladı... İsrail'i kınadı... Tabii ki İsrail'i kınamayıp, savunular da oldu. Tayyip çok "cesur" konuşma yaptı... Protesto gösterileri yapıldı... İnsanlar bir şekilde İsrail'e karşı nefretini kustu... Kimileri Hitleri övdü, kimileri gemileri karadan yürütelim dedi, kimi Türklüğü ile övündü 'canımızı sıkmayın, bizi ayağa kaldırmayın' dedi... Kimileri Filistin halkının onurlu mücadelesine kendi yöntemleriyle destek verdi... İsrail'de de Türklere küfür edildi, Türkiye'de de İsrail'e küfür edildi... Borsayı andıran milliyetçi ve Türklük duygularımız kabardıkça kabardı... Tıpkı İsraili vatandaşların da milliyetçi duygularının kabarması gibi...

Sonuçta ortada karlı çıkan olmadı... Tek karlı çıkan ölüm oldu... Tek karlı çıkan devletlerin birbirlerine karşı sidik yarışları oldu...

Belki burada liberal ukala stratejistlerin yaptığı gibi, derin ve dolambaçlı önermelerden bahsedilebilir. Türkiye'nin yüzünü doğuya dönmelerinden tutalım da, İsrail'in tetikleyiciliğinde dünya savaşının başlayabileceği üzerine... Veya Türkiye'nin sırtını ABD'ye dönüp başka bir dönemin başlangıcından da dem vurulabilir... Fakat bu değerlendirmelerin hiçbirisi, kapitalist sömürünün çarkında ezilen insanları ilgilendirmemektedir... Devletler kendi savaş ve çıkarlarının mücadelesini verirken, insanlar bu toz dumanın arasında boğulmakta, devletlerin şerefsiz oyunlarına maşa olmaktadır... Diğer taraftan sömürü, işkence, katliam bu karmaşada sürmektedir.

İçinde birçok etkeni barındırmaktadır. Devlete karşı itaat, sindirilmişlik, şovenizmin palazlanması ve milliyetçi bir toplumun yeşermesi için birçok dinamik hayata geçirilmiştir... Özellikle dış politika ve "vatan" toprağı sözkonusu olduğunda, bu dinamikler tavan yapmakta, medyanın da körüklemesi ile insanlar kin ve nefret solmaktadır... Bu kin ve nefretin sınırı olmamakla birlikte, beraberinde başka uluslara karşı katliamcı bir havayı da getirmektedir...

Tam bunları ve devletlerin insanları nasıl birbirine öldürttüğünü düşünürken, aklıma İsraili ve dünyanın başka askerleri geldi... O gemiyi basıp insanları öldüren askerlerin içine pompalanan milliyetçi ve katliamcı duyguları

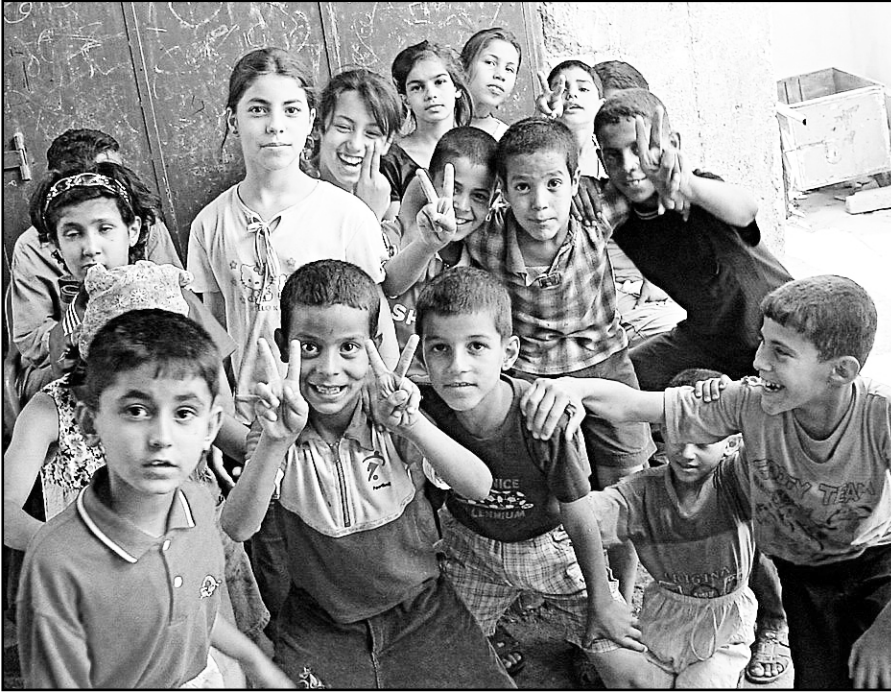
düşündüm... Evet, hepsi genç ve "vatansever"di... Emri alıp, o gemiyeye inmişlerdi.

Burada basit bir mantık yürüttüm... Çok zor soru ve cevaplara gerek yoktu.. Demek ki vatanseverlik, gemi basmalara yolaçtıyordu... Demek ki vatanseverlik dünyayı kan gölüne çevirmeye yetiyordu... Demek ki vatanseverlik karşıdaki insanın ne olduğunu önemsemeden kurşunu üzerine boşaltabiliyordu... Demek ki... Demek ki... Demek ki... Çünkü, İsraili askerler "vatansever"di... Gemilerle gelen insanları öldürürlerse, vatanlarını en iyi şekilde koruyacaklardı. İşin giz perdesi de buradaydı zaten... Devletin çıkarları, toplum çıkarlarına eşdeğer haline getirilmişti... Oysa ki, gerek İsrail devleti, gerekse Türk devleti, yıllardır kendi coğrafyasında dökükleri kanla, yaptıkları katliamlarla, bu işte ne kadar usta olduklarını insanlığa göstermişlerdir. İki devlet de eli kanlı katildir... Kan ve katliam görmeye alıştırmış toplum olarak, böyle durumlardaki "vatanseverlik" duygularımızda aynen devletinkini benzetmektedir.

Tam da burada çubuğu "vatansever" olgusuna bükme iyi olacaktır... Kapitalist barbarlık yarattığı ulus-devletler ile birlikte, insanlığa düşman bir vatanseverlik olgusu geliştirmiştir... İnsanlığı sınırlara hapseden kapitalizm, herkesin vatanseverliğini kendi yaşadığı sınırlara hapsedmiştir.

Tam bu sırada 1911 yılında Emma Goldman tarafından yazılmış yazıyı bir daha okuma ihtiyacı duydum... Okudukça aklıma bugün yaşanan trajedi geldi... Kapitalist barbarlık tarafından yaratılan "vatanseverlik" paranoyası dünyayı felakete sürüklemektedir... İşte o yazıdan bazı alıntılarını paylaşma gereği duyuyorum...

Çünkü ben dünyada insanlar arasında arasında hiçbir sorunun olmadığına

inıyorum... Ben bütün halkların kardeşçe birbirlerini öldürmeden bir yaşam sürebileceğine inıyorum... İsrail, Filistin, Yunan, Türk, Fransız, Kürt, Rus ve saymadığım bütün halkların birbirinin kardeşi olduğunu düşünüyorum... İnsanların en büyük katilinin devletler ve devletlerin hizmetindeki vatanseverlik paranoyası olduğunu düşünüyorum...

Savaşlar çıkararak, denizleri aşmış, binlerce insanın canını alan bir azrailidir devletler... Haddi hukuku yoktur... Kendi çıkarına ters düştüğü anda öldüreceği insanlar için hemen senaryoyu hazırlar... Tanklar, uçaklar, bombalar, askerler ve en keskin "vatansever"ler sıraya girer... Hepsi "düşmanı" saydığı ülkeye yollar... Sonra olan olur... Ölüm, açlık, sefalet...

Burada sözü Emma Goldman'ın yazısından alıntıya bırakıyorum:

"Vatanseverlik nedir? Bir kişinin doğduğu topraklara, çocukluğunun anıları ve umutlarının, hayallerinin ve özlemlerinin bir arada toplandığı yere duyduğu sevgi midir? Çocuksu bir naiflikle, bulutların akışını seyrettiğimiz ve kendimizin de neden öylesine yumuşakça uçamadığımızı merak ettiğimiz yer midir? Milyarlarca parlayan yıldız sayıp, ruhlarımızın derinliklerine işleyen "gözümüzün nuru"? Kuşların müziğini dinleyip, onlar gibi uzak diyarlara uçmak için kanatlarımız olmasını dilediğimiz yer mi? Ya da annemizin dizlerinde oturup, büyük zaferlerin ve efsanelerin hikâyeleriyle kendimizden geçtiğimiz yer midir? Kısacası, her santimetre karesinin güzelliği ve eşsiz mutluluk, zevk ve

oyun dolu çocukluğumuzu temsil ettiği yere duyulan aşk mıdır?

Eğer vatanseverlik bu ise, bugün pek az Amerikalı'yı vatansever olarak adlandırabiliriz; çünkü, oyun mekânları artık fabrikalar, değirmenler ve madenlere dönüşmüştür. Kuşların müziğinin yerini ise, sağır edici makine sesleri almıştır. Artık büyük zaferler ya da efsanelerle ilgili hikâyeler de dinleyemeyiz çünkü annelerimizin öyküleri acı, göz yaşı ve kederi anlatmaktadır.

...

Gerçekten de kibir, anlamsız gurur ve egotizm vatanseverliğin ayrılmaz bileşenleridir. Açıklayayım. Vatanseverlik dünyamızın her biri demir parmaklıklarla çevrili küçük noktalara bölünmüş olduğunu söyler. Bazı özel noktalarda doğma şansına sahip olanlar herhangi bir diğer noktada ikâmet edenlere göre kendilerini daha üstün, asil ve akıllı görürler. Bu yüzden de o seçilmiş noktada yaşayanların, üstünlüklerini diğerlerine göstermek amacıyla kavga etmek, öldürmek ve ölmek gibi görevleri vardır.

...

Gerçekten de Carlyle'ın söylediği gibi, "Savaş, kendi savaşlarını vermeyecek kadar korkak olan iki hırsızın kavgasıdır; bu yüzden de bir köyden ve bir diğerinden oğlanları alıp onlara üniformalar giydirir, onları silahlandırır ve karşılıklı olarak vahşi canavarlar gibi kaybetmelerine izin verirler.

...

Yüzyıllardır toplumları köleleştiren güçler, onların psikolojileri üzerine de kapsamlı çalışmalar yapmışlardır. Genellikle insanların umutsuzlukları, kederleri ve gözyaşlarının, tıpkı çocuklar gibi küçük bir oyuncakla zevke dönüştürülebileceğini bilirler. Ve o oyuncak ne kadar ihtişamlı bir şekilde giydirilirse, renkleri ne kadar canlı olursa çocuk için de o kadar çekici olacaktır.

Bir ordu ve bir donanma insanların oyuncaklarını temsil eder. Onları daha çarpıcı ve çekici kılmak için, bu oyuncakların sergilenmeleri için yüzlerce ve milyonlarca dolar harcanmaktadır. Birleşik Devletler hükümetinin bir donanma filosunu donatıp Pasifik sahiline, her Amerikalı'nın ABD'nin gurur ve zaferlerini hissetmesi için göndermesindeki amaç da buydu. San Francisco şehri, filonun eğlendirilmesi için yüz bin dolar harcamıştı; Los Angeles altı bin; Seattle ve Tacoma ise yaklaşık yüz bin dolar. Filoyu eğlendirmek için mi dedim? "Cesur oğlanlar" yeterli yemeği bulabilmek için isyan etmek zorundayken, birkaç üst rütbeli subaya içki içirip, yemek yedirmek için. Ülkenin dört bir yanındaki kadın, erkek ve çocukların sokaklarda açlık çektiği; yüzlerce işsiz insanın emeklerini her fiyattan satmaya hazır bir durumda bekledikleri bir zamanda havai fişekler, tiyatro partileri ve toplantılar için tam iki yüz altmış bin dolar harcanmıştı.

...

Biz Amerikalı'lar kendimizi barış sever insanlar olarak tanımlarız. Kan dökülmesinden ve şiddetten nefret ederiz. Gene de uçan makinelerden savunmasız köylülerin üzerlerine dinamit bombaları atabilme olasılığı da bizde haz spazmları yaratır. Ekonomik gereklilikten dolayı, bazı endüstri patronlarını durdurmak için kendi hayatını riske atan herhangi bir kişiyi asmaya, elektrikli sandalyeye oturtmaya ya da linç etmeye hazırızdır. Kalplerimiz Amerika'nın dünyanın en güçlü ülkesi olması ve eninde sonunda diğer bütün ülkeler üzerine kendi demir ayaklarını çakacağı düşüncesinin heyecanıyla çarpar.

İşte vatanseverliğin mantığı budur."

KARA KALEM

İNSANLIĞA BİR AŞAĞILAMA DAHA...GDO

E. M. Cioran 21. yüzyıl başlarını görseydi kesinlikle intihar ederdi. O, şöyle diyordu : “Kendi hayatıma son verme özgürlüğüm olduğu için yaşıyorum”. Günümüz şartlarında bunu bile seçemiyoruz. Grip kelimesinin başına bir hayvan ismi getirip piyasaya sürüyorlar, sonra binlerce insan -hatta hayvan- telef olup gidiyor. İntihar edelim demiyorum çünkü şunu biliyorum ki, buna yalnızca “iyi” ve “yaşamayı gerçekten seven” insanlar cesaret edecek ve böyle olursa bu dünya “onların” oyun bahçesi olmaya devam edecek... Seçerek yaşamadığımız bu dünyada, ölümü de seçmeden ayrılacak mıyız? Birileri bizim hayatımızı en ince ayrıntısına kadar düşünüyor, acaba çok mu nankörüm? ya da fazlaıyla gerçeğe bulaştım! Onlar bizim sebepsiz -kendilerince sebepli- ve bizim için yeterince anlamsız, boş-ölümlerimizle yaşamalarını yaşam katacaklar. Gebermemiz için ya virüs salıyorlar -Bunu büyük ilaç firmalarıyla anlaşmalı yapıyorlar tabii- ya da zamanla bizi öldürecek köle edecek şeyler keşfediyorlar... GDO (genetiği değiştirilmiş organizmalar) da bunlardan biri. Özet olarak şunu diyebilirim ki;

Bir canlının gen diziliminin değiştirilmesi ya da ona kendi doğasında bulunmayan bambaşka bir karakter kazandırılması yoluyla elde edilen canlı organizmalara “Genetiği Değiştirilmiş Organizmalar”, kısaca GDO adı veriliyor. Bir canlıdan diğerine gen aktarımı, bir çeşit kesme,yapıştırma ve çoğaltma işlemi olup, genetik mühendisleri tarafından uygulanıyor. Aktarılacak gen önce bulunduğu canlının DNA sından kesilerek çıkarılıyor.Sonra vektör adı verilen taşıyıcı virüs ile bu gen DNA molekülüne yapıştırılıyor. Frankeştayn Gıda olarak da nitelenen GDO’lar bugün kolera bakterisini geni taşıyan yonca, akrep geni taşıyan pamuk, tavuk genli patates,balık genli domates gibi gıdalar şeklinde karşımıza çıkıyor. İnsanlık bugün doğal çeşitliliğe zarar vererek tür zenginliğinin yok olmasına yol açan GDO ların çeşitli yollardan yayılarak yeni Frankeştaynlar yaratma tehlikesiyle karşı karşıya. Canlılar üzerinde yapılan bu değişiklikler; canlı sağlığı,biyolojik çeşitlilik,ekolojik dengenin bozulması,ekonomik bağımlılık,canlıların yaşam hakkının elinden alınması ve canlılar üzerinde mülkiyet hakkı tanınması açısından önemli tehdit ve riskler taşımaktadır. Yaşam bütündür ve canlı organizmalar (maikroorganizmalar,bitkiler,hayvanlar ve insanlar), milyonlarca yıl boyunca bu güne geldiler. İnsanlığın da yaşamsal ihtiyaçlarının kaynağı olan bu zenginlik, dengeli bir alış-veriş ve ekolojik bütünün her bir unsuru (tüm canlılar, toprak,su,güneş,ay,hava vs.) ile etkileşim içinde gelişerek çeşitlendi.

Bu değişim, doğal olmayan yollarla ,sadece belli noktalarda hızlandırılrsa ne olur?

GDOların Tehdit ve Riskleri

1.Biyolojik Çeşitlilik, Tarımsal Biyoçeşitlilik ve Doğal Dengeye Etkileri

Yerel türler tehdit altında.Yaşam bir bütündür ve gen halkarındaki en küçük bir değişiklik beslenme zinciri yoluyla bütündeki diğer parçaları da etkiler.

Sonuçta insan, hayvan,bitki,mikroorganizmalarda yapılan herbir değişiklik bütünün bir diğer parçası olan tarımsal biyoçeşitliliği, yani sağlıklı beslenmenin temeli olan gıda çeşitliliğine etkileyecektir. Hastalık ve diğer zararlılara karşı dayanıklı olması için genleriyle oynanmış bir buğday türünün belki verimi yüksektir ama, bir hastalık ya da zararlı sa-

yesinde o türün yok olması ve dünyada artık başka bir buğday yetiştirilmediği için buğday irkinin tamamen ortadan kalkması gibi bir felaketi beraberinde getirebilir.Modern tarım yüzünden zaten çeşitliler çok azalmış durumdadır. Asya’da mevcut 140 bin çeşitten sadece 6 sı ekili toprakların %70 ini kaplıyor. Azalan çeşitler ise tamamen GDO tehdidi altındadır. Çünkü GDO ların aktarılmış genleri çevresinde geleneksel yöntemle üretilmiş ürünlere geçebilmektedir. Arılar, kuşlar, böceklerle rüzgar gibi tozlaşmayı sağlayan etkenler GDO lu polenleri komşu tarlaya taşıyor ve oradaki üründe de genetik değişikliğe yol açıyor. “GEN KAÇIŞI” adı verilen bu bulaşma sonucu yaşamın sürdürülebilirliği açısından büyük önem taşıyan bitkiler tek tipleşmekte ve doğal çeşitlilik azalmaktadır. Milyonlarca yılda oluşan türler 5-10 senede yok olmaktadır. Birkez gen aktarımı başlatılınca genetiği değişmiş ürünün, genetiği değişmemiş ürünlere bulaşması -ileriki nesillere de aktarılacağından- önlenemez hale gelmektedir. Yararlı böcekler yok oluyor. Zararlı böcekler karşı dayanıklı olmalarını sağlamak için bazı bitkilere aktarılan toksin (zehir) karakterli genler o böcekleri yiyen yararlı böcek türlerinin de yok olmasına neden oluyor. Ayrıca yabani ot ilacına dayanıklı genler aktarılmış bir ürünün yetiştigi tarlaya ertesi yıl farklı bir ürün ekildiğinde, tarlada kalan geçen yılın GDO lu ürünü yeni ürün için yabancı ottur. Ancak eski GDO lu yabani otlara dayanıklı olduğundan çiftçi için büyük sorun yaratıyor ve yeni ürüne şans tanımıyor, onunla mücadele etmek imkansızlaşıyor. (Yabancı otlara doğru gen kaçışı nin kolza ve pancarda belirginleşmesi Fransa Tarımsal Araştırmalar Ulusal Enstitüsü’nün (INRA) yabani otlara dayanıklı tüm kolza varyetelerini stoktan çıkarılmasına neden oldu.)

İNSAN SAĞLIĞINA ETKİLERİ

GDO lu bitkiler yüksek allerjisi taşıyor. Allerjenler, genetik mühendisliği yoluyla bireylerin güvenli olduğunu düşündükleri için tüketmekte sakınca görmedikleri besinlere de aktarılabilir. Bu durumda birey allerjisi taşıdığı bilmediği besini tüketerek kendini riske atabiliyor. (11 Aralık 2003’te Rusya’da bir gurup bilim adamı son üç yıl içerisinde allerji belirtisi gösteren hastaların sayısında 3 kat artış olduğunu ve bunun altında yatan nedenin Genetiği Değişmiş Ürünler’in (GDÜ) tüketimi olabileceğini açıkladılar.-Traavik

ve Smith, 2004) GDÜ lerin ekonomik olarak getirdiği en büyük sakıncalardan biri bu ürünlerin patent hakkının tüm dünyada birkaç çok uluslu şirketin elinde olması.Bu çalışmalarını yapan şirketler en büyük kazançlarını patent bedeli tahsil ederek sağlıyorlar.Çiftçi terminatör genlerle kısırlaştırılan tohumları her yıl yeniden almak beyana kalıyor. Bu da çiftçiyi çok uluslu tohum üreticisi şirketlere bağımlı kılıyor. Dünyanın önde gelen GDO üreticisi firmalardan tohum alan çiftçilerin ürünlerinin verdiği yeni tohumları tarlalarına ekme hakları yok.

HANGİ ÜRÜNLER GDOLU OLABİLİR?

Pek çok GDO lu ürün var; **Mısır, patates, domates, pirinç, soya, buğday, kabak, balkabağı, ayçiçeği, yer fıstığı, bazı balık türleri, kolza, kasava, papaya.** Bunların dışında çalışmaları devam ettiği ürünler var; **Muz, ahududu, çilke, kiraz,ananas, biber, kavun, karpuz, kanola. Türkiye’de Denetim Yok!**

GDO lu tohum yasaklanmış olsa da bu tip ürünlerin ithalatının kontrolü yok ve girişler sadece beyana dayalı... GDO içeren ürünlerin Türkiye’ye ithali serbest.

Ve bu canlı terörünün başını iki büyük şirket çekiyor MOSANTO ve CARGILL. GDO’nun insanları kısırlaştırmasına da çok güzel bir çare düşünmüş piç kurusu abilerimiz. İnsanlar bu sayede, tüp bebek yöntemine yönelip çocuk sahibi oluyorlar ama bitkilerin genleriyle oynayanlar çocuklarımızın genleriyle de oynayabilirler ve bunu yapmaya çalışıyorlar da... İnsan Genomu (gen haritası) projesi adı altında, geleceğin kölelerini nasıl yetiştireceklerini düşünüp geliştiriyorlar. İstedikleri gibi insan yaratabilecekler. Daha doğrusu insan üretecekler.. sizin çocuklarınızı.. sizden bağımsız.. Görünürde bilimde devrim gibi görünüyorsa da bilimin kimlerin elinde ne için kullanılacağını düşündükçe herşey boka sarıyor... Unabomber’ı anarak onun bir sözünü hatırlatayım; “Teknolojinin, çocuklarımızı zarar verdiğini düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Asıl zararını onların genleriyle oynadıklarında göreceksiniz.”

Bu dünyanın onların oyun bahçesi olmadığını gösterelim!

GDO’ya ve HUMAN GENOM projesine HAYIR!

*** ANTi - PAN ***

Genel illegalite kavramı

Kurumlar ve medya tarafından çarpıtılmış veya susturulmuş bilginin açıkça yayılması “illegaldir”. Kati bir yasaya (“Devlet sırrı” tarafından korunan bilgi durumu haricinde) ters düşmez, ancak Devlet’in sosyal kontrolünün ve yasayı zorlanma yönetimine ters düşer.

Bu nedenle, sanki Devletin baskıcı organizmalarının kati bir yasayı çiğneyen bir hareket tarzına benzer ölçüye dikkatini çeken geniş çaplı bir faaliyet var olur.

Belli anlarda bilginin dolaşımı bir çok eylemin, en azından (çok olmasa da) yasa tarafından suç olarak tanımlandığı gibi, Devlet kontrol projelerine çok zarar verici olabilir.

Bundan şu çıkarılır ki; illegalitenin formal çizgisi ile “gerçek” olan arasındaki farklılık iktidarın baskıcı projelerine göre değişkenlik gösterir.

Böylelikle Devlet ve sermaye hem ulusal hem de uluslararası olarak kati yasalara (verilen olgulardaki yasa fiiliyatı) çok fazla başvuru yapmayarak ancak belirli anlarda sadece böylesi fiili bir baskıya dönüşen girift kontrol ve ikna pratiğiyle illegalitenin sabitlenmiş sınırlarını -ya da bir legallik sınırını tercih ederseniz-belirlemektedir.

Siyaset/legalite ilişkisi

Temelde, tüm politik eleştiri legalitenin koşulları içindedir. Aslında, bu, sermayenin çelişkilerinin ve Devletin aşırı katı yönlerinin belirlemiş olduğu ertelemelerin ve kusurların üstesinden gelmesine izin vererek kurumsal bünyeyi kuvvetlendirmektedir.

Ancak hiç bir politik eleştiri Devletin ve sermayenin mutlak olumsuzlamasına ulaşacak kadar ileri gidemez. Eğer öyle olsaydı—anarşist eleştiriyle birlikte olduğu gibi—bu sosyal bir eleştiri meselesi olurdu, bu nedenle kurumsal bünyeye yapıcı bir katkı olarak değerlendirilemez ve sonuç olarak -aslında- “illegal” olurdu.

Politik ve ekonomik güçler arasında mükemmel bir dengenin sosyal, hatta radikal, anarşist bir eleştirinin kolaylaştırıldığı ve eleştirinin yeniden canlandırıldığı, sosyal ve politik şartları ortaya çıkarabilir. Ancak bu ciddi anlamda “illegal” eleştiri içeriğini tahrif etmez.

Diğer taraftan, bütünüyle yasanın dışına düşen bir hareket tarzı bile belirli politik şartlar ışığında başka türlü değerlendirilebilir. Örneğin, savaştı bir partinin silahlı mücadelesi şüphesiz illegal bir hareket tarzıdır, ancak belirli bir anda Devlet ve sermayenin yeniden yapılanması ve iyileşmesi projesi için işlevsel hale gelebilir, savaşan parti ve Devlet arasında nihai bir anlaşma imkansız değildir (ikincisi kapitalizmin imtiyazlarının garantörlerinin kisvesinde).

Savaşan bir partinin kendisini, biçimden farklı, içerikte aynı olan iktidar yapısını istikrarı bozan iktidarın mantığında inşaa etmeye adanmış olduğunu görmek çok da saçma değildir. Bu tür bir projenin, askeri çatışmanın daha fazla devam edemeyeceği çünkü orta vadede bir çıkış olmadığı için anlaşmak zorunda kalacakları eninde sonunda anlaşılacaktır. 1970’lerde İtalya’daki hareket içerisinde tartışılan genel af, bu olası anlaşmalardan biridir. Diğer biçimler sosyal demokrasi tarafından gerçekleştirilen iyileştirmelerin ışığında tasavvur edilebilir. Dün eski iktidar yapısını ele geçiren bütünüyle yönetebileceklerine ikna olanlar için tek olası çözüm olarak görülen şey askeri yenilginin sonucu olarak birlikte yaşamaktır.

Gördüğümüz gibi, basit anarşist eleştiri—radikal ve kesin—her zaman “illegaldir”, savaşan partilerin silahlı mücadelesinin bazen “ilegalitenin” alanına girebilse bile. Bu bir kez daha “bocalayan” legalite kavramını ve Devlet’in bunu kontrol koşullarına uydurma niyetini ispat etmektedir.

Kontrolün icrası

Baskı araçları, böylesi bir baskıyla doğrudan bağlantılı en asgari kısımdadır.

Bir çoğu önleyici kontrol araçları olarak işlev görür.

Bu, sonuç olarak tüm potansiyel illegalite biçimleri ve tüm farklı hareket tarzları üzerinde—bir dizi önlem yoluyla—bir etkiye sahiptir. Potansiyel illegalite, olası bir çıkışı hesaplamak için sansürün uzağı görebilmesine izin vererek bugün yasa içindedir. Aynısı, bugün öğrenme veya merakın olası bir objesi ama gelecekte sosyal altüst oluşun gerçek tehlike nedenleri olan “farklı” “sapkın” bir davranışı (konsensüs üretenlerin dayattığından uzak bir hareket) tercih eder.

Bugün, kontrolün icra edilmesi verinin toplanmasına dayanmaktadır: davranış, sapıklık, lezzet, ideoloji, eylemler vs. Olası en büyük veri miktarı ve nisbi ayırıcılığı kapsamlı bir kontrol projesinin köklerinde bulunur. Bu unsurlar olmadan son söylenen olmayabilir, çerçevesi çizilmiş olabilir ve kontrolün daha geniş, katılımcı perspektifinde çok fazla güvenilir olmayabilir.

Gizlilik uzamı

Bazılarının düşüncesinin -bunun anlamsız olduğunu iddia edenler-aksine, ben gizliliği, devrimci eylemin zaruri unsurlarından biri olarak görüyorum..

Fakat bu kavram incelenmelidir.

Öncelikle birilerinin gizli eylemin neticesindeki gizlilik üzerine düşündüğü fikir incelenmelidir.

Gizlilik, ayrıca orta ölçekli mücadeleye yöneltilmiş karşı bilgi faaliyetinde vazgeçilmezdir. Esasen orta ölçekli bir mücadele, örneğin, bir fabrika işgali, anarşistlerin “gerçek” hedefi değildir, fabrika işgali gelişebilecek sonuçların ardından gelir. Bu sonuçlar karşı bilgi çalışmasında öngörülemmez ve dar anlamda orta ölçekli bir eylemin parçası değildir. Fakat öncelikli, acil bir ihtiyacı karşılaması için ancak mücadeleye katılanlar tarafından sadece zorlukla kavra-

nabilen ardışık bir aşamaya aittir.

İkincisi, baskıcı güçlerin mücadelemizin her cephesinden—karşı bilgi aşamasından ardışık olana— haber alacağını hafife alsak bile, düşmana olabildiğince az bilgi vermenin metodunu kabul etmemek için neden yoktur. Bir şeyleri günün ortasında yapmak, polislin kullanması için herşeyin açıklamasını sağlayacağımız anlamına gelmez. Mesela, aynı anda farklı yerlerde bir çok eylemin yapıldığı bir durum üzerinde düşünün. İletişim safhasına (broşürler, afişler, gazeteler, vs.) özen göstererek, polislin bu eylemler arasında herhangi bir ilişki olduğunu keşfetmesini zorlaştırabiliriz. Bu baskılayıcı eylemi geciktirmek için basit bir tedbir meselesidir.

Birinin kendisine dikkat ve öngörü eğitimi vermesi, bu yüzden, hangi eylemi gerçekleştirmeye niyetleri olursa olsun her devrimci için esastır. Eğer bunu bir an durup düşünürsek, yalın biçimde bir broşür yazdığımızda bile, baskı durumundan kaçınmak için kullanılması gereken koruyucu teknikleri kolaylıkla hesaplayabiliriz.

Diğer taraftan, bu tekniklerin bilgisi, daha sonrasında pişmanlık duyulabilecek riskin basit bir kalem veya fikir hatası değil hesaplanmış bir risk haline gelmesinin önemli olduğunu göz önünde tuttuğumuz uygun zamanlarda horgörme veya suçlama araçlarını kullanmamızı sağlar.

Görebileceğimiz gibi, gizliliğin uzamı geniştir ve gizlilik alanının ötesine geçer.

38

Anarşist hareket ve gizlilik problemi

Anarşist hareketin doğası gereği gizli bir hareket olmadığını söylemek anlamsızdır. Toplumun radikal dönüşümü için unsurlar açısından zengin ve karmaşık devrimci bir hareketin, herkesin kendi fikri üzerinde düşünmek için şansa sahip olması için gün ışığında farkına varılan bir müdahaleden başka bir şey olduğunun düşünülmesi zor değildir.

Anarşist hareketin arada sırada gizliliğe döndüğü gerçeği, özellikle belirli bir ülkede değiştirilmiş tarihsel ve politik şartlara bağlıdır.

Ancak bu anarşist hareketi önceden tedbir alan politik ve devrimci faaliyetini geliştirmesinden alıkoyamaz. Bu ayrıca sosyal mücadelelere katılım ve propagandayı hedeflemeyen daha fazla spesifik faaliyeti geliştirir, fakat açıkça ilkiyle çelişmeyen farklı hedeflere sahip olarak. Evvela, mücadele için gerekli araçları bulma problemi. İkincisi, sömürü ilişkilerine aktif bir şekilde katılan hedef ve kişilere saldırılar ve benzeri.

Bu tür bir faaliyetin geri kalanından “farklı” veya “ayrı” olduğu düşünülemez. Bu yönleriyle ilgili olduğu kadar söz konusu görünen gizlilik ihtiyacı, gizliliğin olanaksız olduğuna inanların bütün bu faaliyetin terk edilmek zorunda olduğu sonucuna ulaşmalarına, bu yüzden herşeyi araçların acı bir derecede yetersizliğine ve basit ilke bildirimlerine indirgemeye devam eden bir potansiyele kurban edilmesine neden olur.

Teknoloji ve gizlilik

Düşmanın üstüne titrediği kuvvetli teknolojik araçlar gizliliği gerçekten im-

kansız mı kılar?

Bu soru, fantastik ve abartılı bir bakış açısına ve teknolojinin olası kullanımına yönelik bilgi eksiliğinden dolayı geçtiğimiz bir kaç yılda yaratılmış zihin bulanıklıklarına yöneltilmektedir.

Herşeyde olduğu gibi, bir kaç yılda bir zamanlar tutkulu bilim kurgu okuyucuları olan bir çok yoldaşı büyülemiş bilgisayarları, otomatik dinleme merkezleri, lazer ve radarlarıyla vs. teknoloji hakkında kimsenin en küçük bir fikri bile yok. Böyle bir okumada ulaştıkları keyife, çoğu kez gerekli temel bir hazırlık olmadan bugünün en büyük teknoloji olanaklarının daha az veya daha fazla uzman gazete söylentilerini (çoğu zaman “skandal”) okuyarak ulaşılabilir.

Bugünün teknik buluşlarının iktidarın eğilimi olduğu baskıcı potansiyeli hafife almaya çalışmıyoruz. Sadece bazı şeylerin tedbirle söylenmesi gerektiğini anlatmak istiyoruz. Yoksa insanların baltalayıcı enerjisini ve tabutunuzun çivisini çakmanıza katkıda bulunmalarını önlemekten başka bir sebepten değil.

Bütünsel kontrol, iktidarın büyük Leviathan çağından bu yana devraldığı bir hayaldir. Aslında bu imkansızdır. Temel engel kontrol mekanizmalarına ilişkin teknik yeterliliğin, yeteri kadar olmaması ve hatta bunun işlemlerini sağlama görevine sahip olanların kısıtlı olmaları değildir. Genişlemeye çalışan kontrolün sınırı, her kim kontrol ediliyorsa onun beynine nüfuz etmek zorundadır. Öyleyse gerçek kontrolcü polis, hakim veya gardiyan değil, kendisini kontrol eden kişinin kendisidir.

Kontrolün özgürlüğe karşı direnişi inşa

ederek, yıkıcı mücadeleye ve özgür düşünceye engeller koyarak kontrol ettikleri kişinin kültürüne girmeyi planladığını her kim olursa farkına varır. Bir kere gerçekleştirildiğinde, bu kendi eylemlerini ve düşüncelerini tenkit eden kontrol altına alınmış kişi olacaktır. Son olarak, üçüncü bir aşamada kontrol altına alınmış kişi, biriken veri için teknolojik merkezlerin ve bilginin detaylandırılmasına katkıda bulunarak genişleyen kontrollü mükemmelleştirmeyle meşgul olacaktır.

Maksimum seviyedeki kontrolü tasavvur edilebilir kılan bu katılım, sadece ilk iki seviyenin içselleştirilmiş olduğunda (bize bir düşünme biçimi şeklinde nüfuz eden kontrol ve düşman olarak görünen kontrol) mümkün olacaktır. Üçüncü seviye, sermaye için mevcut ve geleceğin kapitalist birikiminin temelini teşkil eden bilginin zenginleştirilmesine halen devam eden katkı ne kadar çok olursa olsun “makinenin” işleyişine katılmak olarak görülmemelidir.

Böyle bir perspektifte, kültürel entegrasyonun yayılma süreçlerinden korunan veya kontrolün erimlerinden çıkarılan bir bölüm açıkça her araçla savunulmak zorundadır. Hatta gizliliğe dayanan dikkat dağıtan tekniklere başvurarak savunulmak zorundadır.

Bu gibi tekniklerin olası olduğunu inkar edenler öyle yaparlar çünkü onlar bu teknikleri geçen günlerin entikaları ve romantik saçmalıkları olarak görüyorlar. Ama öyle değildir.

Elbette, herhangi bir iletişimin bir kaç hattan fazlasının herhangi bir bilgisayar tarafından kolaylıkla deşifre edilebildiği basit bir nedenden dolayı sadece Bakunin ve Malatesta'nın kullandığı türden olmayan şifreli bir kodla gönderilen mesajlara güvenmek saçma olurdu. Ancak Bakunin ve Malatesta'nın kodları (bir kaç kelimelik mesajlar) bile halen geçerlidir ve her hangi bir bilgisayar tarafından deşifre edilemez çünkü çeşitli karakterleri oluşturması için gerekli sıklığa sahip değildirler.

Burada kodlanmış mesajlar meselesini tartışmıyorum, belirli bir zamanda bir devrimcinin düşmanın kendilerini bilmelerini istemedikleri bir iletişim biçimini gerçekleştirmeye zorlanabileceklerini kimsenin aklından çıkarmaması gerektiğini söylüyorum. Böyle bir şeyin -şayet mesaj kısa ise- mümkün olduğunu ve dünyada en basit kodları bile kırabilen bir teknolojinin olmadığını da bilmek demektir.

Baskıya neden yol açalım?

Gizliliğin imkansız olduğu fikrinde olanlar tüm anarşist ve devrimci eylemin maksimum derecede halka duyurulması gerektiğini iddia ederler. Misal, onlara göre tüm anarşist örgütlere üye olanların listelerinin halka duyurulmasında bir tuhafılık olmayacaktır (FAI ile başlarsak, [İtalya Anarşist Federasyonu]: bu yoldaşlar kesin olarak o örgütün üyelerinin isimlerini yayınlamaktadırlar).

Tümüyle soyut bir seviyede bunda tuhaf bir şey yoktur. Ancak pratikte böyle bir fikre karşı bir çok itiraz baş gösterir. Birincisi, baskıya neden açık kapı bırakalım? İkincisi, eğer anarşistler belirli baskıcı bir perspektif içerisinde tolere ediliyorlarsa, yarın bu daha kötüye dönüşebilecekleri ve o zaman polisin mevcutta görevlerini kolaylaştıran iyi hazırlanmış listeleri elinde olacaktır. Polislik mesleklerinde neden onlara yardımcı olalım? Elbette ki, bir çok yoldaşın ismi önceden biliniyordu, ama bir çoğu bilmiyor ve polis onları bulmak için elinden geleni yapmaktadır. Bazı masum ruhlar kendilerine gün ışığında meydana gelen hareketin çalışmalarına, polis niye musallat olsun diye soracaklardır. Biriken veri; bugün, yarının baskısı için kullanışlı olacaktır.

Gizliliğin işlevi

Kontrolün sadece baskılayıcı bir gerçek olmadığı ve ayrıca çoğu kez katılımcı olduğunda, gizlilik problemini başka türlü değerlendirmek mümkündür.

Temelde “katılımımız” kesinlikle gerçek kontrolü onaylamakla sonuçlanabilir. Eğer işbirliği yapmayı reddedersek, eğer üretimin teknolojik yönetiminin, dolayısıyla iktidarın dışında bırakılacak olanların özel kullanımı için dil gibi araçlarla getto kültürünün yaratımını engellersek, o zaman gerçek kontrol mümkün olmayacaktır.

Devletin, kontrolden yoksun olan en az bir alan olduğu izlenimini vermek için sözüm ona “uygulanmayan kontrolünün” yani başvurmadığı kapasitesinin -aynı zamanda önleyici- hangi kenarları tuttuğu dikkate alırsa bu çok büyük bir problem değildir. Özet olarak, bu alan var olabilir veya olmaz. Bu daha henüz bütünselleşmemiş bir sosyal kontroldür. Hatta bizden önce kararlı gibi görünenler, misal hapishaneler halen tamamlanmamış bir kontroldür. Bunu kontrolün ölçüsünün sorgusu değil, kontrolün kendisinin niteliğinin sorgusu takip ediyor.

Yıkıcı hareket tarzında gizliliğin işlevi, bu yüzden Devletin kusursuz kontrol hedefiyle aktardığı değerleri ve dili içselleştirmekten kaçınarak bu katılımı reddedebilmektir.

Kaynak: Pantagruel
Çeviri: k.u.

<http://pantagruel-provocazione.blogspot.com/search/label/Considerations%20on%20illegality>

Pembe-Kara Kuvvetleri, Pittsburg Onur yürüyüşünü ele geçirdi

Bıçak çantadan çıktığında...
"Bir kadın tecavüzcüsünü öldürdü-
ğünde, bu eylemin sonucunda bir
katil ve bir kurban yoktur, bir tarafta
ölü bir şahıs, diğer tarafta da özgür
bir insan vardır."

Onur yürüyüşü bu günlerde Pittsburg (A.B.D)'taydı. Devlet ve şirketlerin sponsorluğunda, polise fahişelik yapıyordu, festival patriyarkal, seksist, trans/queer dışlayıcı ve cinsiyetçi, anaakım, ağırlıklı olarak cinsiyet değiştirmeyen erkek gey topluluğuyla birlikte organize edilmekteydi.

HOMOFOBİYE VE ATAERKİYE KARŞI

Pittsburg'taki "queer"ler, buradaki queer topluluğunun diğer yüzünü göstermek istediler. Bu yüzden onur yürüyüşünün içinde pembe ve kara blok oluşturmak için plan yaptık, festivalin şirketleşmiş doğasına katkıda bulunmayı ya da kayıt yaptırmayı reddettik.

Yürüyüş günü, halkın bir kısmı bazı haç yalayıcılarının, queer karşıtı mesajlarıyla festivali protesto ettiğini farkettiler. Kendilerini hesapta, "Hiçbir zaman -gerçek bir adam- olma" olarak tanımlayan grup içindeki gendekueer Hristiyanlar'dan gelen şikayetlere rağmen bir şekilde iş pişirildi. Hristiyan protestocuların queerleri durdurma girişimi başarısızlıkla sonuçlanırken, onur yürüyüşü başladı. Kara ve pembeler şans eseri öne sürüldü, doğruca üstünde kötü çalışma koşullarıyla ünlü Macy'nin logosu olan gökkuşağı bandanalarını ücretsiz olarak dağıtan Macy'nin işçilerinin grubunun arkasına. Pembe ve siyahlar içindeki Queerler ve mütefikleri "Stonewall bir İsy-A-ndı" yazan güçlendirilmiş pankart ve "mutlu gibi -gay- değil, siktir! gibi (öfkeli) queer", "anarşi aşıklar içindir", "devletin ırzına geç", "Queer özgürlüğü hemen şimdi", "Queerler ayaklanıyor" ve "Hrc, benim avukatım değildir" yazılı dövizler taşıyarak yürüyüşe geçtiler.

Grup daha sonra yüksek sesle şarkı söylemeye başladı. Şarkı sözlerinden bazıları;

"Queeriz, buradayız, alışverişe gitmiyoruz!" , "2-4-6-8 anal seks cidden güzel!" , "Queerler evet! Macy's(Çok uluslu bir şirket) Hayır! Bu şirket bokları gitmek zorunda!" , "Homofobikler saldırdığında, queerler şiddetli saldıracak!" , "Cinsel organların gökkuşağını destekliyoruz"

Yürüyüşün önünde kaldık ve şirket pankartlarını ve üyelerini yürüyüşün tamamen dışına attık. Bir Macy's işçisi -bloktan- birisini itip dallama derken, diğeri de yürüyüşün "sevgi ve kabul" yürüyüşü olduğunu anlatmaya çalıştı. Blok "Buradayız, queeriz. Anarşistiz ve sizi perişan edeceğiz!" diye bağırarak geriye doğru itti. Yürüyüşün sonunda, "Delta Vakfı"ndan birisi ve Yürüyüş organizatörlerinden birisi pembe-kara bloğu şiddetle ve gelecekteki etkinliklerden atmakla tehdit etti.

Ama, endişelenmeyin. Gelecek yıl burada olacağız.

Diyadin (Haziran) - Kadın intiharları durmak bilmiyor. Ağrı'nın Diyadin ilçesinden bir intihar haberi daha geldi. Son 2 hafta içerisinde Diyadin'de intihar edenlerin sayısı 5'e çıktı. Diyadin'de son günlerde intihar vakaları giderek artıyor. 2 hafta içerisinde 4'ü kadın, 1'i erkek 5 kişi ilçede intihar etti. Artış gösteren intiharlar nedeniyle ilçe esnafı da kepenk kapatma eylemi yaptı.

Şanlıurfa (Haziran) - Urfa'da üniversite yurdunda kalan genç kadınlara, fiziksel ve sözlü tacize uğradıkları için gerçekleştirdikleri eylemde polis de hakaret ve küfür etti. Emniyet, "Burası Urfa, burası erkek yeri bilmiyor musunuz? Siz de ona göre gezin..." diyen polisler hakkında harekete geçmek için yazılı şikayet bekliyor!

İstanbul (Mayıs) - Şişli'de bir travesti, sokak ortasında boğazı kesilerek öldürüldü. Olay sonrası kaçan zanlı, kovalamaca sonucu suç aleti bıçakla birlikte yakalandı.

İzmir (Mayıs) - Pembe Hayat LGBTT Dayanışma Derneği üyesi 5 trans aktivistin, Ankara'da polis şiddetine maruz kalmaları ve gözaltına alınmaları, Ankara, İzmir ve İstanbul'da bugün (18 Mayıs) akşam saat 18:00'de eşzamanlı protesto edildi.

Alfredo M. Bonanno

Filistin Aşkım Benim

Filistin Aşkım Benim
Alfredo Maria Bonanno

Giriş

Kanlı olayların tüm gelişimini takip edenler bile, ki buna orada yeterince uzun yaşamış olanlar da dahil, Filistin topraklarında neler olduğunu anlamıyor. Sadece kadınlar ve erkekler, çocuklar ve yaşlılar değil, toz ve yağmurlu günlerde yolları kaplayan çamur, boğucu sıcak ve nemin ağır kokusu bile birbirlerinin yüzüne kuşku içinde bakıyorlar.

Çatışmanın "resmi" terimleri herkesçe bilmiyor. İsrail'liler Filistin'lileri topraklarından kovdu, fakat bu o kadar uzun zaman önceydi ki, kamplardaki barakalarda doğanlar bugün elli yaşına girdiler. Devletler arasındaki gülünç tartışmalar sonucunda yerlerinden edilen insanlara birkaç parça toprak geri verildi, fakat bu toprakların üzerinde yaşamak imkansız. İsrail'de çalışmazsan aç kalırsın. İkinci Siyonist dalganın sömürgecileri, Filistin'lilerin ucuz emek gücünü sömürerek ve yeni Filistin Devleti'ni oluşturuyor olması gereken bölgelerdeki tarlaları bedavadan kullanarak zenginleştirdiler. Pacification haritaları, ikili anlaşmalar, Birleşmiş Milletler'in verdiği garantiler ve Bush'un boş lafları var. Fakat sorun kendi hızıyla ilerlemeye devam ediyor ve sadece bu tip durumlara, ve kronikleşmelerine aşına olan birisi tarafından anlaşılabilir. İnsan, Filistinli'lerinkine benzer koşullarda yaşadığında ve beklentileri onlarınki kadar olduğunda; örneğin hiç, nefret keskinleşir. Ne çocukları için, ne de doğdukları yerlerin geleceği için umutları yok. Ve bizim için çok vahşi ve anlaşılmaz olan bu nefretin köktenci aşırılık tarafından beslendiği doğru değil. Nasıl oluyor da kendilerini havaya uçuran bu genç insanların çoğu eğitimlerini

ANARŞİST TAKILAR VE KİMLİKLERİN REDDİ

tamamlamış, bir derece ya da diploma sahibi – bazen yurtdışında okumuş –, aileleri ve çocukları olan insanlar oluyorlar. Bu insanların sahip olmadıkları şey umut. Hapseden, bombalayan ve işkence eden bir düşmana karşı duyulan nefret dışında kendilerini bekleyen hiçbir şey olmadığını farkındalar. Öteki tarafta ise, herkes işe giderken, diskoda dans ederken, yataklarında derin uykudayken havaya uçurulma korkusu ile yaşıyor. Ve yine, başka bir alternatif göremeyen kör nefret, insanları hükümetten daha sert önlemler uygulamasını istemeye itiyor. 1968’de Mapai’de kurulan en aydınlanmış İsrail işçi partisi bile (ilk yerleşimleri destekleyen Siyonist güçlerden biri) seçim tabanını kaybetmekten korktuğu için sessiz kaldı. Birçok İsrail’li, Filistinliler’e karşı ülkeyi yönetebilecek tek güç olarak Likud’u (sözlük anlamı “güçlenme, birleşme, bütünleşme” (consolidation) olan sağ parti) görüyor.

BU KOŞULLAR ALTINDA BARIŞTAN SÖZ ETMEK, ELLERİNİ KIRLETMEDEN, LEKELENMİŞ BİR VİCDANLA İŞİN İÇİNDEN SIYRILMAKTIR. 1982 Eylül’ünde Maronit-Hristiyanlar tarafından Sabra ve Şatila’da gerçekleştirilen ya da 1970 (Kara) Eylül’ünde Ürdün Kralı Hüseyin tarafından örgütlenip Nisan 1971’de sona eren, 4.600 kişinin ölümüne ve 10.000 kişinin yaralanmasına yol açan örgütlü katliamlar gibileri halen mümkün. Fakat İsrail ya da onun silahlı araçları tarafından gerçekleştirildiği taktirde, bu tip katliamlar bölgede büsbütün bir istikrarsızlığa yol açacaklardır.

Ben bu satırları yazarken, İsrail Suriye’deki bazı geçici yerleşimlere’lere saldırıyor. İçinde bulunduğumuz dönem, en kötülerinden bir tanesi. Görünürde barışa dair bir beklenti yok. İdeal çözüm, en azından kalbinde insanların özgürlüğünü barındıranlar için, genel bir ayaklanma olacaktır. Başka bir deyişle İsraili’lerden başlayan bir intifada, kendilerini yöneten kurumları yıkabilecek ve Filistin halkıyla araçlar olmadan, doğrudan bir işbirliği ve karşılıklı saygı üzerine temellenmiş bir barışı önerebilecek bir ayaklanma. Fakat şu an için bu perspektif ancak bir rüya. En kötüsüne hazırlıklı olmalıyız.

Alfredo M. Bonanno
Trieste, 8 Ekim 2003

Not: Bu metin, Alfredo M. Bonanno’nun aynı isimli kitabının giriş kısmıdır. Kitabın kalanının türkçe çevirisi halen devam etmektedir.

Çeviri: E.Ö.

Bizler anarşist fikir ve eylemin bir birinden farklı ve hatta zıt görünen tüm eğilimlerinden birer parçasına sahip olduğumuzu ve tüm bu eğilimlerin sınıf mücadelesi ve sosyal devrim açısından isyankar ve uzlaşmaz sorgular yarattığının bilincinde olarak bize göre anarşist fikir ve eylemin bütününe içerdiğini düşünüyoruz. Anarşizm açısından bir eksikliğin tamamlanması olarak görünererek getirilen ön ve arka takılar bizlere göre anarşizm kavramının altını doldurmakla ilgili bir mesele olduğundan kendi anarşizmimizi takılar getirmeden de tanımlayabileceğimize inanıyoruz. Aynı zamanda anarşizmin çeşitli kimliklerle tanımlanarak özdeşleştirilmesi onun ideolojileştirilmesine neden olduğundan, anarşi için ciddi bir tehlike olduğuna da ifade etmek isteriz. Büyük oranda, biz de hayatta, spesifik konularda yoğunlaşmış olan bu anarşist eğilimlerin dünyaya baktıkları yerden baktığımızdan bunun anarşi olarak tanımlanmasından yeterli olduğuna inanıyoruz.

Bizler...

Anarşist-komünistleriz...çünkü anarşizmin komünal bir yaşama göbekten bağlı olduğuna inanıyoruz. Mülkiyet ilişkilerini tamamen ortadan kaldırarak özgürlükçü ve eşitlikçi bir yaşamı arzuluyoruz. Özgür ve sınıfsız bir dünya için sınıf mücadelesinin yükseltilmesinin ve toplumsal bir devrimin gerekliğinin farkındayız.

Anarko-sendikalistleriz...çünkü yaşam için gereksinim duyduğlarımızı üretmeler yine biziz. Bizim için neyin iyi, neyin kötü olduğunu biz patronlardan daha iyi biliriz.

Anarşist-bireycileriz...çünkü biliriz ki toplum bireylerin toplamından fazlası değildir. Birimiz bile özgür değilse hiçbirimiz özgür olamayız. Toplum yalnızca biz bireyler arasındaki işbirliğinin aracıdır.

Anarko-feministiz...çünkü erkek egemenliğinin biz kadınlara dayattığı rolleri reddediyoruz. Biz kadınların öz iradelerini

Anarşist-queerleriz...çünkü bize dayatılan cinsel kimlikleri ve kimlikler arasındaki hiyerarşileri reddediyoruz. Cinsel tercihimiz ve zevklerimiz tartışma konusu değildir.

Eko-anarşistleriz...çünkü biz insanlar doğanın birer parçalarıyız. Anarşist tahayyüllerimiz doğayla aheng içerisinde bir yaşamı içermelidir.

Anarko-primitivistleriz...çünkü uygarlık tahakkümün köklerine erişebilmek için dokunulamaz değildir. Uygarlık, teknoloji ve endüstriyalizmin köklerinde yatan tahakküm ilişkilerinin ve yıkımların sorgulanması gerektiğinin önemini hayati görüyoruz.

Hayvan kurtuluşçularıyız...çünkü hayvanlara uygulanan zulüm aynı zamanda biz insanlara uygulanmış demektir.

Pasifistiz...çünkü tahakküm, baskı, itaat ve boyun eğme “kurumsallaşmış şiddet” yoluyla bize dayatılmaktadır. Çünkü otoriteye karşı verdiğimiz mücadelede onlara benzemeyi reddediyoruz.

Yaşam tarzı anarşistleriyiz...çünkü anarşist yaşam prototiplerini şimdiden yaratmak gelecekteki bir toplumu beklememizden daha önemlidir. Bu tarz bizim örgütlenme ve mücadele bilincimizi yansıtabilir.

Toplumsal anarşistleriz...çünkü tek başına kurtuluşun sadece bir kaçış olduğuna inanıyoruz. İlüzyonal liberal kurtuluş teorilerinin bireycilik olarak yutturulmasına tamamen karşıyız. Toplumun bireylerin bir toplamından fazlası olmadığı kadar, bireyin de tek başına diğer bireylerden fazlası olmadığını iyi biliriz.

İsyancı-anarşistleriz...çünkü tahakkümün tüm kurumlarına karşı uzlaşmaz ve yıkıcı tutkumuzu eyleme dökmek vakti gelmiştir. Geçmişte olduğu gibi şimdi de gelecekte de tahakkümün tüm kaleleri yıkılana dek isyan sürüyor ve sürecektir.

Devrimci anarşistleriz...çünkü kapitalizmin ve devletin alaşağı edilebileceğine olan inancımızı halen korumaktayız. Devrim bizim için bir devlet darbesi değil, sıradan insanların sosyal devriminin tahakküm mekanizmalarını ve kurumlarını yıkmak için giriştikleri cürretli bir eylemdir.

Anarşistiz, tüm kimlikleri reddediyoruz ve tahakküm karşı nerede duruyorsak orada mücadelemizi veriyoruz, vereceğiz.

İnsan gözü mükemmel bir araçtır.
Küçük bir çabayla apaçık görünen adaletsizliği bile görmekte başarısız olabilir...

